

กำเนิด พระโพธิสัตว์กวนอิม

บัญชา ศิริไกร - แปลเรียบเรียง

กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม บัญชา ศิริไกร - แปล

สมเด็จพระแม่เจ้าแดนสระทิพย์

กำเนิด

พระโพธิสัตว์กวนอิม

กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม

ทพ.บัญชา ศิริไกร *แปลเรียบเรียง*

นายสุเทพ มานีเวศม์ *ผู้ประสานงาน*

นางสาวนภาพร สุคนธ์น้อย *เหรัญญิก*

ปกและรูปโดย

ทพ.บัญชา ศิริไกร

พิมพ์ที่

บริษัท พิมพ์สวย จำกัด

5/5 ถนนเทศบาลรังสฤษฎ์เหนือ แขวงลาดยาว

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 0-2953-9600

อภินันทนาการ

แด่

....

จาก

....

คำนำ

พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร หรือชาวจีนมักเรียกว่า กวนซื่ออิมพู่ซา แต่ชาวไทยชอบเรียกท่านว่า เจ้าแม่กวนอิม แท้ที่จริงท่านเป็นพระพุทธเจ้าโบราณ ทรงพระนามว่า พระสัทธัมปรัชญูพุทธเจ้า (เจิ้นฝาหมิงฝ่อ) แต่เพราะท่านมีเมตตากรุณาที่ทนเห็นเหล่าเวไนยสัตว์ผู้ยังหลงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารไม่ได้ ท่านจึงต้องเสด็จกลับมาจุติในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ในพระภาคขององค์หญิงเมี่ยวส้าน ประวัติของท่านถูกเล่าขานกันต่อ ๆ มานับพัน ๆ ปีแล้ว

อนึ่ง สืบเนื่องจากคุณสุเทพ มานีเวศม์ ได้จัดพิมพ์หนังสือชุดอภินิหารพระโพธิสัตว์กวนอิมเสร็จแล้ว แต่ในภาคประวัติพระโพธิสัตว์กวนอิมยังไม่มี จึงได้มาปรึกษาข้าพเจ้า ให้ช่วยแปลภาคกำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิมด้วย ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วเห็นว่าสมควรจัดแปลขึ้น เพื่อให้มีความสมบูรณ์และสนองความศรัทธาคุณสุเทพ มานีเวศม์ ให้สำเร็จลุล่วงไปจึงรีบลัดคิวแปลให้ เพื่อให้ทันเป็นของขวัญปีใหม่ พ.ศ. 2537

โดยปกติแล้ว เราจะเห็นรูปปั้นของพระโพธิสัตว์กวนอิมมีประทับยืนอยู่เบื้องขวาของพระอมิตาภะพุทธเจ้า โดยมีพระมหาสถามปราบโพธิสัตว์ประทับชิดอยู่เบื้องซ้าย ในโบสถ์ของพุทธศาสนา

มหายานนิกายสุขาวดี บางแห่งก็จะเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมประดิษฐานอยู่โดยเฉพาะเดี่ยว ๆ ก็มี แดนวิสุทธิภูมิของพระโพธิสัตว์กวนอิมมีอยู่หลายแห่ง เช่น แดนสุขาวดีทางทิศตะวันตกก็มีภูเขาโปตะลาโลกาแห่งทะเลทักษิณ ทางทิศใต้ของอินเดีย แต่พระโพธิสัตว์กวนอิมมีพลานุภาพมาก ท่านสามารถไปได้ทุกแห่งหนตามแต่เหล่าเวไนยสัตว์จะมีจิตศรัทธาระลึกถึง และสวดมนต์หรือสวดพระนามของท่านอย่างจริงใจ ท่านก็จะไปช่วยเหลือ

สุดท้าย ขอให้ท่านผู้อ่านจงประสบแต่ความสุขความเจริญประสงค์สิ่งใดก็สมดังประสงค์เทอญ

สวัสดี

ทพ.บัญชา ศิริไกร

1 ตุลาคม 2536

คำปรารภ

นับตั้งแต่หนังสือ อภินิหารพระโพธิสัตว์กวนอิม ได้พิมพ์เผยแพร่ออกไปแล้ว ข้าพเจ้าก็คาดหวังจะให้มีหนังสือชุดพระโพธิสัตว์กวนอิมขึ้นมาอีกชุดหนึ่ง จึงได้ปรารภกับคุณหมอบัญชา ศิริไกร ช่วยแปลประวัติพระโพธิสัตว์กวนอิม คุณหมอก็ยินดีที่จะแปลให้ แต่พอหนังสืออภินิหารพระโพธิสัตว์กวนอิมได้ผ่านสายตาท่านผู้อ่านไปแล้ว ก็มีหลายรายที่เขียนมาถามหาประวัติเจ้าแม่กวนอิม จึงทำให้คุณหมอไม่อาจล่าช้าต่อไปได้ จึงรีบลงมือแปล จนกระทั่งแล้วเสร็จ และปรารภกันว่า จะให้ทันเป็นของขวัญปีใหม่แก่ญาติธรรมในปี 2537 นี้

หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์อย่างพิถีพิถันเพื่อให้มีรูปเล่มสวยงามสะดุดตา และมีคุณค่าแก่การอ่าน การเก็บไว้ เพราะพระโพธิสัตว์กวนอิมหรือพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ เป็นพระมหาโพธิสัตว์ เป็นพระผู้มีเมตตาคุณ วิสุทธิคุณ และปัญญาธิคุณอย่างสูง เป็นพระผู้มีปณิธานจักขนสัตว์โลกให้พ้นจากโอฆสงสารให้หมด จึงเป็นพระโพธิสัตว์ที่มีผู้นับถือมากที่สุด และเป็นที่นิยมของชาวโลกในหลาย ๆ ประเทศ จึงมีพระรูปของท่านในปางต่าง ๆ มากมาย จนอาจกล่าวได้ว่า ชาวพุทธโดยเฉพาะมหายานจะมีรูปของท่านบูชา

อยู่ในบ้านแทบทุกครัวเรือน ผู้มีทุกข์เข็ญ ที่ต้องการให้ท่านช่วยก็ให้ตั้งใจมีความศรัทธาสวดคาถาเจ้าแม่กวนอิม ซึ่งจัดพิมพ์ให้แล้วในท้ายเล่ม ท่านอาจจะได้อานิสงส์อย่างคาดไม่ถึงก็ได้

ท้ายนี้ ขอพระบารมีพระโพธิสัตว์กวนอิม ได้โปรดอวยพรให้ท่านผู้ทุกข์พ้นจากความทุกข์ ผู้เจริญแล้วก็เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นอีกตลอดปีใหม่ 2537 นี้เทอญ

ด้วยความปรารถนาดีจาก
สุเทพ มานีเวศม์
19 พฤศจิกายน 2536

คำนำในฉบับ
ประวัติพระโพธิสัตว์กวนอิม
(พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์)

หลักฐาน

เรื่องราวของโพธิสัตว์กวนอิม มีอยู่หลายสำนวน บ้างก็ว่ามีธรรมกายเป็นบุรุษ บ้างก็ว่าเป็นสตรี มีการวิจารณ์ไปต่าง ๆ กัน ก็เพราะคนทั่วไปยังไม่ได้ศึกษาอย่างลึกซึ้งในสัทธรรมปุณฑริกสูตร (ฝ่าฮัวจิง) สรรพสัตว์ที่ทุกข์ยาก มีจิตศรัทธาสวดพระนาม พระโพธิสัตว์จะสดับฟังเสียงนั้น ล้วนจะได้รับการหลุดพ้น นั่นคือ พระนามกวนอิม พระธรรมาจารย์อิ้นกวงว่า พระโพธิสัตว์กวนอิมประสูติมาท่ามกลางกัลป์ สำเร็จเป็นพุทธะนานแล้ว ทรงพระนามว่า พระสัทธัมปรัชญพุทธเจ้า (เจิ้นฝาหมิงฝ่อ) ด้วยใจที่เมตตากรุณาอย่างยิ่ง แม้จะประทับอย่างสงบ ณ ดินแดนที่สว่างไสวก็ตาม ก็อดที่จะเสด็จลงมาโปรด ณ ไตรภูมิโลกธาตุไม่ได้ ถึงแม้พระองค์จะเป็นพุทธกาย หากแต่เสด็จลงมาเป็นพระโพธิสัตว์เพื่อสดับฟังเสียงกับผู้มีบุญสัมพันธ์ พระโพธิสัตว์แม้จะเฝ้าพระอมิตาภะพุทธเจ้าเสมอ หากแต่จะทรงโปรดทั่วทศทิศโดยอวตารมาในรูปบุคคล ซึ่งเหมาะสมต่อการช่วยเหลือตามแต่โอกาสและสถานการณ์ เกี่ยวกับจุดนี้ พระโพธิสัตว์จะอวตารลงมาโดยไม่กำหนดเวลา และอยู่ในรูปลักษณ์ที่

เหมาะสมที่แตกต่างกันไป เกี่ยวกับหลักฐานและเรื่องราวตลอดจนปรากฏการณ์ของพระโพธิสัตว์ มีบันทึกตามประวัติศาสตร์ อาทิเช่น **หนังสือรวบรวมบทสรรเสริญความเมตตาของกวนอิม** เขียนโดย *เหอเค่อโหลว* **หนังสือบันทึกประสบการณ์กวนอิม** เขียนโดย *โจวเข้อฝู* และ **บันทึกอภินิหารกวนอิม** ของนาย *โหยวสีอิน* หนังสือเหล่านี้มีหลักฐานรายละเอียดที่เป็นความจริง ซึ่งน่าเชื่อถือและสามารถตรวจสอบหลักฐานได้ ผู้ที่ศรัทธาในพระโพธิสัตว์ควรจะศึกษาให้ละเอียดและเรียนรู้ ก็จะรู้ถึงความมีอยู่ของมหาธรรม แล้วตั้งใจบำเพ็ญเพื่อคืนสู่ความเห็นที่ถูกต้อง หนังสือที่กล่าวถึงนี้เป็นหนังสือที่เก่าแก่และมีภาษาที่ยาก ถ้าไม่ใช่นักภาษาศาสตร์ก็ยากที่จะเข้าใจ ซึ่งยากต่อการเผยแผ่สู่ชาวโลก ดังนั้น มันตาลอสิตจึงเอาเรื่องราวของพระโพธิสัตว์มาเขียนแบบนวนิยาย และใช้ภาษาที่ง่าย ทำให้คนทั่วไปเข้าใจได้ง่าย จึงเป็นที่รู้จักกันทั่วไป ทำให้ผู้ที่นับถือพระโพธิสัตว์ไม่เพียงแต่รู้เรื่องราวต่าง ๆ เท่านั้น ยังสามารถเตือนสติคนให้หันสู่ความดีละทิ้งความชั่วได้อีกด้วย หากใครได้อ่านเหมือนกายได้อยู่เบื้องปทุมอาสน์ ดุจฟังธรรมพระองค์โดยตรง ผู้ที่ดีอยู่แล้วก็เป็นการเพิ่มบุญ ผู้ที่มีบาปก็ให้รู้แก้ไขสิ่งที่ผิด ร่วมใจกันแก้ไข ก็จะทำให้สถานที่ใดที่มีการแก่งแย่งผลประโยชน์และชื่อเสียงกัน กลับกลายเป็นสถานที่สะอาดปราศจากการมุ่งหวัง ทะเลทุกข์จะไร้คลื่นลม เมฆที่เมตตาจะให้ความร่มรื่นยาวนาน มิใช่เจริญพรหรอกหรือ คงไม่เห็นหนังสือเล่มนี้เป็นนวนิยายไป

ธารณีสูตร

การปรากฏกายของกวนอิมมีไม่เหมือนกัน มีทั้ง หกกวนอิม แปดกวนอิม สามสิบสามกวนอิม ดังนั้น ธารณี (มนต์) ของกวนอิมก็มีมากมาย อาทิเช่น มหาธารณีสูตร หฤทัยสูตร บทสรรเสริญพระโพธิสัตว์กวนอิม ในกวนอิมอัศวเศียรก็มี กวนอิมอัศวเศียรหฤทัยธารณีสูตร ทศธารณีสูตร คาถาพระโพธิสัตว์กวนอิมฯ เป็นต้น พวกคาถาหรือธารณีต่าง ๆ ที่ถ่ายทอดกันมา ได้มีการแต่งขึ้นตามแต่ยุคสมัยก่อนและหลังไม่เหมือนกัน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมาจากธารณีสูตรหนึ่งมีการอธิบายที่แตกต่างกันออกไป จนกลายเป็นธารณีหลากหลาย และมีชื่อต่างกันไป ซึ่งผู้แปลไม่สามารถแปลชื่อธารณีมาลงได้หมด เพราะเกรงจะแปลผิดไป จึงยกตัวอย่างที่รู้จริง ๆ เท่านั้น

ข้อพิสูจน์

พระภควัทธรรมผู้แปลมหากรุณาธารณีสูตร กล่าวว่า มหิทธานุภาพของพระโพธิสัตว์กวนอิมไม่อาจคิดคำนึงถึงได้ ทั้งนี้เพราะพระองค์ได้เป็นพระพุทธเจ้า เมื่อหลายมหากัปป์มาแล้ว ทรงพระนามว่า พระสัทธัมปรัชญพุทธเจ้า เนื่องจากพระองค์ มีพระมหากรุณาธิคุณ ได้ตั้งปณิธานว่า จะนำพาให้สรรพสัตว์มีความสุข จึงได้อวตารมาในรูปของโพธิสัตว์

วิสุทธิภูมิของโพธิสัตว์กวนอิมอยู่ที่เขาโปตละโลกา หรือเขาโปตะลา เขานี้อยู่แถวชายฝั่งมหาสมุทรอินเดียใต้ ดั่งปรากฏในพระสูตรมหากรุณาธารณีว่า ครั้งหนึ่ง พระศากยมุนีพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ บัลลังก์รัตนชาติอันประกอบด้วย อัญมณีทั้งเจ็ดในตำหนักกวนอิมแห่งเขาโปตะลา ในพระสูตรฮัวเหยียนจิงแปดสิบ หน้าที่หกสิบแปดกล่าวว่า ณ ดินแดนทิศใต้มีภูเขาชื่อว่า โปตะโลกา ที่นั่นมีโพธิสัตว์นามว่า กวนจื่อไจ้ นอกจากนี้ยังมีอ้างอิงในบันทึกของหนังสือ ซีฮั่วจี่ ณ เขตแดนอินเดียใต้ มีภูเขาโปตะโลกา ทางขึ้นเขาอันตราย หุบเขาสูงชัน บนยอดเขามีสระน้ำ น้ำใสสะอาดดุจแผ่นกระจก มีธารน้ำไหลสู่แม่น้ำใหญ่ ซึ่งจะไหลโอบรอบภูเขานี้ถึงยี่สิบรอบ ไหลสู่ทะเลใต้ ที่นั่นมีตำหนักที่สร้างด้วยศิลา พระโพธิสัตว์กวนจื่อไจ้จะเสด็จไป ๆ มา ๆ ที่นี่คือภูเขาโปตะลา แม้จะออกเสียงเพี้ยนไปบ้าง แต่ก็ใกล้เคียงกัน แต่ที่ภูเขาฝูถังโลเจีย คือเป็นชื่อแปลตามเสียง ปัจจุบันอยู่ในมณฑลเจ๋อเจียง ประเทศจีน มักเรียกสั้น ๆ ว่าภูเขาฝูถัวซัน ชาวบ้านมักไม่เข้าใจ คิดว่าสถานที่นี้คือ วิสุทธิภูมิของพระโพธิสัตว์กวนอิม ซึ่งถ่ายทอดกันมาผิด ๆ ปัจจุบันที่ฝูถัวซันนี้ก็มีพระโพธิสัตว์กวนอิมประดิษฐานอยู่ และได้แสดงอภินิหารที่นี่ด้วย โดยทรงเสกสระดอกบัวไว้ที่นี่ นี่จึงเป็นปัจจัยให้เข้าใจผิดพลาด ผู้ที่จะนมัสการกวนอิมก็มักพากันมาที่นี่

รูปลักษณะ

ปัจจุบันมีผู้นับถือพระโพธิสัตว์กวนอิมกันมาก แม้แต่ในโบสถ์หรือศาลเจ้า ก็มักจะตั้งแท่นบูชาขึ้นโดยเฉพาะ บางแห่งจะบูชาแต่พระโพธิสัตว์กวนอิมโดยเฉพาะก็มี ทั้งนี้สืบเนื่องจากความมีเมตตากรุณาของพระองค์ที่โปรดมาช่วย ตลอดจนรูปลักษณ์ของโพธิสัตว์ก็มีอยู่หลายลักษณะ ส่วนใหญ่จะเป็นรูปสตรีโดยจะมีพระบาทเปลือยเปล่า พระโพธิสัตว์ที่แปลงมาในรูปบุรุษซึ่งปรากฏหลักฐานในราชวงศ์ถังและซ้อง จากบันทึกของไท้ผิงกว่าง ได้บันทึกไว้ว่า มีภรรยาของขุนนางผู้หนึ่ง ได้มีเจ้ามาประทับทรง ให้เขียนรูปโพธิสัตว์กวนอิมเพื่อบูชา ภรรยาเขาได้ฝันว่ามีพระภิกษุรูปหนึ่งช่วยเหลือนางไว้ จึงเขียนรูปโพธิสัตว์เป็นบุรุษ รูปปูนปั้นก่อนราชวงศ์ถังรูปพระโพธิสัตว์ล้วนเป็นบุรุษเพศทั้งสิ้น มาในยุคปัจจุบันรูปพระโพธิสัตว์จึงมีการเขียนเป็นสตรีเพศ ซึ่งมีปรากฏในบันทึกอภินิหารกวนอิม ในสมัยราชวงศ์ถัง มีชายคนหนึ่งชื่อ หม่าหลัง พระโพธิสัตว์แปลงร่างเป็นหญิงขายปลา ปรากฏว่ามีชายหนุ่มมาติดนางเป็นจำนวนมาก นางจึงมีอุบายบอกว่า ถ้าในคืนหนึ่งใครสามารถท่องสังวัธยามนต์ได้ นางก็จะแต่งงานด้วย พอวันรุ่งขึ้นมีคนท่องได้ถึง 20 กว่าคน จึงให้ไปท่องวัชรปรมิตาสูตร ปรากฏว่ามีผู้ท่องได้เพียงสิบคน จึงให้คนเหล่านี้ไปท่องสัทธรรมปุณฑริกาสูตรให้ได้ภายในเวลาสามวัน ปรากฏว่ามีนายหม่าหลังเพียงคนเดียว จึงยอมเข้าพิธี

แต่งงานด้วย พอเข้าห้องนางก็บอกว่าป่วย ขอให้แยกห้องอยู่และตายลงในฉับพลัน ร่างกายมีน้ำหนองไหล หลายวันต่อมา มีพระภิกษุชราห่มจีวรสีม่วงมาที่งานศพ จึงสั่งให้เปิดดู ก็พบแต่กระดูกสีทองเท่านั้น จึงพูดกับฝูงชนว่า ทั้งหมดนี้เป็นเพราะกวนอิมได้ซือสงสารพวกเธอที่มีกรรมกีดขวางหนัก จึงแปลงกายมาโปรดพวกเธอให้พวกเธอได้สวดมนต์ พูดจบก็เหาะหายไป และยังพบหลักฐานที่โพธิสัตว์เป็นสตรีเพศในบันทึกเรื่องอื่นอีกมากมาย

✦✦✦✦✦✦✦✦

บทนำ

ศาสนาในประเทศจีน มีศาสนาใหญ่ ๆ อยู่สามศาสนา อันได้แก่ เต๋า ขงจื่อ และพุทธศาสนา ขงจื่อและศาสนาเต๋าเป็นศาสนาที่มีถิ่นกำเนิดในประเทศจีนเอง ส่วนศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่เผยแผ่มาทางตะวันตก ศาสนาพุทธก็เป็นที่เคารพนับถือไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าขงจื่อและเต๋า ในแผ่นดินจีนจะมีภูเขาที่มีชื่อเสียงอยู่สี่แห่ง ซึ่งมีปูชนียสถานทางพุทธศาสนาประดิษฐานอยู่อันได้แก่ **ภูเขาจิ่วฮัว** มีพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ประดิษฐานอยู่ **ภูเขาอู่ไถ** มีพระมัญชุศรีโพธิสัตว์ประดิษฐานอยู่ **ภูเขาเอ่อเหมย** มีพระสมันตภัทรโพธิสัตว์ประดิษฐานอยู่ และ**ภูเขาผู่ถัว** มีพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์หรือพระโพธิสัตว์กวนอิมประดิษฐานอยู่ พระโพธิสัตว์ทั้งสี่ต่างก็ได้รับการยกย่องอย่างมากในพุทธศาสนามหายาน แต่พระโพธิสัตว์กวนอิมจะมีผู้นับถือมากที่สุด พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักกันดี ตั้งแต่เด็กตลอดจนถึงผู้เฒ่าผู้แก่ แม้แต่สตรีในศาสนาขงจื่อยังรู้จักดี ปัจจุบันพระโพธิสัตว์กวนอิมนับวันจะมีผู้นับถือมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะธรรมานุภาพของกวนอิม แต่ประชาชนส่วนใหญ่มักนับถือพระองค์ในทางหลงงมงาย ซึ่งในทางตรงข้ามแล้ว จุดมุ่งหมายของโพธิสัตว์ต้องการให้ชาวโลกได้เข้าใจในพุทธธรรมเพื่อจะได้บรรลุถึงฝั่งในสัทธรรมปุณฑริกาสูตรกล่าวว่า *"สรรพสัตว์ที่ทุกข์กังวลตั้งใจสวดพระนาม โพธิสัตว์ก็จะเพ่งเสียงนั้น ล้วนจะได้รับการ*

หลุดพ้น พระองค์คือโพธิสัตว์กวนอิม” จากอักษรไม่กี่ประโยคนี้จึงทำให้คนส่วนใหญ่หลงงมงายยิ่งขึ้น ขอเพียงให้เชื่อถือกวนอิมไม่คำนึงว่าตนเองจะประพฤติอย่างไร พระโพธิสัตว์กวนอิมก็จะมาปกป้องเขา ประทานความอยากให้พวกเขาสมหวัง ซึ่งสิ่งที่พวกเขากลัวกันมากที่สุดคือความตาย ตายแล้วก็ตกนรก ไม่ได้ไปผุดไปเกิดจึงทำให้มีการสวดพระนามของกวนอิม เพื่อให้มีอายุยืน มีการถือศีลกินเจ เพื่อหวังว่าสักวันหนึ่งเมื่อตายไปแล้ว จะได้ไปเสพสุขที่พุทธภูมิ เพราะความโลภมากเห็นแก่ได้ของตนเองโดยไม่คำนึงว่าสิ่งที่ตนเองได้กระทำอยู่ทุกวันล้วนเป็นบาป เพื่อสนองความศรัทธาของตนที่มีต่อกวนอิม จึงได้สร้างรูปลักษณ์แปลก ๆ ต่าง ๆ เพื่อสักการะบูชา ผู้ที่อยากได้บุญวาสนาก็จะสักการะพระกวนอิมทรงจีวรขาว ผู้ที่อยากได้บุตรก็จะสักการะพระกวนอิมที่อุ้มเด็ก พวกชาวประมงที่จับปลาก็จะไหว้พระกวนอิมที่ถือตระกร้าปลาฯ ต่าง ๆ เป็นต้น ทำให้รูปลักษณ์ของกวนอิมนับวันก็ยิ่งสับสนยิ่งขึ้น ซึ่งห่างไกลจากหลักธรรมมากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นคนที่บูชาพระโพธิสัตว์กวนอิมจึงมีมากดุจขนวัว แต่ที่บรรลุมีน้อยดุจเขาวัว จึงรู้สึกน่าสมเพชยิ่ง การที่ข้าพเจ้าได้แปลเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิมให้ชาวไทยได้อ่านให้กว้างขวางยิ่งขึ้นนี้ ก็เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้รู้จักเป็นประการที่หนึ่งอีกประการหนึ่งก็เพื่อให้เห็นความแยบยลของพุทธธรรมทำให้ผู้หลงงมงายจะได้มีความกระจ่างแจ้งในธรรม จะได้บรรลุถึงฝั่งนิพพานแม้จะมีปณิธานที่สูง แต่จะบรรลุถึงเป้าหมายหรือไม่ยังไม่รู้ ก่อนที่

จะเริ่มเรื่อง ก็อยากพูดถึงพระธรรมกายของโพธิสัตว์กวนอิมว่าเป็นบุรุษหรือสตรี บ้างก็ว่าเป็นบุรุษ บ้างก็ว่าเป็นสตรี ตามสามัญสำนึกแล้ว หลาย ๆ คนก็บอกว่าพระโพธิสัตว์เป็นสตรี เพราะยังได้สมัญญาว่า พระแม่กวนอิม แต่ในหนังสือบันทึกของหูสือหลิง และบันทึกกวนอิมของหวังฟงโจวจะบ่งชี้ว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นบุรุษ โดยมีหลักฐานอ้างอิงต่าง ๆ นานา แต่ในพงศาวดารจีนฝ่ายเหนือได้บันทึกไว้ว่า ในความฝันของนายอวี่จื่อไฉที่พบเห็นกลับเห็นโพธิสัตว์กวนอิมเป็นสตรีงาม จักรพรรดิอู่เซินแห่งราชวงศ์ไป่ฉีก็ได้ฝันเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นสตรีที่สวยงามเช่นกัน ปัญหานี้จึงไม่สามารถสะสางได้ง่ายนัก แต่จากหลักฐานในเรื่องราวของพระโพธิสัตว์กวนอิมก็จะสามารถอธิบายได้ ทั้งนี้เพราะพระโพธิสัตว์กวนอิมมีเมตตาห่วงใยชาวโลก จึงมักแปลงกายมาช่วยเหลือตามแต่บุญสัมพันธ์ มีการแปลงกายเป็นรูปลักษณ์ต่าง ๆ กันถึงสามสิบสามรูปลักษณ์ ตามแต่สถานการณ์ในขณะนั้น ดังนั้นเมื่อชาวบ้านในแต่ละท้องถิ่นที่ได้ประสบพบเห็นพระโพธิสัตว์ในรูปลักษณ์แบบไหนก็มักจะสร้างพระโพธิสัตว์ตามที่ตนได้เห็น เพื่อสักการะบูชา จึงทำให้รูปลักษณ์ของพระโพธิสัตว์มีอยู่หลายรูปแบบ ซึ่งล้วนเป็นผลมาจากการแปลงร่างของพระโพธิสัตว์กวนอิมทั้งสิ้น มิใช่ในบันทึกจะเขียนแต่งเอาเองก็หาไม่ ดังจะยกตัวอย่างที่มีบันทึกในประวัติศาสตร์ที่วัดเส้าหลินมีรูปปั้นของกวนอิมรูปหนึ่ง มีดวงเนตรกลมโต จมูกใหญ่ปากกว้างและหนา พระเกศาบนเศียรรกรุงรัง หูทั้งสองใหญ่และ

ใส่ต่างหูที่กลมใหญ่จนจรดไหล่ทั้งสองข้าง เสื้อผ้าก็ยุ่งเหยิงไม่เรียบ มีเท้าที่ใหญ่โตแต่เปลือยเปล่า ในมือก็ถือตะบองทองคำ มองดูแล้วก็เหมือนหนึ่งในห้าร้อยพระอรหันต์ คนสามัญทั่วไปก็ไม่คิดว่าเขาจะเป็นกวนอิม แต่ที่วัดเส้าหลินตั้งรูปนี้อยู่ในหอกวนอิม พระในวัดก็บอกว่านี่คือโพธิสัตว์กวนอิม ซึ่งมองดูแล้วน่าแปลกใจ รูปปั้นหน้าตาแบบนี้จะเป็นโพธิสัตว์กวนอิมได้อย่างไรกัน ลองมาฟังประวัติกันดู วัดเส้าหลินมีประวัติอันยาวนาน นับตั้งแต่พระโพธิธรรม (ปรมาจารย์ ตั๊กม้อ) ได้เริ่มก่อสร้างวัดนี้มา มีชื่อเสียงด้านธรรมะแผ่ไพศาลแล้ว ยังมีวิทยายุทธยอดเยี่ยมอีกด้วย ในสมัยแรกที่สร้างวัดยังไม่มีหอกวนอิม พอมาในสมัยราชวงศ์หยวน พวกทหารแดงก่อการจลาจล พวกทหารเริ่มย่างเท้าเข้าสู่แผ่นดินตรงกลาง หัวหน้านายทหารแดงมีชื่อว่า ลี่ฉวน ล่วงรู้ถึงความสามารถของวิทยายุทธวัดเส้าหลินดี จึงอยากที่จะเอาพวกพระภิกษุเหล่านั้น มาเป็นพวกด้วยจะได้มีประโยชน์แก่ตน แต่ไม่คาดคิดว่าพวกพระภิกษุของวัดเส้าหลินจะรักษาศีลวินัยอย่างเคร่งครัด ไม่ยอมสวามิภักดิ์ด้วย จึงทำให้ลี่ฉวน รู้สึกเสียหน้าจึงเกิดโกรธขึ้น เลยนำกองทหารเข้าโจมตีวัด ในขณะนั้นถึงแม้พวกพระภิกษุจะมีวิทยายุทธดี แต่น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ ไม่อาจต้านทานกองทหารจำนวนมากได้ ในภาวะที่วิกฤตเช่นนี้ก็เกิดมี พระภิกษุรูปหนึ่งในมือถือตะบองเหล็ก ทะยานเข้าใส่พวกทหารแดง หลายคนแลเห็นว่า นั่นเป็นพระภิกษุที่เพิ่งจะมาบวชใหม่ พวกตะบองเหล็กถูกยกขึ้นรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ตีจน

พวกทหารล้มตายจำนวนมาก จนกระทั่งนายลี่ฉวนยอมแพ้ จึงพาลูกน้องหลบหนีไป ในขณะนั้นหลายคนก็แลเห็นมีแสงทองส่องระยิบระยับมาที่ร่างของภิกษุรูปนั้น แล้วก็อันตรธานไปต่อหน้าต่อตาทุกคนเที่ยวส่องหารอบด้าน จึงมองเห็นภิกษุรูปนั้นยืนตระหง่านอยู่บนยอดเขา มีร่างกายสูงใหญ่ประมาณ 12 ฟุต แล้วบอกว่าตนเองคือ กวนอิมแปลงกายมาเป็นเจ้ายมทูตเพื่อช่วยให้พ้นภัยภัย ดังนั้นทางวัดเส้าหลินจึงได้ปั้นรูปที่กวนอิมแปลงกายนั้น ให้เป็นรูปศักดิ์สิทธิ์เพื่อสักการะบูชา เรื่องนี้มีบันทึกอยู่ที่วัดเส้าหลิน เรื่องนี้เป็นความจริงไม่ใช่แต่งขึ้น การที่โพธิสัตว์กวนอิมได้แปลงกายเป็นรูปลักษณ์ต่าง ๆ กัน จึงเป็นรูปศักดิ์สิทธิ์อันเป็นร่องรอยที่เหลือไว้ อยากรู้เรื่องราวของโพธิสัตว์กวนอิม ก็โปรดได้ติดตามอ่านต่อไป

✦✦✦✦✦✦✦✦

สารบัญ

หน้า

หน้า

หน้า

ตอนที่ 1
ถวายสุราศาลาเย็น ไข่มุกเด่นสู่ครรภ์ในฝัน

ในปลายราชวงศ์โจว รัฐต่าง ๆ ในแผ่นดินจงหยวน (จีน) ต่างปราบปรามซึ่งกันและกัน ทหารและศัตราวุธโลมลันพันตูกันไม่หยุดหย่อน เกิดการทุกข์เข็ญไปทุกหย่อมหญ้า แผ่นดินนองไปด้วยเลือด จนหาผืนดินบริสุทธิ์ไม่ได้ ประชาชนต่างนอนตาไม่หลับ ในยุคสมัยนั้นมีรัฐ ๆ หนึ่งทางทิศตะวันตกของจงหยวนมีชื่อว่าซินหลินประเทศ กลับมีความสงบร่มเย็นฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล ประเทศชาติมีความสงบ ประชาชนก็อยู่เย็นเป็นสุข ซินหลินประเทศเป็นรัฐอิสระที่ใหญ่ทางทิศตะวันตก นับเป็นรัฐผู้นำในแถบนั้น ทั้งนี้เพราะสภาพภูมิประเทศมีภูเขาซวีหนีซัน อันเป็นขุนเขาสูงตระหง่านจดฟ้ากินอาณาเขตกว้างและยาวหลายพันลี้ กั้นระหว่างแผ่นดินจงหยวนกับซินหลินประเทศ ทำให้การไปมาระหว่างสองแผ่นดินไม่สะดวก จึงทำให้ขาดการติดต่อซึ่งกันและกัน คนจีนถึงแม้จะรู้กิตติศัพท์ของซินหลินประเทศซึ่งตั้งอยู่บนพื้นราบสูงทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของภูเขาซวีหนีซันอันเป็นพรมแดนธรรมชาติ และขณะนั้นการคมนาคมไม่สะดวก ความน่ากลัวของขุนเขาประกอบกับลมฟ้าอากาศหนาวเย็นกว่าปกติ บนยอดเขาจะมีหิมะปกคลุมตลอดปี แม้จะอยู่ในฤดูร้อนจัดก็ตาม หิมะที่สะสมอยู่ก็ไม่

ละลายจนหมด จึงไม่มีใครกล้าเสี่ยงที่จะเดินทางไปยังดินแดนตะวันตกแห่งนี้ ซิ่นหลินประเทศจึงถูกโดดเดี่ยวเหมือนปิดล้อมตนเอง ซิ่นหลินประเทศประวัติศาสตร์อันยาวนานมีอารยธรรมที่เจริญรุดหน้าก่อนใคร ๆ มีพื้นที่ของประเทศประมาณสามหมื่นหกพันลี้ ประชากรหลายแสนคน จึงนับเป็นรัฐที่มั่นคงแข็งแกร่ง จึงไม่มีรัฐเล็ก ๆ รัฐไหนที่ไม่สวามิภักดิ์

ในขณะนั้น พระราชาผู้ปกครองแผ่นดินมีพระนามว่า **เพอเจีย** ฉายาว่า **เมี่ยวจ้วน** นับเป็นผู้ฉลาดปราดเปรื่อง ปกครองประชากรหลายแสนคน ทุกคนต่างมีงานทำ อยู่ด้วยความปกติสุข ครองบัลลังก์มาสิบกว่าปี ปกครองแผ่นดินจนมีความอุดมสมบูรณ์ ราชาเมี่ยวจ้วนจึงมั่งคั่ง มีพระมเหสีชื่อว่า **เป่าเต๋อ** เป็นกุลสตรีที่มีคุณธรรม ดังนั้น ราชาเมี่ยวจ้วนจึงยกย่องและรักใคร่ สภาพของครอบครัวมีความกลมเกลียวสมานฉันท์กันดี หากแต่ว่าใต้หล้ามิอาจมีใครที่สวยสดงดงามและสมบูรณ์เพียบพร้อมทุกอย่าง ชีวิตย่อมมีขาดตกบกพร่องอยู่บ้าง แม้ว่าราชาเมี่ยวจ้วนจะมีความมั่งคั่งแข็งแกร่ง แต่สิ่งที่เงินทองและความแข็งแกร่งซื้อหามาไม่ได้ก็คือพระองค์มีพระธิดา 2 พระองค์ แต่ไม่มีโอรสสักพระองค์เดียว พระองค์เองก็มีพระชันษาสูงกว่าหกสิบพรรษาแล้ว ราชบัลลังก์ไม่มีรัชทายาท ได้แต่เฝ้ารอและเรื่อง ๆ นี้เองที่ทำให้พระองค์กลัดกลุ้มไม่สบายพระราชหฤทัย บางครั้งพระองค์ถึงกับถอนหายใจยาว มีคำกล่าวว่า เงินทองมิอาจซื้อบุตร สะใภ้ มีอำนาจก็ใช้ไม่ได้ ถึงแม้

พระองค์จะทุกข์กังวลแต่ก็เปล่าประโยชน์ ความหวังและการรอคอยด้วยความร้อนรนนี้ วันเวลาได้ผ่านพ้นไปจากฤดูใบไม้ผลิถึงฤดูใบไม้ร่วง เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วหลายปี จวบจนถึงฤดูร้อนปีหนึ่งอันเป็นปีที่ครองราชย์มาได้ 17 ปี ในราชอุทยานมีสระบัวขาว กำลังมีดอกบัวบานรับลมในฤดูร้อน ละอองกลิ่นเกสรหอมหวนลอยอบอวล พระนางเป่าเต๋อมีความรู้สึกว่า พระราชาเมี่ยวจ้วนมีพระทัยไม่เบิกบานมาหลายวันแล้ว จึงได้จัดโต๊ะเลี้ยงในศาลาเย็นกลางสระบัว เพื่อเชิญพระราชาให้เสด็จมาดื่มน้ำจัณฑ์ให้คลายกลุ้ม ขณะที่ทั้งสองพระองค์นั่งประทับเรียบร้อยแล้ว นางกำนัลทั้งหลายก็ถวายภัตตาหารและน้ำจัณฑ์ ถึงแม้พระราชาเมี่ยวจ้วนจะกลุ้มพระทัยเรื่องโอรสก็ตาม แต่เห็นความหวังดีของพระนางเป่าเต๋อ จึงทรงแย้มสรวล และทอดพระเนตรชมดอกบัวขาวนับหมื่นดอกที่กำลังบานสะพรั่งในสระ ซึ่งตัดกับใบเขียวขจีของใบขับความสวยสะอาดของดอกให้น่ารักยิ่งขึ้น ลมพัดแผ่วๆ ทำให้ดอกไหวน้อยๆ ช่วยชะโลมให้ใจคอเบิกบานขึ้น ท่ามกลางสภาวะเช่นนั้นราชาเมี่ยวจ้วนรู้สึกอยู่ในสรวงสวรรค์ทรงมีความเกษมสำราญความกลัดกลุ้มถูกลมเย็นพัดกระจายไป ความหอมของดอกบัวช่วยขจัดจนสะอาด ทั้งพระราชาและมเหสีต่างดื่มอย่างเกษมสำราญมีการพูดคุยแย้มสรวล มเหสีเห็นพระราชาเบิกบานพระราชหฤทัยพระนางก็มีความยินดีถึงกับทรงรินน้ำจัณฑ์ถวายด้วยตนเอง หลังจากนั้นก็ให้เหล่านางรำออกมารำถวายเป็นที่ครื้นเครง ดนตรีดัง

เสนาะ ทัศนียภาพก็งามแปลกตา มิช้ามินานดวงจันทร์ก็คล้อยต่ำลงทางตะวันตกเสียแล้ว พระราชาเมี่ยวจ้วนทรงเสวยน้ำจัณฑ์ไปมากจนครองสติไม่อยู่แล้ว จึงสั่งให้งานเลี้ยงเลิกลา มือข้างหนึ่งก็จูงมเหสีอีกข้างก็จูงนางกำนัล เสด็จกลับตำหนักแล้วเข้าสู่นิทรารมณ์ พอตื่นบรรทม ตะวันแดงโล่ส่องอยู่หน้าบัญชร พระนางเป่าเต๋อนั้นทรงตื่นบรรทมก่อนหน้านั้นแล้ว ภายหลังการสรงพระวรกายเสร็จก็ทรงเฝ้าอยู่ข้างพระวรกายราชาเมี่ยวจ้วนเพื่อรอการตื่นบรรทม เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนตื่นบรรทมและสรงน้ำเรียบร้อยแล้ว มเหสีทรงถวายภัตตาหารพลางทรงเล่าว่า หม่อมฉันทรงสุบินแปลกประหลาดเมื่อคืนนี้ มิทราบว่าดีร้ายประการใด ในฝันนั้นได้ไปในสถานที่แห่งหนึ่งดูเหมือนจะเป็นชายทะเล ทะเลนี้เวิ้งว้างไม่มีขอบเขต คลื่นถาโถมมองดูแล้วน่ากลัว ขณะที่กำลังมองอยู่นั้น ทันใดก็มีเสียงที่ดังกังวานเกิดขึ้นกลางทะเล ปรากฏมีดอกบัวสีทองดอกหนึ่ง ครั้งแรกที่โผล่พ้นน้ำ มีขนาดใหญ่เท่าดอกบัวธรรมดา โดยไม่คาดฝันดอกบัวทองนั้นก็โผล่สูงขึ้น ยิ่งนานก็ยิ่งใหญ่ขึ้น รัศมีทองก็ยิ่งเปล่งประกายระยิบระยับแสบเนตรจนต้องหลับเนตรลง พอเปิดเนตรขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ดอกบัวทองไม่ทราบไปอยู่ ณ ที่ใด แต่ที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางทะเลนั้น กลับกลายเป็นภูเขาลูกหนึ่ง บนภูเขาที่เห็นรำไรลิบลับดูเหมือนมีอาคารสูงหลายชั้น มีต้นเพชรนิลจินดาล้อมรอบมีนกกระเรียนขาวมังกรฟ้า และทัศนียภาพอันแปลกประหลาดอีกมากมาย มันอยู่ไกลมาก เดี๋ยวเห็นเดี๋ยวไม่เห็น ตรงกลางที่เป็น

ภูเขา บนยอดเขามีพระเจดีย์สูงเจ็ดชั้น เหนือยอดพระเจดีย์มีไข่มุกที่สว่างไสวมีประกายรุ้งหลากสีสวยงามมาก มีความสง่างามยิ่ง หม่อมฉันเฝ้าดูอย่างใจจดใจจ่ออยู่นั้น ไข่มุกก็ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าชั่วพริบตาเดียวก็กลับกลายเป็นดวงตะวัน แล้วค่อย ๆ เข้ามาใกล้ชายฝั่ง ไม่นานนักดวงตะวันก็ลอยอยู่เหนือเศียรหม่อมฉันแล้วก็มีเสียงกึกก้องขึ้น ดวงตะวันดวงนั้นก็เคลื่อนผลุบลงในครรภ์ของหม่อมฉัน หม่อมฉันตระหนกตกใจ มือเท้าอ่อนไปหมด อยากจะวิ่งหนี แต่เหมือนมีรากยึดเกาะเท้าทั้งสองไว้ หม่อมฉันดิ้นสุดชีวิตในที่สุดสะดุ้งตื่นขึ้นมา จึงรู้ว่ายังบรรทมอยู่บนเตียง ทะเลอยู่ที่ไหนภูเขาอยู่ที่ไหน และภาพแปลกประหลาดต่าง ๆ กลับกลายเป็นความฝัน ไม่ทราบว่าความฝันที่เล่ามา นี่จะร้ายดีเป็นประการใด

เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังมเหสีเล่าจบแล้ว ก็รู้สึกดีใจอย่างเงียบ ๆ กล่าวปลอบขวัญกับมเหสีเป่าเต๋อว่า ที่มเหสีได้พบเห็นในฝันนั้นเป็นแดนนิพพานในพุทธประเทศที่แท้จริง โดยปุถุชนทั่วไปจะพบเห็นได้ยาก ย่อมเป็นมหามงคลยิ่ง ยิ่งเป็นไข่มุกที่สว่างด้วยแล้วนับเป็นสารีริกธาตุแห่งพุทธะที่แปรเปลี่ยนเป็นตะวัน ซึ่งนับว่าเป็นสภาวะแห่งธาตุหยาง* ที่เข้าสู่ครรภ์แล้ว มเหสีน่าจะมีประสูติกาลและจะได้พระโอรสอย่างแน่แท้ อย่างนี้ก็น่าเฉลิมฉลองให้ยิ่งใหญ่ เมื่อพระนางเป่าเต๋อได้ฟังความแล้วก็มีความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง เรื่องนี้ได้แพร่ไปทั่วราชวังทั้งวังหลวงวังหน้า ต่างก็เต็มไปด้วยความหวัง

---

* ธาตุหยาง หมายถึง ธาตุที่สว่าง

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระมเหสีก็มีอาการแห่งประสูติกาล เวลาผ่านไปได้สามเดือน พระครรภ์เริ่มผายออกจนเด่นชัด นับตั้งแต่มีพระประสูติกาลมา พระวรกายกลับแข็งแรง มีอยู่ประการเดียวคือพวกอาหารเนื้อปลาหรือเนื้อสัตว์ทั้งหลายเพียงน้อยนิดก็ไม่อาจเข้าพระโอษฐ์ได้เลย ซึ่งโดยปกติแล้วอาหารคาวเป็นอาหารทรงโปรดของมเหสี แต่ตอนนี้พอได้แลเห็นเท่านั้นก็รังเกียจ ถ้าฝืนรับประทานเพียงเล็กน้อยก็จะอาเจียนจนน้ำดีขม ๆ ออกมา สิ่งเหล่านี้มักพบภายในหญิงมีครรภ์ทั่ว ๆ ไป คนอื่นก็ไม่มีใครสงสัยอะไร หารู้ไม่ว่าภายในพระครรภ์มีของมหัศจรรย์อยู่ เวลาผ่านพ้นไปไม่ช้าก็ลุถึงฤดูหนาว เวลาแห่งประสูติกาลใกล้เข้ามาทุกขณะ ราชาเมี่ยวจ้วนในพระทัยหวังแต่พระโอรส มีแต่ความปีติยินดี ในวังก็ได้วุ่นวายตระเตรียมพิธีเฉลิมฉลอง ทั้งวังหลวงและวังหน้าต่างก็พลอยยุ่งไปหมด

ย่างเข้าปีที่ 18 แห่งการครองราชย์ วันที่ 19 เดือนยี่ ขณะที่ราชาเมี่ยวจ้วนกำลังเพลิดเพลินอยู่ในอุทยานในต้นฤดูใบไม้ผลิที่กำลังมาถึง ในขณะที่ความคิดกำลังฟุ้งซ่านอยู่นั้นก็มีนางกำนัลวิ่งมาอย่างจรวดเพื่อมารายงานว่า พระมเหสีมีประสูติกาลแล้วเมื่อเวลาตีสาม เป็นพระราชธิดา ขอเชิญพระองค์ให้ตั้งพระนามด้วย ราชาเมี่ยวจ้วนพอได้ยินว่าเป็นธิดา ความปีติยินดีก็ลดหายไปครึ่งหนึ่ง แต่ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร ได้แต่โทษตนเองว่าชาติก่อนไม่ได้บำเพ็ญธรรม จึงเป็นอย่างนี้ ราชาเมี่ยวจ้วนทรงถามนางกำนัลว่าพระมเหสี

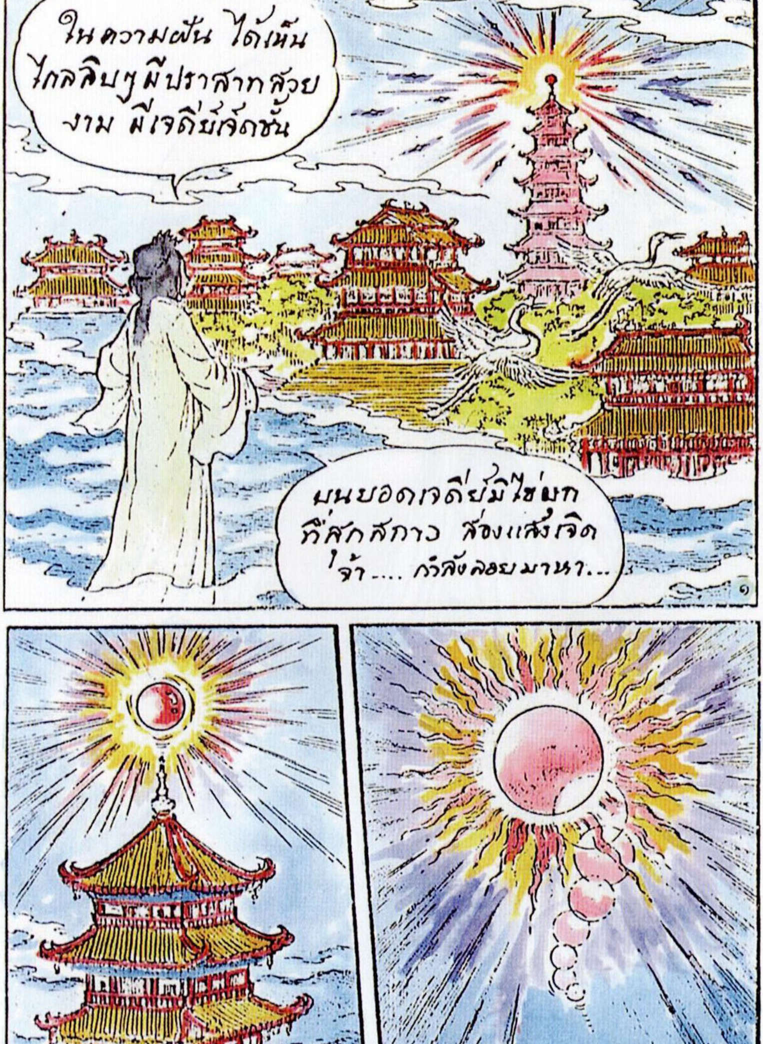
ทรงสบายดีหรือหลังประสูติกาล นางกำนัลทูลว่า ข้าแต่พระราชา ขณะที่พระมเหสีจะมีพระประสูติกาลนั้น ในอุทยานมีบรรดาสัตว์น้อยใหญ่ต่าง ๆ มากมายมาชุมนุมกันและแย่งกันขับร้องประหนึ่งดนตรีสวรรค์ ภายในพระตำหนักก็มีกลิ่นหอมอบอวลเป็นระลอก ๆ ชั่วเวลาไม่นานนัก มเหสีก็ให้กำเนิดพระธิดาสาม ขณะนี้ทั้งมเหสีและพระธิดามีพระพลานามัยสมบูรณ์ดีเพคะ พระมเหสีมีสติสมบูรณ์ พระธิดาก็ร้องเสียงใส ราชาเมี่ยวจ้วนฟังความแล้ว พลางคิดว่ามีสัตว์ศักดิ์สิทธิ์มาชุมนุม ภายในตำหนักมีกลิ่นหอม แล้วทรงระลึกถึงความฝันของพระนางเป่าเต๋อตอนจะตั้งครรภ์ อันเป็นเรื่องราวความเป็นมาของลูกน้อย คงเป็นฐานกำเนิดที่ดีก็ได้ จึงได้เลือกคำว่า **เมี่ยวส้าน** (กุศลอัศจรรย์) เป็นพระนามของธิดาองค์สาม เพราะธิดาองค์โตมีนามว่า **เมี่ยวอิน** องค์รอง **เมี่ยวหยวน** คือใช้ฉายาของตนเองมาเป็นคำแรกของพระธิดา จากนั้นก็ทรงใช้พู่กันเขียนเป็นอักษรสีทองแล้วประทานแก่นางกำนัลไป นั่นคือ

กุศลอันอัศจรรย์ ลูกกำเนิดมามีรากปัญญา

✦✦✦✦✦✦✦✦✦

พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์กวนอิม

ในความฝัน ได้เห็นไกลลิบๆ มีปราสาทสวยงาม มีเจดีย์เจ็ดชั้น
บนยอดเจดีย์มีไข่มุกที่สุกสกาว ส่องแสงเจิดจ้า.... กำลังลอยมาหา...
๑
๒
๓

ตอนที่ 2
หาว่าผู้เฒ่าพูดปดว่าพระเมตตา ธิดาน้อยหยุดกันแสงฟังโศลก

เมื่อพระราชาเมี่ยวจ้วนได้ข่าวมเหสีได้ประสูติพระธิดา ในจิตใจรู้สึกไม่ยินดีเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อได้รู้ว่า ขณะประสูตินั้นมีความพิสดารมากมาย คิดถึงตอนที่พระนางเป่าเต๋อจะทรงตั้งพระครรภ์นั้นมีพระสุบินที่มงคล คิดว่าอย่างไรเสียลูกน้อยนี้คงมีบุญญาธิการบ้าง จิตใจค่อยปลอบประโลมขึ้นมาบ้าง จึงได้พระราชทานพระนามว่า **เมี่ยวส้าน** เมื่อประชาชนทราบข่าวว่าพระราชามีพระราชธิดาเพิ่มอีกพระองค์หนึ่ง ทุกคนต่างดีใจโลดเต้นจนเกิดการเฉลิมฉลองกันยิ่งใหญ่ พระราชาเมี่ยวจ้วนก็ทรงพระราชทานจัดเลี้ยงแก่เหล่าขุนนางในพระราชวังเป็นเวลา 3 วัน กลางนครหลวงของซินหลินประเทศจึงครึกครื้นรื่นเริง ทุกแห่งหนประดับประดาด้วยโคมไฟหลากสี มีการเล่นมหรสพสมโภชเฉลิมฉลอง บรรยากาศแห่งความปีติยินดีพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า เสียงแห่งความปีติยินดีครึกโครมเป็นบรรยากาศแห่งความสนุกสนานโดยปกติประชาชนก็อยู่ดีกินดีอยู่แล้ว ยิ่งเมื่อมีงานมหามงคลอีกย่อมเพิ่มความสนุกสนานเป็นที่ยิ่ง

ในงานเฉลิมฉลองวันที่สาม พระราชาเมี่ยวจ้วนได้มีพระบัญชาให้นางกำนัลนำพระธิดาเมี่ยวส้านออกมาให้เหล่าขุนนางได้

ชมพระบารมี โดยไม่คาดคิด เมื่อพระธิดามาถึงหน้าบัลลังก์ ได้ประสบกับกลิ่นสุราเมรัยและของคาวเท่านั้นก็ปล่อยเสียงร้องจ้าขึ้นมา คิดอยากจะให้หยุดร้องจึงป้อนนมให้แต่ก็ไร้ผล ทำให้พระนมมือไม้สั่นไปหมด เหล่าขุนนางจึงวางจอกเหล้าลง ราชาเมี่ยวจ้วนทรงไม่พอพระทัย ในขณะนั้นมีมหาดเล็กเข้ามาถวายบังคมว่า ที่หน้าประตูวัง มีชายผอมชราผู้หนึ่งบอกว่าเขามีของกำนัลจะถวายพระธิดา ขอเข้าเฝ้าพระราชาเมี่ยวจ้วน ราชาเมี่ยวจ้วนทรงอนุญาตให้เข้าเฝ้า ก็ได้พบนักพรตผู้อาวุโสผู้หนึ่ง ลักษณะเหมือนสามัญชน ราชาเมี่ยวจ้วนจึงตรัสถามว่า ท่านผู้เฒ่ามีนามว่าอะไร เป็นคนถิ่นไหน วันนี้มาที่นี่ประสงค์อันใดรีบบอกมาโดยตรง ผู้เฒ่าเอ่ยว่า ข้าแต่พระราชาผู้เจริญทรงถามข้าพระพุทธเจ้าว่า มีนามว่าอะไรและมาจากแห่งหนใด ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายรายงานสาเหตุแห่งการมาของข้าพระพุทธเจ้าเสียก่อน เพื่อให้พระองค์ทรงทราบ ข้าพระพุทธเจ้าได้ทราบข่าวว่า ราชาแห่งข้าพระพุทธเจ้าได้มีพระราชธิดาเพิ่มอีกหนึ่งพระองค์แล้วมีการเลี้ยงฉลองใหญ่ ดังนั้นจึงรีบมาเป็นกรณีพิเศษ เพื่อแสดงความยินดีเป็นประการแรก ประการที่สองต้องการบอกถึงความเป็นมาของพระราชธิดา ควรจะทรงทราบไว้ว่า พระราชธิดาองค์นี้คือพระเมตตาลงมาประสูติ เพื่อฉุดช่วยชาวโลกที่มีเคราะห์ ขอพระองค์อย่าได้ทรงดูแคลนพระธิดาองค์นี้ พระองค์จะนำพาเหล่ามนุษย์ให้สำเร็จเป็นพุทธะ ราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังดังนั้นก็ทรงหัวเราะลั่นว่า คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าผู้มีอายุมากผู้นี้

จะพูดจาตลบตะแลง พระผู้เมตตากลับไม่เสวยสุขที่แดนสุขาวดี กลับจะตกอยู่ในแดนโลกีย์และฆาตเคราะห์ มากำเนิดในที่แห่งนี้ มาเป็นสามัญชนธรรมดา จะมีเหตุผลเป็นเช่นนี้หรือ ยังจะมาพูดว่าเหล่ามนุษย์เป็นพุทธะอะไรอีก ที่แท้เจ้าก็ตาเฒ่าที่หลอกลวง เจ้าคิดว่าจะโกหกสำเร็จหรือ ผู้เฒ่าตอบว่า พระราชาไม่ทรงรู้อะไร ในพุทธเขตขันธสีมา ส่วนใหญ่มีความคิดที่จะหลุดพ้นจากโลก และก็ไม่มีผู้คิดจะติดอยู่ในโลกนี้ตั้งแต่แรก เป็นเพราะพระผู้เมตตาเห็นว่าชาวโลกมีเคราะห์กรรมหนัก ความทุกข์ยากที่จะมลายไป ดังนี้จึงได้ตั้งมหาปณิธานที่จะฟังเสียงทุกข์แล้วทรงฉุดช่วย ตอนนี้ก็จุติสู่โลกแล้ว หาใช่เหตุบังเอิญไม่ ข้าพระพุทธเจ้าเป็นใครหรือ กล้าดีอย่างไรที่จะเท็จทูลต่อพระราชา เรื่องนี้เป็นความจริงพระเจ้าค่ะ ราชาเมี่ยวจ้วนตรัสว่า ถ้าคำพูดของตาเฒ่าเป็นจริงที่พระผู้เมตตาจะมีปณิธานเข้าสู่โลกเพื่อฉุดช่วยเคราะห์กรรม ก็น่าที่จะมีกายเป็นชายไม่สมควรเกิดมาเป็นหญิง ซึ่งผิดจากเรื่องปกติวิสัย ข้าก็ยังมีจุดที่ไม่เชื่ออยู่ ผู้เฒ่าฟังแล้วก็ทูลว่า เจริญพร ! เจริญพร ! เหตุสัมพันธ์อันนี้จะทูลให้พระราชาเข้าใจได้อย่างไร เมื่อไม่ทรงเชื่อก็ตามพระทัยคอยดูต่อไปก็จะรู้ได้เองสักวันหนึ่ง ตอนนี้ข้าพระพุทธเจ้าก็ไม่สมควรจะโต้แย้ง ขณะที่ตอบโต้กันอยู่นั้นพระธิดาที่อุ้มอยู่ในอ้อมอกนั้นก็ร้องไห้ใหญ่ เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนฟังเสียงร้องไห้ของพระธิดา ในพระทัยเต้นกระตุกจึงถามตาเฒ่าว่าถ้าพูดเช่นนั้น ท่านผู้เฒ่าที่รู้ความเป็นมาของเหตุแห่งอดีตชาตินับว่าเป็นผู้บำเพ็ญธรรม ขณะนี้

ลูกน้อยของข้าร้องไห้โฮใหญ่ ที่แท้เพราะสาเหตุอันใด ท่านรู้หรือไม่รู้ ตาเฒ่าหัวเราะฮาฮ่าแล้วว่า รู้ซิ ! รู้ซิ ! ทั้งหมดมีเหตุและผล ไม่มีอะไรที่ไม่รู้ พระธิดากันแสงเรียกว่ามีมหาเมตตา เพราะว่าพระธิดาเห็นพระราชาจัดงานเลี้ยงฉลองวันประสูติยิ่งใหญ่ ไม่รู้ว่าได้ฆ่าชีวิตวัว แพะ หมู ไก่ ไปเท่าไร พวกหอย กุ้ง ปู ปลา นับไม่ถ้วน ทำลายชีวิตมากมาย เพียงเพื่ออร่อยปากท้องของพวกเรา เป็นการเพิ่มบาปกรรมให้แก่ตนเองนับไม่ถ้วน ดังนั้นจึงทนไม่ได้ จึงได้กันแสงเป็นการใหญ่ หลักแห่งเมตตาธรรม มิใช่กำหนดไว้เฉพาะแต่มนุษย์เท่านั้น สิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายล้วนครอบคลุมถึงหมด แม้แต่ต้นหญ้าใบไม้ ก็ให้ความเมตตาเสมอเหมือนกัน ราชาเมี่ยวจ้วนตรัสถามว่า ถ้าหากเป็นเช่นนั้น ท่านผู้เฒ่าจะมีวิธีอะไรที่จะทำให้ลูกน้อยไม่ร้องไห้ ตาเฒ่าตอบว่า มี มี มี ให้ข้าพระพุทธเจ้าได้กล่าวโศลกหนึ่ง เมื่อพระธิดาได้ฟังแล้วก็จะไม่กันแสง ว่าแล้วเขาก็เดินไปที่ข้างพระธิดาเมี่ยวส้าน เอามือลูบที่กลางกระหม่อม แล้วกล่าวเป็นโศลกว่า

อย่ากันแสง อย่ากันแสง กันแสงทำให้สติลืมเลือน ปิดกั้นความฉลาด อย่าได้ลืมปณิธานแห่งมหาเมตตา จิตนางผู้เข้าสู่โลกต้องรู้ว่ามีมหาเคราะห์ถึงสามพัน ล้วนต้องการให้ท่านไปช่วย กุศลสามพันรอคอยท่านไปทำ อย่ากันแสง จงฟังเสียงอริยะ

พูดแล้วก็แปลก พอผู้เฒ่าพูดเช่นนั้น พระธิดาเมี่ยวส้านทำ

เหมือนเข้าใจอย่างนั้น เงี่ยกรรณฟัง เบิ่งเนตรดูผู้เฒ่านั้น ซึ่งก็ได้จัดการตามความคิดของเขา จึงหยุดกันแสงทันที ดวงเนตรน้อย ๆ ทั้งคู่จับจ้องอยู่ที่ผู้เฒ่า ทำให้ราชาเมี่ยวจ้วนกับเหล่าขุนนางทั้งตำหนักตื่นตระหนกต่างมองหน้ากัน ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าแปลกประหลาด ในขณะนั้นผู้เฒ่าก็เอ่ยขึ้นว่า ตอนนี้พระธิดาเงียบแล้ว ตาเฒ่าก็ไม่อาจอยู่นานได้ ขอลาแล้ว พูดจบก็หันมาคำนับราชาเมี่ยวจ้วนหนึ่งครั้งประสานแขนขาด้วยกัน ลมเย็นพัดมาวูบหนึ่งภายใต้ดวงตานับร้อยคู่ในตำหนักนั้น เห็นเขาเดินตัวเบาเหมือนเหาะท่าทางไม่เหมือนผู้เฒ่าเลย ขณะนั้นราชาเมี่ยวจ้วนรู้แล้วว่าเขาเป็นอริยบุคคลชั้นสูง ขาดการต้อนรับขับสู้น่าเสียดายยิ่ง เมื่อได้สติก็รีบรับสั่งให้มหาดเล็กรีบติดตามไปเชื้อเชิญท่านผู้เฒ่ากลับมา เรียนให้เขาทราบว่าราชายังมีเรื่องอื่นที่จะปรึกษา ต้องเชิญเขากลับมาให้ได้แต่ต้องใช้วาจาสุภาพ อย่าได้ทำลายน้ำใจเขาเป็นอันขาด

เมื่อมหาดเล็กติดตามมาถึงหน้าประตูราชวัง ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของผู้เฒ่า ทั้งหมดจึงได้ขึ้นม้าแยกย้ายกันออกตามหาแม้จะติดตามไปถึงถนนกี่สายก็ไม่มีร่องรอยของผู้เฒ่า เที่ยวถามประชาชน พวกเขาต่างอยู่ท่ามกลางความสนุกสนาน ยุ่งอยู่กับงานเลี้ยงที่รับประทานกันเพลิน ไม่มีใครสนใจว่ามีผู้เฒ่าหรือไม่ ในที่สุดก็สอบถามไม่ได้ความอะไร เหล่ามหาดเล็กหมดปัญญาที่จะคิดติดตาม จึงพากันกลับราชวังเพื่อถวายรายงานต่อพระราชา ราชาเมี่ยวจ้วนได้ตรัสกับเหล่าขุนนางว่า เห็นการเดินเหินของผู้เฒ่าก็

กระจ่างชัด แค่ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ก็ให้มหาดเล็กติดตามไป ทำไมจึงหาไม่พบ หรือว่าผู้เฒ่ามีปีกบินอย่างนั้นหรือ เหล่าขุนนางต่างประหวั่นพรั่นพรึง เสนาบดีผู้ใหญ่จึงกราบทูลว่าข้าพระพุทธเจ้าคิดว่าวันนี้เหล่าประชาราษฎร์กำลังเฉลิมฉลองกันอยู่ถนนทั่วทุกสายเนืองแน่นกว่าปกติ ท่านผู้เฒ่าก็เดินเหินราวกับเหาะ เมื่อเขาออกนอกประตูราชวังไปแล้วปะปนอยู่กับฝูงชน ก็ย่อมจะค้นหาไม่พบในทันที ถ้าหากให้เหล่ามหาดเล็กแบ่งสายกันค้นหาไปตามบ้านเรือนทุกหลัง ก็ต้องได้พบผู้เฒ่าแน่นอน พูดยังไม่ทันขาดเสียงเสนาบดีฝ่ายซ้าย คอนาโล ก็ชิงพูดขึ้นว่า ไม่ได้ ! ไม่ได้ ! วันนี้ประชาชนกำลังเฉลิมฉลองกันอย่างปีติยินดี ถ้าหากเที่ยวเปิดประตูค้นหาแต่ละเรือน ก็จะเป็นการขัดขวางความสุขของพวกเขาหรอกหรือ เป็นการจลาจลต่อการฉลอง ตามความเห็นของข้าพระพุทธเจ้าผู้เฒ่านั้นคงไม่ค่อยจะว่าง เพียงฟังการวิจารณ์ของเขาครั้งเดียวกับกิริยาการไปมา ก็พอจะรู้อย่างคร่าว ๆ ว่าเขาไม่ยอมอยู่รอ ถึงแม้จะค้นหาก็ไร้ประโยชน์ สู้ปล่อยเขาไปเถิดข้าพระพุทธเจ้าเห็นผู้เฒ่าผู้นี้ส่วนมากมักจะเป็นการอวตารของพระพุทธเจ้า ว่าเขามีข้อบ่งชี้อะไรหรือที่ว่าผู้เฒ่าเป็นพระพุทธะ ราชาเมี่ยวจ้วนทรงถาม ที่แท้เสนาบดีเฒ่าคอนาโลผู้นี้ มีความศรัทธาต่อพระพุทธธรรมอย่างลึกซึ้ง ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็สามารถนำพระพุทธธรรมมาอธิบายได้ แต่ก็มีบางส่วนน่าเชื่อบ้างถ้าเป็นไปตามคำพูดของท่านเสนาบดี หากเป็นพระพุทธเจ้าเสด็จมาก็นับว่าโชคดียิ่ง แต่ก็พลาด

โอกาสอันดีเช่นนี้ไป ไม่ได้รับคำชี้แนะอะไรเลยสักนิด น่าเสียดายยิ่ง นี่คิดดูแล้วก็ต้องโทษว่าตนเองมีบุญบารมีน้อย ตอนนี้ก็ไม่ต้องพูดแล้ว เสนาบดีคอนาโลก็ถวายคำปลอบขวัญแก่ราชาเมี่ยวจ้วนสักครู่ จากนั้นทั้งราชาและขุนนางก็ดื่มต่ออีกครู่หนึ่ง จึงค่อยเลิกลากันไป แต่ว่าเรื่องพระพุทธเจ้าอวตารมานั้นได้แพร่สะพัดไปสู่ประชาราษฎร์ ทุกคนถือว่าเป็นเรื่องแปลกประหลาดเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าตรอกเล็กซอยใหญ่ก็ต้องเอาเรื่องนี้ขึ้นมาเสริม อันที่จริงซินหลินประเทศได้ถูกพระพุทธศาสนาครอบงำมานานแล้ว ชนส่วนใหญ่ต่างศรัทธาในพระพุทธเจ้า มีส่วนน้อยที่ไม่ค่อยจะศรัทธานัก แต่ในสมองของพวกเขาก็มีภาพลักษณ์ของพระพุทธเจ้าคั่งค้างอยู่ ดังนั้นเมื่อได้ยินเรื่องนี้ทีไรต่างก็เชื่อว่าเป็นเรื่องจริง แถมยังเพิ่มการคาดเดาและเพิ่มภาคผนวกไว้มากมาย ทำให้ทั่วทั้งธานีโจษจันกันทั่วราวกับฝนตก รู้กันไปทั้งประเทศ เหมือนกับว่าพระพุทธเจ้านั่งเมืองซินหลินประเทศนั่นคือ

มวลชนศรัทธาว้าวุ่น พุทธเจ้ายังคงเฉยเมย

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 3
คิดยกราชบัลลังก์ เห็นมดต่อสู้กันเกิดจิตเมตตา

นับตั้งแต่คำพูดของเสนาบดีคอนาโลเป็นต้นมา ผู้เฒ่าที่ค้นหาไม่พบ ทุกคนต่างก็ยอมรับว่าเป็นพุทธอวตารมา ข่าวนี้ได้แพร่กระจายไป ทำให้ประชาราษฎร์ชาวเมืองซินหลิน ไม่มีใครสักคนที่ไม่เชื่อถือ มิเพียงเท่านั้นยังได้เพิ่มเติมปรับปรุงแต่งอื่น ๆ ลงไปอีก ทำให้จิตใจของคนที่เดินผ่านเมืองซินหลินต่างหันเหมาสู่พุทธศาสนา สิ่งนี้เองที่ทำให้พุทธศาสนาในดินแดนตะวันตกได้เจริญรุ่งเรืองขึ้น โดยที่จริงแล้วนับตั้งแต่พระศากยมุนีพุทธเจ้าประกาศพระศาสนาเป็นต้นมา ก็ตั้งพระทัยจะช่วยสรรพสัตว์ ทุกคนต่างก็มองว่าแผ่นดินทางทิศตะวันตกคือพุทธประเทศ ซินหลินประเทศค่อนข้างจะใกล้กับชมพูทวีป จึงได้รับอิทธิพลทางศาสนามาบ้างแล้ว ยิ่งได้มีเรื่องราวครึกโครมเช่นนี้อีกรอบหนึ่ง ยิ่งเกิดผลประโยชน์เป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น

กล่าวถึงพระธิดาเมี่ยวส้าน ได้รับการเลี้ยงอบรมจากพระนางเป่าเต๋อ ก็ค่อยเจริญวัยขึ้น ชั่วเวลาไม่นานนัก พระธิดาก็มีพระชันษา 4 ปี มีความฉลาดน่ารัก ยิ้มแย้มแจ่มใส ทำให้เลิศล้ำกว่าพระพี่นางทั้งสองไปอีกช่วงหนึ่ง พระนิสัยก็แตกต่างไปกับผู้อื่น หากเป็นเด็กสามัญทั่วไปก็จะพอใจกับเสื้อผ้าที่มีสีสันต่าง ๆ อยากรับประทานแต่ของรสอร่อย แต่กับพระธิดาน้อยองค์นี้กลับไม่สน

พระทัยเสื้อผ้าแพรพรรณชั้นดี หรืออาหารประเภทเนื้อสัตว์และของทะเล กลับพอพระทัยแต่ผ้าเนื้อหยาบ และที่น่าแปลกยิ่งก็คือทรงเสวยแต่อาหารเจ ไม่เสวยอาหารสัตว์ มิใช่เพราะพระองค์ไม่ยอมเสวย แต่เพราะเสวยไม่ได้ ของคาวเหล่านั้นพอเข้าโอษฐ์ก็จะอาเจียนออกมาทันที ไม่สามารถที่จะผ่านศอลงไปได้เลย ทั้งพระนางเป่าเต๋อและราชาเมี่ยวจ้วนได้ประสบกับสภาพเช่นนี้ แม้จะรู้สึกแปลกประหลาดแต่ก็ไม่อาจทำประการใดได้ และก็ไม่ยอมที่จะเห็นพระธิดาอาเจียนเช่นนั้นอีก เพราะเป็นการทำลายสุขภาพ จึงได้แต่ตระเตรียมอาหารเจที่สะอาดให้พระธิดาเสวยจึงค่อยพอพระทัย เมื่อพระชันษาได้ 6 ปีก็เข้าเรียนหนังสือ เพราะมีพระปัญญาเฉียบแหลมเพียงสอนครั้งเดียวก็เข้าใจ เมื่อได้ผ่านสายพระเนตรแล้วก็ไม่ลืม ทรงฉลาดล้ำหน้าพระพี่นางทั้งสองมากมายนัก ดังนั้น ราชาเมี่ยวจ้วนและพระนางเป่าเต๋อจึงรักใคร่เอ็นดูยิ่ง ทะนุถนอมดุจดั่งไข่ในหิน เป็นที่ปลอบพระราชหฤทัยราชาได้ดี แม้จะเป็นพระธิดาแต่ก็ไม่ต่างไปจากโอรสเลย ราชาเมี่ยวจ้วนได้ดำรัสกับพระนางเป่าเต๋อเสมอ ๆ ว่า รอให้พระธิดาเมี่ยวส้านเจริญพระชันษาเป็นผู้ใหญ่แล้วค่อยสรรหาผู้ที่มีความสามารถทั้งบุ๋นและฝ่ายบู๊มาเป็นพระสวามีให้มีลักษณะที่คู่ควรกับลูกหญิง เมื่อถึงตอนนั้นแม้จะไม่มีพระโอรสบัลลังก์แห่งซิ่นหลินประเทศก็ยอมยกให้เขา ก็ยังนับว่าไม่ขาดสายโลหิตแห่งเชื้อพระวงศ์เพอเจีย พระนางเป่าเต๋อ ก็ทรงเห็นพระทัยด้วยกับพระราชดำริเช่นนี้ จึงทรงสนับสนุนด้วยดี ทั้งสองกษัตริย์ใจคอค่อยสงบลง ความต้องการพระโอรสก็ค่อย ๆ จางคลายไป

ในพระทัยก็คอยมองหาคนที่มีความสามารถ ความเรื่องนี้ทำไมจึงทราบไปถึงกรรณของพระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนได้อย่างไรก็ไม่ทราบ ทั้งสองพระองค์ต่างถอนหายใจว่า ทำไมเราจึงมีบุญวาสนาน้อย

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่พระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนกำลังชมดอกท้อในอุทยาน ทั้งสองเดินมาถึงข้างคูหาเทวดาโดยไม่ได้ตั้งใจก็พลันแลเห็นพระธิดาเมี่ยวส้านประทับยอง ๆ อยู่ที่พื้น โดยมีนางกำนัลยืนอยู่ข้าง ๆ ทั้งสองต่างก็นิ่งเงียบ ไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรกันอยู่ เมื่อพระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนเห็นพระธิดาเมี่ยวส้านอยู่ในสภาพเช่นนั้น ทำให้รู้สึกประหลาดใจ จึงค่อย ๆ ย่างก้าวเข้าไปดู อ้อ! ที่แท้ก็มดกัดกัน ในขณะนั้นพระธิดาเมี่ยวส้านก็เหลือบเห็นเสด็จพี่ทั้งสอง จึงทรงร้องเรียก *"ท่านพี่ทั้งสอง รีบมาช่วยหม่อมฉันกวาดเอามดที่กัดกันตายเหล่านี้ไปขุดหลุมฝังด้วย"* พระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนต่างส่องพระพักตร์กัน แล้วก็ทรงพระสรวลแล้วว่า *"น้องขา น้องกวาดเองก็แล้วกัน พวกเรากลัวว่ามือจะสกปรก และก็ทนช่วยเหลือไม่ไหวกับสิ่งที่เธอเล่นอยู่กับดินโคลน"* กล่าวจบก็จูงมือกันแล้วผละจากไป พระธิดาเมี่ยวหยวนทรงถามพระธิดาเมี่ยวอินว่า *"เสด็จพี่ท่านก็เห็นว่าน้องสามโปรดปรานที่จะขุดดินโคลน และยุ่งกับสัตว์ต่างๆ แต่ทำไมเสด็จพ่อเสด็จแม่กลับเห็นเธอดั่งสมบัติล้ำค่า ทั้งยังดำรัสว่าจะหาพระสวามีที่มีความสามารถทั้งบุ๋นทั้งบู๊ เลยทำให้เสด็จแม่ไม่ยอมมีพระประสูติกาลอีก พระสวามียังมีโอกาสได้สืบ*

ราชบัลลังก์ น้องเธอก็จะได้เป็นราชินีด้วยเนี่ยะ ในโลกนี้เคยได้ยินได้ฟังว่าพระธิดาขุดดินโคลนบ้างไหม เธอว่า น่าหัวเราะหรือไม่" พระธิดาเมี่ยวอินดำรัสว่า *"กิริยาของน้องสาม ข้าว่าดูจะต่ำต้อยไปสักหน่อย หากแต่เสด็จพ่อเสด็จแม่เอนเอียงพระทัยรักใคร่เธอ นี่ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ จะโกรธก็คือเธอกับข้านั้นวาสนาน้อย ที่ไม่มีโอกาสดีขนาดนั้น ทั้งนี้เพราะชะตาได้ลิขิตเอาไว้แล้ว"* พระธิดาทั้งสองโทษฟ้าดินลำเอียง ขอหยุดไม่กล่าวต่อ กล่าวฝ่ายพระธิดาเมี่ยวส้าน พระองค์ทรงทำอะไรอยู่ที่นั่นนะ ถ้าหากไม่เล่าให้กระจ่างแจ้งก็คงไม่ได้ ที่แท้วันนั้นพระธิดาเมี่ยวส้านกระวนกระวายประทับไม่อยู่กับที่ในตำหนัก จึงให้นางกำนัลนางหนึ่งติดตามไปเที่ยวในอุทยาน โดยไม่ตั้งใจก็เสด็จพระราชดำเนินมาถึงข้าง ๆ คูหาเทวดา ฉับพลันก็แลเห็นที่พื้นดินมีมดเหลืองอยู่ฝูงหนึ่ง มดดำอีกฝูงหนึ่งกำลังต่อสู้กันเป็นกลุ่ม ในขณะที่ยากต่อการแก้ไขนั่นมดทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัดกันตายเป็นจำนวนมาก พระธิดาเมี่ยวส้านทอดพระเนตรแล้วไม่อาจทนได้ ได้แต่ครุ่นคิดว่า เจ้ามดตัวน้อยเหล่านี้ วงจรชีวิตก็สั้นอยู่แล้ว น่าจะผ่านชีวิตอย่างสงบสุข แล้วทำไมจึงต้องมีเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกันมาต่อสู้ทำร้ายกัน ลำพังแต่การรักษาตัวให้รอดก็ไม่ง่ายแล้ว แล้วทำไมยังจะต่อสู้กันทำให้ตัดรอนชีวิตสั้นลงอีก ดูซิซากศพที่บาดเจ็บล้มตายอะไรมากอย่างนั้น น่าเวทนายิ่งนัก ! สู้ให้ข้าช่วยแก้ไขแยกพวกเขาให้ออกจากกันจะดีกว่า ว่าแล้วก็ทรุดพระวรกายลงประทับยอง ๆ อยากจะเอาพระหัตถ์เข้าไปปัด มันก็กัดกัน

แน่น จึงไม่กล้าลงมือ จะทำอย่างไรดีนะ ขณะนี้ทั้งมดเหลืองและดำกำลังอยู่ในสภาวะสงคราม ต่อสู้กันเป็นกลุ่ม ๆ มดตัวก็เล็ก ๆ จะแยกพวกเขาได้อย่างไรกัน ถ้าจะจับแต่ละคู่มาแยกไม่รู้จะต้องใช้เวลานานถึงเมื่อไรจึงจะจบสิ้น วิสัยพวกมดนี่ ถ้าไม่กัดกันก็แล้วไป แต่ถ้าลองได้กัดกันแล้ว จะกัดกันจนตายจึงยอมหยุด ถ้าศัตรูถูกกัดอยู่ ก็จะกัดจนตนเองหมดแรง มิฉะนั้นจะไม่ยอมผ่อนปรน ดังนั้นแต่ละครั้งภายหลังการต่อสู้กัน จะเห็นว่าตัวที่กัดต่อสู้ก็จะตายตามกันไปด้วย หากมีใครไปจับมันแยกได้จริง ๆ มดทั้งคู่ย่อมได้รับการบาดเจ็บแน่นอน หากสมมติว่าไม่บาดเจ็บ เมื่อปล่อยลงพื้นพวกมันก็วิ่งเข้าหาศัตรูและกัดกันจนตายอีก ถ้าเช่นนั้นคู่หนึ่งยังแยกกันไม่เสร็จ อีกคู่หนึ่งก็กัดกันอีก เวียนอยู่อย่างนี้ไม่รู้จบ ไม่มีวันที่จะแยกพวกมันได้สำเร็จ พระธิดาเมี่ยวส้านทรงคิดมาถึงตอนนี้ พระธิดาจะหยุดก็ไม่ได้ พระธิดาเป็นเด็กที่ฉลาดปราดเปรื่อง พระองค์ทรงคิดอย่างรอบคอบ ก็ทรงคิดได้วิธีหนึ่ง พระองค์ทรงคิดว่า พวกมดต่อสู้กันคงจะเพื่ออาหาร ถ้าหากทั้งสองฝ่ายมีอาหารเพียงพอพวกมันต่างก็ไปขนอาหารกลับรังแน่นอน การต่อสู้ก็สามารถคลี่คลายได้ เมื่อทรงคิดได้ดังนั้นแล้ว พระองค์จึงมีรับสั่งให้นางกำนัลไปเอาขนมหวานมา ขณะเดียวกันก็ค้นหารังของมันด้วย เอาขนมหวานมาขยี้ให้กระจายอยู่แถว ๆ ปากรังโดยรอบ จริงดังคาด เมื่อมดที่ออกมาจากรังได้พบกับอาหารเข้า ก็ไม่ไปที่แนวรบอีก ต่างก็รีบขนอาหารเข้ารัง มดทางแนวรบก็ค่อย ๆ ผละออกจากกัน พระองค์ทรงเอาไม้กวาดเล็ก ๆ ค่อย ๆ กวาดลงที่มดต่อสู้กันอยู่ ทำให้แนวรบสลาย

กันออกไป ต่างก็วิ่งกันเพ่นพ่าน ขณะนั้นมดที่อยู่แนวหลังก็ถ่ายทอดคำสั่งมายังแนวหน้า พวกมันก็เชื่อฟังกันดี ต่างก็รีบกลับไปขนอาหาร การต่อสู้ครั้งร้ายแรงจึงยุติลง แต่ในแนวรบมีมดตายกันหลายร้อยตัว พระธิดาเมี่ยวส้านทอดพระเนตรเห็นสภาพแขนขาหักแล้วรู้สึกสังเวชใจยิ่ง ทรงคิดในใจว่าแม้มดจะเป็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ ก็เป็นชีวิตหนึ่งเหมือนกัน แต่ทำไมแค่ต่อสู้กันครั้งหนึ่ง ก็ทำให้สูญเสียวิญญาณมากมายอะไรเช่นนั้น ไม่รู้ว่าพวกเขาได้ก่อกรรมเวรอะไรในชาติที่แล้ว จึงต้องมาตายลงในสภาพอันน่าเวทนาเช่นนี้ ในขณะนี้ถ้ายังอยู่ที่แนวรบคงไม่เหมาะเสียแล้ว ถ้าหากอาหารถูกมดพวกอื่นเขาเอาไปก็จะกลายเป็นแย่บวกแย่ ดังนั้นมันจึงเลิกลากันไปหมด พระองค์หยุดคิด แล้วก็ลงมือขุดหลุมเล็ก ๆ แล้วกวาดรวบรวมพวกซากศพมดไปฝัง ก็บังเอิญพระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนเสด็จมาพอดี จึงทรงเรียกพวกเขามาช่วยเหลือไม่คิดว่าพวกเขาจะไม่สนพระทัยแล้วจากไป พระองค์ก็ไม่ร้องเรียกอีกได้แต่นำซากมดเทลงไปในหลุมแล้วทำการกลบให้เรียบร้อย เป็นอันเสร็จพิธีงานกุศลเสร็จแล้วก็กลับตำหนักพร้อมนางกำนัล จึงค่อยรู้สึกพอพระทัย

กล่าวฝ่ายพระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวน เป็นเพราะเสด็จพ่อเสด็จแม่ลำเอียงรักเมี่ยวส้าน ทั้งยังได้ยินว่าจะหาพระสวามีที่เก่งให้และให้สืบราชบัลลังก์อีกด้วย ในหัวอกหญิงแล้วมักจะคับแคบ จึงไม่ยินดีกลับทำให้เกิดอิจฉา ดังนั้นเมื่อเห็นการกระทำของเมี่ยวส้านจึงรู้สึกดูแคลน เมื่อเห็นว่าลงไปขุดดินฝังมด จึงได้หัวเราะเยาะเย้ย

แล้วรีบกลับตำหนักก่อน นำความไปกราบทูลพระนางเป่าเต๋อ พระธิดาทั้งสองหวังว่าเสด็จแม่จะได้ลดการรักใคร่ลงสักหน่อย เพื่อจะได้หันมาสนใจตัวเอง แต่ทว่าเมื่อพระนางเป่าเต๋อได้ยินเรื่องจากพระธิดาทั้งสองแล้ว ก็ทรงแย้มสรวลแล้วยังดำรัสว่าการกระทำของพระธิดาเมี่ยวส้านครั้งนี้ช่างเข้าใจถึงพระเจ้าที่เมตตาให้กำเนิดชีวิตเสียจริง พระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนไม่คิดว่าพระนางเป่าเต๋อจะดำรัสแบบนี้ออกมา ในพระทัยจึงเจ็บแค้นนัก แม้กระทั่งน้ำพระเนตรก็หลั่งออกมา ในขณะนั้นพระธิดาเมี่ยวส้านได้เสร็จสิ้นงานกุศลเรียบร้อยแล้ว ก็กลับตำหนักพร้อมนางกำนัล เข้าเฝ้าพระมารดาแลเห็นเสด็จพี่ทั้งสองอยู่ในสภาวะที่โกรธ คงเพราะถูกเสด็จแม่ทรงสั่งสอน ก็ไม่กล้าจะถามอะไร พระนางเป่าเต๋อเห็นพระธิดาสามก็ดำรัสถามว่าไปเที่ยวเล่นที่ไหนมา พระธิดาเมี่ยวส้านจึงทรงเล่าเรื่องทั้งหมดอย่างละเอียด พระนางเป่าเต๋อจึงทรงสรวลว่า เจ้าก็ใจดีเหลือล้นเกินไปแล้ว มีกะใจไปทำเรื่องพรรค์นี้ด้วยไม่กลัวว่ามือเปรอะเปื้อน ถ้าถูกมดที่มีพิษกัดเข้าเกิดแผลพุพองขึ้นก็สมใจเจ้าหรอก วันหลังอย่าได้เล่นแบบนี้อีก พระธิดาเมี่ยวส้านได้ฟังโอวาทพระมารดาแล้วก็ตอบรับ อีกทางหนึ่งก็ได้อธิบายหลักธรรมออกมานั่นคือ

เห็นเธอมีปัญญาเลิศ คำน้อยแต่โปร่งในเซน

✦✦✦✦✦✦✦✦

พระธิดาเมี่ยวส้านอย่ากรรแสง เดี๋ยวสติจะเลอะเลือน เป็นเหตุให้ปัญญาถูกปิดกั้น ทรงอย่าลืมมหาปณิธาน ที่เสด็จลงมาโปรดโลก
ยังมีอีกสามพันมหาภัย ที่รอให้พระองค์ไปโปรด และบุญกุศลอีกสามพันให้ไปบำเพ็ญ อย่าได้กรรแสงเลย โปรดใคร่ครวญดูเถิด
เอ๋!... พระธิดาน้อยหยุดกรรแสงแล้ว... มองหน้าผู้เฒ่าตลอด
ฮาฮ้า.. สาธุ... สาธุ...
โอ้!

ปล่อยจั๊กจั่น เดี๋ยวนี้นะ.. ปล่อย...ย.
จิ๊ด! จิ๊ด!
ไปเลย จั๊กจั่น บินไปเลย...ย..
นี่แน่ะ...ชอบยุ่งนัก สั่งสอนเสียบ้าง...
โอ้ย....

ตอนที่ 4
ช่วยเหลือจักจั่นจนบาดเจ็บ ใครรักษาแผลเป็นหายมีรางวัล

เมื่อพระธิดาเมี่ยวส้านได้ฟังโอวาทพระมารดาแล้ว รอคอยจนกว่าพระมารดาจะหยุดดำรัสแล้วจึงกราบทูลว่า พระมารดาไม่ทรงทราบอะไร มดแม้จะเป็นแมลงเล็ก ๆ แต่ก็เป็นชีวิตหนึ่งเหมือนกัน ลูกหญิงทอดพระเนตรเห็นพวกเขาต่อสู้กัน บาดเจ็บล้มตายกันมาก ๆ น่าสมเพชเวทนายิ่งนัก ไม่อาจทนพระทัยอยู่ได้ ดังนั้นจึงหาวิธีแก้ไขพวกเขา จะได้ไม่ต้องฆ่ากันตายอีก พวกมดเหล่านั้นดูเหมือนมีจิตวิญญาณ ไม่มีแม้แต่ตัวเดียวที่กัดหม่อมฉัน ขณะที่กราบทูลมาถึงตอนนี้ ก็ให้บังเอิญราชาเมี่ยวจ้วนเสด็จเข้ามาในตำหนัก จึงทรงถามว่า พวกเรากำลังสนทนาอะไรกัน มเหสีเป่าเต๋อจึงไม่อาจที่จะไม่ทรงเล่าเรื่องอีกครั้งหนึ่ง ราชาเมี่ยวจ้วนทรงฟังแล้วก็พระสรวลว่า เด็กคนนี้ฉลาดปราดเปรื่องนัก อะไรก็ดีไปหมด เกิดมาก็มีนิสัยแปลกพิลึก ไม่เหมือนนิสัยของเด็กทั่วไป กิริยายังกับพระนางพุทธะ ทำให้คนไม่ค่อยสบายใจ ยังต้องพึ่งมเหสีให้เอาพระทัยอีกหน่อย คอยสั่งสอนแนะนำ จนได้แก้ไขนิสัยเหล่านั้นบ้าง จะได้ทำให้คนเขารักใคร่หน่อย พระนางเป่าเต๋อก็ทรงรับคำ พระดำรัสของราชาเมี่ยวจ้วนทั้งหมดนี้พระธิดาเมี่ยวส้านได้ฟังก็ไม่สนพระทัย แต่พระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนทรงฟังแล้วรู้สึกพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ความเจ็บแค้นเมื่อครู่นี้ค่อยคลายลงบ้าง พระพักตร์เริ่ม

ผ่องใส แล้วค่อย ๆ เผยพระพักตร์ที่แย้มสรวลออกมา ทั้งสองต่างก็รู้ดีว่าพระธิดาเมี่ยวส้านมีนิสัยแบบนี้มาตั้งแต่เกิดแล้ว ย่อมไม่มีทางที่จะแก้ไขได้ เมื่อเสด็จพ่อมีพระดำรัสเช่นนี้ก็ปล่อยให้น้องเธอสำแดงไป สักวันหนึ่งคงหมดความปีติยินดี

โบราณกล่าวไว้แล้ว สันดอนขุดง่ายสันดานขุดยาก นับตั้งแต่เล็กจนโตไม่มีทางแก้ไขได้ พระธิดาเมี่ยวส้านเมื่อประสูติมาแล้วก็มีพุทธจิตเมตตาอยู่แล้ว แม้จะมีพลังจากภายนอกมากน้อยประการใด จะคิดแก้ไขแม้เพียงเล็กน้อยก็ยากนัก พระนางเป่าเต๋อแม้จะใช้วาจาอ่อนโยนชักจูงตักเตือนพระธิดา พระธิดาก็ยังคงดำเนินไปอย่างบริสุทธิ์ ไม่สะทกสะท้านแต่ประการใด

วันหนึ่งฤดูร้อน ตะวันใกล้จะพลบค่ำ ภายในตำหนักอบอ้าว พระธิดาจึงเสด็จออกไปเดินเล่น เมื่อดำเนินมาถึงใต้ร่มหลิว มีลมเย็นพัดมาทำให้รู้สึกเย็นสบาย จึงประทับลงบนก้อนหินเพื่อรับลมเย็น ลมก็ช่างมีน้ำใจเหลือเกิน บรรยากาศชวนฝันอย่างผิดปกติ ขณะนั้นมีจักจั่นตัวหนึ่งเกาะอยู่บนกิ่งไม้ดีดปีกทำเสียงกรี๊ด ๆ ไม่หยุดเหมือนดนตรีธรรมชาติขับกล่อมให้สบายอารมณ์ พระธิดาเมี่ยวส้านประทับอยู่องค์เดียวท่ามกลางสภาวะอันเงียบสงบ ก็ได้แต่ครุ่นคิดและรำพึงว่ามนุษย์ในโลกนี้หนอเหน็ดเหนื่อยตรากตรำเพื่อแก่งแย่งลาภยศชื่อเสียง ต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ นานา ได้รับความทุกข์ยากและเภทภัยจนกระทั่งตัวตายก็ยังไม่เข้าใจ น่าสมเพชเวทนายิ่ง คิดค้นหาวิธีทำอย่างไรที่จะทำให้มนุษย์โลกนี้เข้าใจ

ถ่องแท้ จะได้หมดกิเลสและเคราะห์กรรม ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงครุ่นคิดหาหนทาง ยิ่งคิดก็ยิ่งลึก รวมจิตประทับนิ่งเงียบเหมือนกำลังทำสมาธิ ขณะที่จิตกำลังอยู่ในภวังค์ เสียงขับกล่อมที่เพลิดเพลินของจักจั่นฉับพลันกลายเป็นเสียงร้อนรน เหมือนกับกำลังเผชิญกับศัตรู ทำให้พระธิดาเมี่ยวส้านตกพระทัยจนต้องระงับการครุ่นคิด ทอดพระเนตรไปตามหาที่มาของเสียง ก็ทอดพระเนตรเห็นจักจั่นตัวดำที่อยู่บนกิ่งไม้กำลังร้องเสียมขรม ข้าง ๆ มีตั๊กแตนตำข้าวตัวหนึ่ง กำลังเอาขาข้างหน้าทั้งสองจับจักจั่นอยู่ในง่ามขาชูคอที่เล็กยาวขึ้นมา กำลังจะกัดกินเจ้าจักจั่นอยู่ พระธิดาเมี่ยวส้านเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นคิดในใจว่าเจ้าจักจั่นตัวนั้นกำลังขอความช่วยเหลือจากฉันอยู่ ถ้าหากฉันยังนิ่งดูดาย ชีวิตของมันก็จบลงภายใต้ฟันของตั๊กแตนดีที่กิ่งหลิวนั้นไม่สูงนัก ถ้ายืนบนก้อนหินก็คงเอื้อมไปถึง พระธิดาจึงรีบกระโดดขึ้นไปบนก้อนหิน แล้วยืนบนยอดหินขณะกำลังจะยื่นพระหัตถ์ไปจับตั๊กแตน เจ้าตั๊กแตนพอเห็นคนมาจึงรีบปล่อยจักจั่น แล้วยกง่ามขาขึ้น ส่วนเจ้าจักจั่นได้โอกาสร้องกรี๊ดขึ้นแล้วก็กระพือปีกบินหนีไป พระธิดานิ่งดูอยู่ครู่หนึ่ง ในขณะที่พระหัตถ์ขวาจะเอื้อมไปจับตั๊กแตนนั้น พอเห็นจักจั่นบินหนีไปแล้วก็ไม่คิดจะไปจับตั๊กแตนอีก ขณะที่จะหดพระหัตถ์กลับมา ทันใดนั้นแค่ชั่วพริบตาเดียว ง่ามขาที่แหลมคมของตั๊กแตนก็จิกลงบนหลังพระหัตถ์ของพระธิดาโดยไม่ปรานีปราศรัย เลือดสด ๆ ไหลทะลักออกมา บาดแผลที่ได้รับครั้งนี้ เจ็บปวดแวบเข้าไปถึงพระทัย ทำให้

พระธิดาตกพระทัยกลัวจนพระเนตรพร่ามัว พระชานุทั้งสองอ่อนแรงจนยืนไม่อยู่ จึงตกลงมาจากก้อนหิน มุมขวาของพระนลาฏก็ไปกระแทกเข้ากับก้อนหิน ทำให้เกิดบาดแผลขึ้น พระบาทซ้ายก็ไปเกี่ยวเอากับรากไม้เข้าทำให้ข้อเท้าหลุด โลหิตที่พระเศียรไหลพรากพระธิดาเมี่ยวส้านทนต่อความเจ็บปวดไม่ไหว จึงสลบไสลไปในที่สุด เมื่อพระวรกายตื่นขึ้นมาด้วยความเจ็บปวด พระองค์ก็บรรทมอยู่บนที่บรรทมในตำหนักเสียแล้ว ราชาเมี่ยวจ้วนและมเหสีเป่าเต๋อทรงเฝ้าอยู่ข้าง ๆ ทุก ๆ คนชุลมุนวุ่นวาย เมื่อเห็นพระธิดาฟื้นขึ้นมาก็ดำรัสว่า ดีแล้ว ๆ ตอนนี้ฟื้นขึ้นมาแล้ว พระธิดาทรงหวนคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น รู้สึกเจ็บปวดมาก บาดแผลบนศีรษะได้ทำแผลเรียบร้อยแล้ว ข้อพระบาทยังไม่ได้ขยับเข้าที่ ความเจ็บปวดจากบาดแผลทั้งสองแห่งยากที่จะทนอยู่ได้ จึงร้องครางหงิง ๆ ออกมา ขณะที่พระธิดาสลบไสลอยู่ใต้ต้นหลิวนั้น พระนางเป่าเต๋อประทับอยู่ในตำหนัก ไม่เห็นวี่แววพระธิดาเมี่ยวส้านนานโขอยู่ พระทัยรู้สึกร้อนกระวนกระวาย จึงให้เหล่ากำนัลออกไปตามหาก็พบพระธิดาสลบอยู่ใต้ต้นหลิว มีโลหิตอาบพระเศียรอยู่ จึงพุ่งทะยานเข้ามาในตำหนัก แล้วกราบทูลมเหสีเป่าเต๋อ เหล่านางกำนัลจึงรีบออกไปช่วยกันหามพระธิดาเข้ามาในตำหนักเพื่อเยียวยาทำบาดแผล แล้วก็รอคอยจนกว่าพระธิดาฟื้นคืนสติกลับมา ราชาเมี่ยวจ้วนทรงถามพระธิดาน้อยว่า ลูกรัก! เจ้าทำไมจึงหกล้มจนขนาดนี้ ตอนนี้รู้สึกว่าเจ็บตรงไหนบ้าง รีบ ๆ บอกให้เสด็จพ่อรู้ พระธิดาเมี่ยวส้านทรงรู้ถึง

ความเข้มงวดของราชาเมี่ยวจ้วนดี เมื่อทรงเล่าให้รู้แล้ว ก็ต้องทรงพระพิโรธและแค้นเคืองเป็นแน่แท้ แต่เพราะพระธิดามีพระนิสัยสัตย์ซื่อจึงไม่ยอมที่จะเพ็ดทูลแม้แต่นิด จึงสู้ทนที่จะเล่าถึงความเป็นมาที่ทรงช่วยเหลือเจ้าจักจั่นจนได้บาดเจ็บให้ฟังอย่างละเอียดลออ เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนทรงฟังแล้วได้แต่ส่ายพระเศียรไปมาแล้วดำรัสว่า ลูกรัก มิใช่เสด็จพ่อพูดกับเจ้าเสมอ ๆ ว่า อย่าได้ธุระกับเรื่องไร้สาระ เจ้าก็ไม่ยอมเชื่อฟัง วันนี้ก็พลัดตกลงมาจนได้รับบาดเจ็บขนาดนี้ เป็นเพราะต้องการช่วยเหลือจักจั่นตัวหนึ่ง มิใช่รนหาทุกข์มาใส่ตัวหรอกหรือ โบราณพูดไว้ว่า *"ลำบากเสียหน่อยจึงจะรู้ดี"* วันนี้ลูกก็ได้รับทุกข์อย่างแสนสาหัสแล้ว ต้องจดจำไว้ให้ดี ๆ อย่าได้ทำอะไรตามอำเภอใจ เมื่อพระธิดาได้ฟังพระดำรัสแล้ว ก็ทรงขานรับคำสองคำแล้วก็ครวญครางต่อไป ขณะนั้นมเหสีเป่าเต๋อเห็นความเจ็บปวดของพระธิดาน้อยอย่างนั้น พระทัยพลอยเจ็บช้ำยิ่งนักก็ทรงดำรัสถามลูกว่า ลูกรัก ! ตอนนี้ลูกรู้สึกอย่างไรบ้าง พระธิดาอดกลั้นต่อความเจ็บปวดแล้วทรงตอบว่า เสด็จแม่ ! ทั่วทั้งตัวก็เจ็บปวดไปหมด ที่ศีรษะและขาข้างซ้ายปวดมากที่สุด ขาข้างซ้ายดูเหมือนข้อเท้าจะแพลงเพคะ เสด็จแม่จึงเอาพระหัตถ์ไปคลำดูที่ข้อเท้าข้างซ้ายรู้สึกว่ากระดูกจะเคลื่อน พระนางถึงกับกระโดดขึ้นมาแล้วดำรัสอย่างร้อนพระทัยว่า ทำไงดี ๆ ราชาเมี่ยวจ้วนจึงมีพระราชโองการให้นำแพทย์หลวงรีบเข้าวัง เพื่อช่วยรักษาให้พระธิดาทั้งยังรินพระโอสถให้พระธิดาเสวยด้วย เหตุการณ์วุ่นวายกันสักพัก

ใหญ่ ๆ ความเจ็บปวดจึงค่อย ๆ ทุเลาลง ในที่สุดก็บรรทมหลับไป ทุกคนต่างโล่งอก การบรรทมครั้งนี้ของพระธิดานานยาวนับเดือน โดยไม่สามารถลุกออกจากพระที่ได้ ราวกับว่าได้เกิดการเจ็บหนัก สำหรับบุคคลข้างเคียงจะรู้สึกเคียดแค้น และจะโทษเจ้าจักจั่นกับตั๊กแตนที่ทำให้พระธิดาต้องได้รับบาดเจ็บมากมายเช่นนี้ แต่พระธิดากลับไม่เป็นเช่นนั้น พระองค์ไม่มีความรู้สึกเสียใจอะไรแม้แต่น้อย กลับตรงข้าม เมื่อพระวรกายได้รับความเจ็บปวดบ้าง ในพระทัยกลับรู้สึกปลอบประโลมเป็นอย่างมาก การจับเจ่าอยู่กับที่บรรทม กลับไม่รู้สึกว่า เจ็บปวดอะไรมากนัก หนึ่งเดือนต่อมา จึงค่อย ๆ ลุกขึ้นได้ การย่างก้าวคงเหมือนเดิม ข้อเท้าที่บาดเจ็บก็หายดีแล้ว รอยแผลที่หลังพระหัตถ์ก็หายหมดแล้ว จะมีอยู่ก็แต่ศรีษะที่แผลยังหายไม่สนิท ทุกคนก็ไม่ต้องเที่ยวหายาดีมาช่วยทาแล้ว เวลาผ่านไปอีกหลายวันทุกอย่างก็หายเป็นปกติ บริเวณที่มุมหน้าผากที่เกิดรอยแผลขนาดเท่าเม็ดลำไยก็เหมือนกับหยกสวยที่มีรอยตำหนิ ช่างไม่สวยเอาเสียเลย ทำให้พระนางเป่าเต๋อรู้สึกไม่สบายพระทัยต่อรอยแผลนี้ จึงกราบทูลกับราชาเมี่ยวจ้วนว่า ใบหน้าหมดจดงดงามของพระธิดามีรอยแผลเช่นนี้ ทำให้หมดความสวยงามไป หม่อมฉันว่าในประเทศคงไม่ขาดแคลนหมอมือดีหรอกนะ พระองค์ก็เป็นถึงจอมกษัตริย์ หากมีพระราชโองการให้แสวงหาผู้ที่มีฝีมือดีมารักษารอยแผลของพระธิดา คงไม่เป็นเรื่องยากหรอกกระมังคะ ทำไมฝ่าบาทจึงไม่ลอง ๆ ดูหรือเพคะ ราชาเมี่ยวจ้วนฟัง

แล้วก็พยักหน้ารับ พอวันรุ่งขึ้น ก็มีพระราชโองการให้ประกาศหาผู้ที่สามารถรักษาพระธิดาสามให้หาย จะมีรางวัลสองพันชั่ง แล้วแต่งตั้งเป็นแพทย์หลวงอีกตำแหน่งหนึ่ง เมื่อประกาศสำนักพระราชวังออกมา ผู้ที่มีฝีมือต่างก็หวังเงินรางวัล จึงแย่งกันเข้ามารักษาผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันรักษา หมดยาไปกว่า 10 ขนาน ก็ยังไร้ประสิทธิผล ในพระทัยราชาเมี่ยวจ้วนไม่สู้พอพระทัยนัก ประเทศออกใหญ่อย่างนี้ ล้วนมีแต่หมอสามัญ จะหาหมอที่มีความสามารถสักคนก็ไม่มี แผลเป็นของพระธิดาก็ไม่มีทางรักษาหายได้เหมือนหยกงามมีตำหนิ น่าเสียดายยิ่ง ขณะที่ทรงกังวลอยู่ก็ให้บังเอิญมีหมอแปลกประหลาดคนหนึ่งนั่นคือ

อย่ากังวลที่มีตำหนิ รอคอยผู้มีบุญสัมพันธ์

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 5
แพทย์สามัญไร้โอสถดี ผู้วิเศษกล่าวถึงบัวหิมะ

กล่าวฝ่ายราชาเมี่ยวจ้วนไม่ได้โอสถดีที่จะรักษารอยแผลเป็นบนหน้าผากของพระธิดาเมี่ยวส้าน รู้สึกไม่สำราญพระทัย พระองค์จึงตั้งพระทัยว่าจะเนรเทศเหล่าแพทย์ทั้งหมดออกนอกประเทศไป ไม่ยอมให้อยู่ในซิ่นหลินประเทศ เพื่อไม่ให้ราษฎรทั้งหมดถูกพวกแพทย์เหล่านี้หลอกลวงอีก พระองค์จึงทรงเรียกเสนาบดีคอนาโลมาปรึกษา พระองค์คิดอยากปฏิบัติการโดยเร็ว แต่เพราะเสนาบดีคอนาโลทัดทานเอาไว้ จึงมีกำหนดชะลอไว้ 7 วัน ถ้าหากภายใน 7 วันยังไม่มีใครสามารถรักษาแผลของพระธิดาให้ทรงหายได้ ก็จะสั่งดำเนินการให้เนรเทศเหล่าแพทย์ให้ออกไป เมื่อประกาศนี้แพร่สะพัดออกไป ทำให้ผู้ที่มีอาชีพทำมาหากินเกี่ยวกับการรักษา ต่างประหวั่นพรั่นพรึงจนหน้าซีดเผือด ต่างร้องด้วยความทุกข์ระทม ได้แต่หวังว่าฟ้าจะเมตตาปกป้อง ส่งผู้วิเศษลงมารักษาพระธิดา เพื่อผู้รักษาโรคทั้งหลายจะได้ไม่ต้องทนทุกข์จากการพลัดพราก แต่ความหวังเช่นนี้จะสำเร็จได้อย่างไร วันหนึ่งผ่านไปอีกวันหนึ่งก็ยังผ่านไป ก็ยังไม่มีข่าวดีอะไร เวลาผ่านไปอีกหนึ่งวันเหมือนก้อนหินจมหายในทะเลใหญ่ พวกแพทย์ก็ใจคอยิ่งร้อนรนราวกับว่าพระอาทิตย์เพิ่มขึ้นอย่างไรอย่างนั้น ชั่วพริบตาเดียวก็มาถึงวันที่เจ็ด ใกล้ถึงกำหนดแล้ว ชั่วเวลาสั้น ๆ อย่างนี้จะมีความ

หวังอะไรจากที่ไหนอีก แต่ทว่าฟ้าไม่เคยตัดหนทางคนเลย ในชั่วขณะจะถึงเวลากำหนด ขณะที่ราชาเมี่ยวจ้วนกำลังรับสั่งให้เสนาบดีคอนาโลเข้าเฝ้าเพื่อปรึกษาการเนรเทศเหล่าแพทย์ให้ออกไปอยู่นั้น ทันใดนั้นที่นอกประตูมหาราชวังก็มีบัณฑิตหนุ่มผู้หนึ่งกำลังขอเข้าเฝ้าพระราชา เขาว่าเขามีความสามารถจะรักษาโรคของพระธิดาได้ กำลังขอให้พระราชามีราชโองการรับสั่งเข้าเฝ้า กล่าวฝ่ายราชาเมี่ยวจ้วนกำลังกลุ้มพระทัยในเรื่องนี้อยู่พอดี เมื่อได้ข่าวว่ามีคนสามารถจะรักษาให้หายได้ ก็ทรงพอพระทัย รีบมีรับสั่งให้บัณฑิตหนุ่มเข้าเฝ้าได้ มหาดเล็กออกไปไม่นานนัก ก็นำบัณฑิตหนุ่มคนหนึ่งเข้ามาในตำหนัก ราชาเมี่ยวจ้วนทอดพระเนตรดูเขาชายหนุ่มมีลักษณะสง่างาม ภูมิฐาน กิริยาสง่าผ่าเผย เป็นบัณฑิตหนุ่มที่งดงามดี เมื่อบัณฑิตหนุ่มถวายคำนับเสร็จแล้ว ทรงอนุญาตให้นั่งบนที่นั่งแพรไหม แล้วมีดำรัสถามว่า ตัวเจ้ามีนามกรว่ากระไรบ้านอยู่ที่ไหน ขอให้บอกมาอย่างละเอียดโดยตรง ชายหนุ่มน้อมกายลงแล้วทูลตอบว่า กระหม่อมเรียกว่า **โหลวน่าฝู่ลวี่** อาศัยอยู่ทางทิศใต้ของภูเขาตัวเป่าซัน ตลอดชีวิตศึกษาแต่ยาสมุนไพรช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ชาวบ้านมาตลอด ตอนนี้ได้ข่าวว่าพระธิดามีแผลบนหน้าผาก ผ่านการรักษามาแล้วไร้ผล พระราชาของเกล้ากระหม่อมทรงกริ้ว อยากจะขับไล่พวกแพทย์ให้ออกนอกประเทศไปเกล้ากระหม่อมคิดว่าถึงแม้พวกแพทย์ชั้นสามัญเหล่านี้จะไม่มีความสามารถ แต่แท้ที่จริงแล้ว โรคของพระธิดาต่างหาก ที่แพทย์

สามัญไม่อาจจะรักษาให้หายขาดได้ หากเนรเทศพวกเขาจนหมด จะไม่เป็นการรุนแรงไปหรือ ดังนั้น เกล้ากระหม่อมจึงรีบมากราบทูล เป็นเพราะหนทางไกลจึงมาสาย ขอจงโปรดอภัยโทษพระเจ้าค่ะ เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนฟังความแล้ว ก็ยิ้มอย่างเจื่อน ๆ ว่า บัณฑิตใจกล้ามาก ข้าว่าเจ้าจะถวายโอสถอะไรให้ข้าเสียอีก ที่แท้ก็จะมากล่าวแก้ตัวให้เหล่าแพทย์พวกนั้น อย่างนี้ก็ลงโทษที่กล่าวเท็จ โหลวน่าฝู่ลวี่ยิ้มเล็กน้อยแล้วทูลว่า โอสถวิเศษนะมีอยู่ หากแต่พระราชาจะลงโทษเกล้ากระหม่อม เกล้ากระหม่อมก็จะไม่บอก ราชาเมี่ยวจ้วนตรัสถามว่า ถ้าเช่นนั้น ขอให้เจ้าพูดมา ถ้าหากรักษาพระธิดาหายได้ก็ไม่มีโทษแถมยังมีพระคุณอีกด้วย ถ้าหากไม่มีประสิทธิผล ก็เท่ากับหลอกลวงโทษจะเพิ่มเป็นสองเท่า จะไม่ยอมอภัยเด็ดขาด ถ้าหากมีโอสถวิเศษรีบ ๆ เอามา โหลวน่าฝู่ลวี่หัวเราะว่า พระราชาแห่งเกล้ากระหม่อมเป็นผู้มีบุญญาธิการ แต่ไม่รู้สูงต่ำนี่เป็นเรื่องแบบไหน เพียงแค่พูดนั้นง่าย พระองค์คิดว่าโรคของพระธิดายาสามัญจะสามารถรักษาให้หายได้กระนั้นหรือ ราชาเมี่ยวจ้วนฟังเขาพูดจาสำบัดสำนวนนัก รู้สึกไม่พอพระทัย จึงเปล่งพระสุรเสียงดังว่า ไม่ใช่ยาสามัญจะรักษาหายได้อย่างนั้นหรือ คงต้องเอายาเทวดางั้นหรือ ถ้าเช่นนั้น หากไม่พบยาเทวดาพระธิดาคงรักษาไม่หาย ดูเจ้าหนุ่มน้อย เจ้าจะมียาเทวดาหรือ โหลวน่าฝู่ลวี่พยักหน้าทูลว่า เมื่อพระราชาเกล้ากระหม่อมทรงพระปรีชา ดำรัสถึงสิ่งนี้แต่ก็มีในโลกมนุษย์จะมีมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่ว่า

มีบารมีเทพพุทธเพียงใด เกล้ากระหม่อมมีแต่ไม่มี รู้คือรู้จัก ราชาเมี่ยวจ้วนจึงตรัสว่า แสงคือสิ่งที่รู้จัก จะมีประโยชน์อะไร เมื่อแสวงหามาไม่ได้ ในที่สุดก็เปลืองใจเปล่า ๆ จะมีประโยชน์อันใดเล่า โหลวน่าฝู่ลวี่ทูลว่าทุกสิ่งขึ้นอยู่กับความศรัทธาและจริงใจ กายเนื้อนี้ยังสามารถสำเร็จเป็นพุทธะได้แล้วสิ่งที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ทำไมจะค้นหาไม่พบ ขณะนั้นเสนาบดีคอนาโลก้มตัวลงกราบทูลราชาว่า กระหม่อมเห็นว่า บุคคลนี้มีความพิสดารอยู่บ้าง คำพูดของเขาดูเหมือนจะเชื่อถือได้ รอให้เขาอธิบายให้กระจ่างเสียก่อนค่อยจัดการกับเขาหรืออาจมีประสิทธิผลก็ได้ ราชาเมี่ยวจ้วนพยักหน้ารับแล้วมีดำรัสต่อโหลวน่าฝู่ลวี่ว่า เจ้าบัณฑิต อย่าได้สำนวนพูดจาไร้สาระถ้าหากมีโอสถวิเศษ โอสถอยู่ที่ไหน จะไปแสวงหาได้อย่างไร รีบ ๆ บอกมาให้รู้จะได้ให้คนไปค้นหา ถ้าหากสามารถรักษาธิดาสามหายได้ ข้าจะบำเหน็จรางวัลใหญ่ ๆ ให้แน่นอนเป็นการตอบแทนพระคุณ เจ้าอย่าได้สำบัดสำนวนเลย โหลวน่าฝู่ลวี่จึงทูลอย่างเป็นงานเป็นการว่า เกล้ากระหม่อมมิกล้ากล่าวเล่นกับพระราชา เมื่อครู่นี้เพราะว่าพระราชายังมีจิตใจเชื่อถือไม่แน่วแน่ดังนั้นจึงไม่ยอมพูด ตอนนี้พระราชาไม่เคลือบแคลงสงสัยแล้วเกล้ากระหม่อมก็จะทูลให้กระจ่างชัด สิ่งที่เกล้ากระหม่อมพูดถึงไม่ใช่อื่นใดเลย นอกเสียจากดอกบัว ราชาเมี่ยวจ้วนทรงพระสรวลดัง ๆ ว่า สิ่งนี้วิเศษอย่างไร เวลานี้สระบัวที่อุทยานหลวง บัวเขียวล้ำค่ามีมากมาย เอาสักดอกจะยากเย็นอะไร ของแค่นี้ทำวิเศษวิไล

ไปได้ โหลวน่าฝู่ลวี่โบกมือไปมาทั้งสองข้างร้องว่า มิใช่พระเจ้าค่ะ บัวเขียวนั้นจะว่าล้ำค่ามิได้ เป็นเพียงบัวดีแต่ก็ใช้ไม่ได้ สิ่งที่เกล้ากระหม่อมทูล มิใช่ดอกบัวที่ปลูกในสระ แต่เกิดบนภูเขา รากจะไม่ถูกดินโคลน ดอกไม่เปื้อนฝุ่นละออง บานท่ามกลางหิมะ เมื่อมีเสียงจะหลบซ่อน หากได้ดอกบัวนี้มาเพียงหนึ่งกลีบ แผลเป็นของพระธิดาจะหายทันที เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนฟังความว่า ที่ไหนเลยจะทรงเชื่อ ทรงสั่นเศียรว่า นี่ก็แน่ชัดว่าเจ้ากุเรื่องขึ้นมาหลอกคน ในโลกนี้จะมีดอกบัวชนิดนี้ที่ไหน โหลวน่าฝู่ลวี่ทูลตอบว่า มีแน่นอนแต่มีน้อย ตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบันมีเพียงสามดอก ดอกหนึ่งถูกสมเด็จพระชนนีเจ้าย้ายขึ้นไปบนตำหนักสวรรค์ปลูกอยู่ในสระทิพย์ อีกดอกหนึ่งถูกพระอมิตภะพุทธเจ้านำไปที่แดนสุขาวดีตะวันตกเพื่อใช้เป็นปทุมอาสน์ ยังเหลืออีกเพียงดอกเดียวที่อยู่ในแดนมนุษย์เพื่อรอคอยผู้มีบุญสัมพันธ์ ราชาเมี่ยวจ้วนดำรัสว่า ถ้าเช่นนั้นดอกบัวนี้ปุถุชนไม่อาจเก็บได้ พูดมาค่อนวันเปล่าประโยชน์เมื่อยปากเปล่า ๆ ดอกที่เหลืออยู่ในโลกมนุษย์นั้น อยู่ที่ไหน ทำอย่างไรจึงเอาได้ ขอให้เจ้าพูดมา โหลวน่าฝู่ลวี่ทูลว่า จะว่าไกลก็ไม่ไกล จะว่าใกล้ก็ไม่ใกล้ ที่ทิศตะวันออกเฉียงใต้มี**ภูเขาซวีหนีซัน** ตรงกลางมียอดเขาสูงเรียกว่า**ยอดเขาบัวหิมะ** ที่นั่นคือดอกที่เหลืออยู่ในโลกนี้ **บัวหิมะ**จะเกิดอยู่หลุมหิมะที่เป็นน้ำแข็ง ถ้าอยู่ที่ตีนเขาบางครั้งจะมองเห็น มีหิมะล้อมรอบ มีกลิ่นขจรไปไกลซึ่งแสดงว่าเป็นของวิเศษล้ำค่า หากต้องการของสิ่งนี้ ผู้ที่ไม่มีบุญสัมพันธ์แม้

จะเหน็ดเหนื่อยสักปานใดก็ไม่มีทางเอาได้ หากเป็นผู้มีบุญสัมพันธ์แล้ว เพียงศรัทธาชั่วขณะจิต ไม่ต้องลำบากอะไร ช้าเร็วก็จะสมหวัง ราชาเมี่ยวจ้วนทรงคิดอย่างรอบคอบแล้วสั่นเศียรว่า ไม่ได้ ไม่ได้ เจ้าถึงแม้จะรู้สถานที่ของดอกบัวและรู้คุณประโยชน์อเนกอนันต์ หากแต่เจ้าก็ไม่สามารถอธิษฐานด้วยความศรัทธาเพื่อไปนำดอกบัวนั้นมาได้ จึงได้มาที่นี่มาเล่นลิ้นเพื่ออะไร นี่ก็ชัดแจ้งว่าเป็นการพูดจามดเท็จ แล้วก็มาพูดจาออกหน้ารับแทนพวกแพทย์อีก มาทำหลอกล่ออยู่หน้าพระพักตร์ ข้าจะไม่พูดมากกับเจ้าแล้ว สั่งให้ควบคุมตัวเจ้าไว้ก่อน รอให้ข้าส่งคนไปที่เขาซวีหนีซัน เพื่อสืบหาให้แน่ชัด ถ้าหากมีรายงานว่าของสิ่งนี้มีจริงตอนนั้นค่อยต้อนรับเจ้าดุจแขกอันทรงเกียรติ ถ้าหากไม่มีสิ่งของนี้ก็อย่าได้ว่าข้านี้ใช้อำนาจดังขุนเขา ไม่ปล่อยให้ชีวิตเจ้ารอดหรอก โหลวน่าฝูลวี่รับคำว่าได้พ่ะยะค่ะ แล้วทูลต่อไปว่า ถ้าหากเป็นเช่นนั้นเอง เรื่องเนรเทศเหล่าแพทย์ออกนอกประเทศก็ขอพักเอาไว้ก่อนชั่วคราวรอคอยให้กระจ่างก่อนค่อยเจรจากันใหม่ ราชาเมี่ยวจ้วนก็ทรงตอบรับ จากนั้นก็มีรับสั่งให้กักบริเวณโหลวน่าฝูลวี่ดูแลอย่างดี ด้านหนึ่งก็ปรึกษากับเสนาบดีคอนาโลเกี่ยวกับหาคนไปเก็บดอกบัว คอนาโลทูลว่า นี่ก็เป็นบัญชาที่ยาก จากที่นี่ไปถึงภูเขาซวีหนีซันนั้นไกลมาก พื้นที่เป็นทะเลทรายสูงชันมีป่าทึบ มีอันตรายสารพัด หากมิใช่ชายชาตรีที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยวยอดคนแล้วจะไปได้อย่างไรกัน เป็นประการแรก อีกประการหนึ่งคือ คน ๆ นี้ต้องใจคอหนักแน่นมิฉะนั้นก็อาจถูกคน

หลบซ่อนระหว่างทางสร้างเรื่องรายงานเท็จ ดังนั้น จึงขอพระองค์ได้โปรดคิดทบทวน ราชาเมี่ยวจ้วนก้มพระพักตร์คิดสักครู่ก็ยังหาคนไม่ได้ จึงกล่าวว่า เรื่องนี้ไว้พรุ่งนี้เช้านัดประชุมขุนนางบุ๋นบู๊ เพื่อปรึกษาหารือกัน แล้วค่อยดำเนินการ ดำรัสจบก็เสด็จเข้าในตำหนักคอนาโล ก็ทูลลากลับจวนไป

วันรุ่งขึ้น เหล่าขุนนางนับร้อยเข้าประชุมพร้อมเพรียงกัน หลังจากถวายบังคมแล้ว ก็แบ่งกันยืนเป็นแถวเป็นแนว ราชาเมี่ยวจ้วนทรงเล่าเรื่องดังกล่าวให้ขุนนางฟัง แล้วทรงถามว่าใครกล้าไปบ้าง ขณะนั้นก็มีขุนพลเจี่ยเย่ยอมไป บุคคลคนนี้นับว่าเป็นผู้ที่มีความเฉลียวฉลาดและกล้าหาญชาญชัยพร้อม เหมาะที่จะรับหน้าที่อันนี้ ราชาเมี่ยวจ้วนรู้สึกพอพระทัย จึงประทานสุราสามจอกเป็นการเลี้ยงส่ง ภายหลังขุนพลเจี่ยเย่กลับถึงจวนแล้วก็รีบคัดเลือกพล 50 นาย ตระเตรียมเสบียงน้ำดื่มและกระโจมที่พักแต่ละอย่างเอาขึ้นบรรทุกบนหลังอูฐ เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วก็ออกเดินทางทันที มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก เพื่อสืบหาของล้ำค่าที่ภูเขาซวีหนีซันกองคาราวานหมู่นี้ เดินท่ามกลางทะเลทรายที่กว้างใหญ่ แม้จะเป็นหนทางที่ลำบาก ทุรกันดารยิ่ง นั่นคือ

มีใจอยากรักษาแผลเป็น สืบหาบัวหิมะขาว

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 6
เสาะหาบัวบนเขาซวีหนีซัน มเหสีเป่าเต๋อทรงประชวร

เมื่อ**ขุนพลเจี่ยเย่**ตระเตรียมทุกสิ่งเรียบร้อยแล้ว ก็นำพล 50 นาย เดินทางโดยอาศัยอูฐเป็นยานพาหนะ ตรงสู่เขาซวีหนีซัน ตลอดทางถ้าไม่ใช่ทะเลทรายก็จะเป็นป่ารกทึบ เดินทางด้วยความยากลำบาก เดินทางในช่วงกลางวัน ตกกลางคืนก็สร้างกระโจมค้างแรม ในระยะทางเกือบ 10 ลี้ ไม่พบผู้คนและสัตว์เลี้ยง แม้แต่หญ้าและน้ำก็พบเห็นได้ยาก ดีที่ว่าอูฐมีความอดทนต่อการหิวกระหาย มิฉะนั้นคงลำบากมากทีเดียว รอนแรมมาเช่นนี้ประมาณกึ่งเดือนกว่า จึงสามารถแลเห็นยอดเขาหิมะของภูเขาซวีหนีซัน ท่านรู้หรือไม่ว่าทำไมแต่ละยอดล้วนมีหิมะ ที่จริงแล้วภูเขาซวีหนีซันมียอดเขาสูงเสียดฟ้า ข้างบนมีอุณหภูมิที่หนาวจัด แม้แต่ในฤดูร้อนก็ยังหนาวกว่าอากาศในฤดูหนาวถึงสองเท่า ดังนั้นเมื่อหิมะตกในฤดูหนาว สะสมขึ้นแล้วก็ไม่มีโอกาสได้ละลายเลย ดังนั้นบนยอดเขาจึงกลายเป็นหิมะขาวโพลน มองจากที่ไกล ๆ ก็เหมือนมีหัวคนแก่ที่ขาวโพลนมากมาย ต่างก็ตั้งเรียงรายกัน กลายเป็นทัศนียภาพที่แปลกตา เมื่อกองคาราวานมาใกล้ภูเขาซวีหนีซันแล้วทุกคนต่างพากันดีใจ การเดินทางใกล้จะถึงแล้ว ชั่วเวลาผ่านไปไม่ถึงวันกองคาราวานก็มาถึงภูเขาซวีหนีซันทางด้านทิศเหนือภายในรัศมี 10 ลี้

ไม่มีหมู่บ้านและยอดเขาจำนวนสี่ห้าสิบยอดนี้ไม่รู้ว่ายอดไหนบ้างเป็นยอดเขาบัวหิมะ แม้จะเชื่อถือก็ไม่รู้จะไปถามที่ไหน ฟ้าก็ใกล้พลบค่ำแล้ว ยากต่อการเดินทาง ขุนพลเจี่ยเย่จึงนำกองคาราวานหาทำเลที่สงบแล้วตั้งกระโจมนอน รอวันรุ่งขึ้นค่อยคิดหาวิธีค้นหาเมื่อแต่ละคนอิ่มท้องกันแล้วก็เข้ากระโจมนอน เจี่ยเย่มีเรื่องครุ่นคิดจึงนอนไม่หลับ พลิกกลับไปกลับมา รู้สึกไม่สบาย จึงเอาผ้าสักหลาดหนาคลุมตัวและนำกระบี่ยาวติดตัวเดินออกมานอกกระโจม เพื่อเที่ยวชมทัศนียภาพกลางคืนของภูเขาซวีหนีซัน เขาเดินคนเดียวเดินเข้าไปในป่าทึบ รู้สึกว่าเมื่อเดือนมืดลงลมก็พัดแรงขึ้นความหนาวเหน็บเสียดแทงเข้าไปในกระดูก ทอดสายตามองไกลออกไป ก็เห็นแนวดำทะมึนของแนวป่า ที่ไหวโอนเอนอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์ที่ขมุกขมัว ทางกลับกัน หิมะที่ทับถมกันอยู่บนยอดเขาเมื่อถูกแสงจันทร์ส่องก็จะสะท้อนระยิบระยับขาวสว่างยิ่งนัก เจี่ยเย่ค่อย ๆ ดูแต่ละยอด ๆ มีความเพลิดเพลิน ดูไปดูมาก็เห็นยอด ๆ หนึ่ง รู้สึกว่าแสงสีจะผิดไปจากยอดอื่น ใจก็เต้นระทึกขึ้นมา ในใจอดคิดไม่ได้ว่า นี่คงเป็นยอดเขาบัวหิมะกระมัง แสงสีก็แปลกกว่ายอดอื่น คงเป็นยอดที่พวกเราจะมาเก็บดอกบัวกระมัง เขาคิดได้ดังนั้นแล้ว จึงตั้งสติดูให้แน่ใจ ก็พบเห็นดอกบัวขาวดอกหนึ่งมีขนาดเท่าบาตร ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางหิมะ มีรัศมีเปล่งออกมาจากกลีบของดอกบัว ความปีติยินดีครั้งนี้มิใช่ธรรมดา เพียงอึดใจ

เดียวก็พุ่งทะยานกลับมาถึงกระโจมที่พักเรียกผู้ติดตามให้ตื่น พาทุกคนออกจากกระโจมเพื่อไปชมดู พวกเขาเหล่านั้นล้วนเป็นปุถุชนตาเนื้อ จะไปเห็นอะไรกับความล้ำค่าของสิ่งนี้ ดังนั้นเมื่อทุกคนเห็นแล้วก็ดีใจจนโลดเต้นไปรอบ ๆ โดยไม่รู้ตัวก็ส่งเสียงร้องออกมาเพียงเพราะเสียงร้องนี้ทีเดียว ก็ทำให้ดอกบัวตกใจ จึงค่อย ๆ ซ่อนจมลงในหิมะ เจี่ยเย่พึ่งจะรู้ว่าเสียงทำให้ดอกบัวซ่อนตัว จึงให้พวกเขากลับเข้ากระโจมนอน เตรียมตัวว่าจะคอยดูให้ละเอียดในวันรุ่งขึ้น ปรากฏว่าดอกบัวไม่ยอมโผล่ออกมาอีก รอไปอีก 4 - 5 วันก็ไม่เห็นแม้แต่เงา เจี่ยเย่แม้จะรู้ก็ไร้ประโยชน์ ดีที่ว่าคราวนี้ได้รับราชโองการให้มาสืบหาว่ามีหรือไม่มี ตอนนี้รู้ว่ามีก็พอ และทุกคนต่างก็ได้เห็นกันแล้วก็สามารถเดินทางกลับได้ จึงได้เดินทางกลับทางเดิมที่มา ก็ได้รับข่าวอื่นที่ทำให้เจี่ยเย่รู้สึกตกใจกลัว นั่นคือ พระมเหสีแห่งราชาเมี่ยวจ้วน พระนางเป่าเต๋อมารดาแห่งแผ่นดินได้สวรรคตเสียแล้ว เมื่อเดือนก่อน ในขณะนั้นประเทศตกอยู่ในความเศร้าสลด เจี่ยเย่จึงคิดคำนวณดู วันที่พระนางเป่าเต๋อสิ้นพระชนม์ก็พอดีกับตนเองได้พบบัวหิมะที่ภูเขาซวีหนีซัน ในใจรู้สึกแปลกประหลาด ทำไมจึงช่างบังเอิญเช่นนี้ ที่นี่คงมีเหตุสัมพันธ์แน่นอนมิใช่เรื่องบังเอิญ เมื่อเขาจัดการกับผู้ติดตามเรียบร้อยแล้ว วันรุ่งขึ้นจึงเข้าวังไปถวายรายงานตัว เล่าถึงเหตุการณ์ที่ทุรกันดารอันตรายต่าง ๆ และการได้พบเห็นดอกบัวขาวกลางหิมะให้ฟังอย่างละเอียด

ตั้งแต่ต้นจนจบ ราชาเมี่ยวจ้วนซึ่งอยู่ในระหว่างเศร้าโศกพระทัยกลัดกลุ้ม ไม่ทรงเกษมสำราญ ยิ่งตอนนี้ได้เรื่องราวเกี่ยวกับบัวหิมะแล้วยิ่งเพิ่มความตระหนกพระทัยกับการสำนึกผิด แต่ก็ได้ฝืนพระทัยปลอบขวัญถึงความเหนื่อยยากของเจี่ยเย่พอสมควร แล้วกลับเข้าตำหนักใน ว่าการตามเหตุผลแล้ว การมีอยู่ของบัวหิมะน่าจะเป็นเรื่องปีติยินดี พระองค์ควรจะพอพระทัยแต่ทำไมกลับตระหนกพระทัยและการรู้สึกสำนึกผิดล่ะ พระองค์ตระหนกพระทัยเรื่องอะไรหรือ สิ่งที่พระองค์ตระหนกพระทัยคือในโลกนี้มีดอกบัวชั้นเลิศกระนั้นหรือ ที่รู้สึกสำนึกผิดนั้นคือพระองค์ไม่น่าจะเลินเล่อชั่วขณะหนึ่ง ที่ไม่เชื่อในความหวังดีของโหลวน่าฝู่ลวี่แต่กลับนำเขาไปคุมขังให้ได้รับความทุกข์ยาก จนในที่สุดเขาก็ได้หลบหนีไปหากไม่เช่นนั้นแล้ว พระองค์คงได้บัวหิมะนั้นแล้วเรื่องอื่น ๆ ก็คงไม่ลำบาก ในการพึ่งพาเขาช่วยชี้แนะเพื่อการตัดสินพระทัย ยิ่งในขณะนี้แล้วทุกอย่างก็หมดหวังแล้ว ไฉนเลยจะไม่ให้พระองค์ตระหนกพระทัยและรู้สึกสำนึกผิดเล่า ในตอนหลังโหลวน่าฝู่ลวี่ไม่เพียงแต่ถูกกักบริเวณเท่านั้นเขากลับได้รับการกระทำอย่างเลวร้าย แล้วเรื่องการรายงานของเจี่ยเย่ละ ทำไมจึงต้องคุมขังและการหลบหนีล่ะ คงต้องมีสาเหตุอื่นอีกเป็นแน่แท้จะค่อย ๆ เล่าให้ฟังดังนี้

ภายหลังเมื่อขุนพลเจี่ยเย่ได้นำกองกำลัง 50 นายออกเดินทางไปแล้ว บัณฑิตหนุ่มโหลวน่าฝู่ลวี่ก็ถูกกักบริเวณไว้ใน

อุทยาน การเป็นอยู่มีอิสระสะดวกสบาย การบริการทุกระดับก็ดีเยี่ยม เพียงแต่ไม่ยอมให้เขาออกนอกอุทยานเท่านั้น เวลาผ่านพ้นไปไม่กี่เพลา พระมเหสีเป่าเต๋อก็ทรงประชวรในระยะเริ่มแรกก็ให้รู้สึกไม่สู้มีสติ แต่ละวันก็ได้แต่บรรทม แต่พอปลุกให้ตื่นก็มีสติเป็นปกติ ไม่รู้สึกว่ามีอาการประชวรแต่อย่างไร เพียงแต่ไม่อยากจะพูดคุยกับใครได้แต่บรรทมอย่างเดียว เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนดำรัสถามพระนาง พระนางก็ทรงตอบว่าไม่รู้สึกเจ็บปวดแต่ประการใด ทำให้ราชาเมี่ยวจ้วนรู้สึกแปลกประหลาด เพื่อเป็นการระมัดระวัง จึงให้แพทย์หลวงเข้ามาตรวจอาการ แต่ละคนก็ได้แต่ส่ายหัวแล้วกล่าวเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า ชีพจรทั้งหกไม่มีเลย ไม่ทราบว่าทรงประชวรด้วยโรคอะไร ไม่รู้จะถวายพระโอสถอย่างไรดี เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังแล้ว ทำไมจะไม่ร้อนรนพระทัยเล่า ไม่ว่าจะหาแพทย์มาอีกสักกี่คน ทุกคนก็หมดปัญญา ดังนั้นราชาเมี่ยวจ้วนจึงเรียกประชุมเสนาบดีเพื่อปรึกษาถึงเรื่องนี้ เสนาบดีคอนาโลกราบบังคมทูลว่า เมื่อครั้งที่แล้วบัณฑิตโหลวน่าฝู่ลวี่ได้พูดว่าเขาได้ศึกษาวิชาแพทย์และค้นคว้ายาสมุนไพรมา กระหม่อมเห็นว่าเขามีความชำนาญอยู่บ้าง ดูเหมือนจะมีความสามารถพิเศษ ขณะนี้ก็ถูกกักบริเวณอยู่ในอุทยานหลวง ทำไมไม่ลองเรียกเขามาสอบถามบางทีอาจจะสามารถรักษาโรคนี้ได้ ราชาเมี่ยวจ้วนก็ทรงเห็นด้วยจึงมีรับสั่งให้มหาดเล็กไปตามตัวโหลวน่าฝู่ลวี่ให้ไปตรวจพระนาง

เป่าเต๋อ เวลาผ่านไปเพียงครึ่งชั่วยาม เมื่อโหลวน่าฝู่ลวี่ตรวจเสร็จออกมาข้างนอก ราชาเมี่ยวจ้วนก็รับสั่งถามอย่างร้อนรนว่าเป็นอย่างไร เจ้าสามารถรักษาโรคนี้ได้ไหม โหลวน่าฝู่ลวี่สั่นหัวแล้วทูลว่าไม่ไหวแล้ว ๆ ชีพจรทั้งหกหมดแล้ว วิญญาณได้แยกจากสังขารแล้ว กระหม่อมเมื่อเริ่มจับชีพจรดู ก็ไม่พบชีพจรทั้งหกเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ รู้สึกแปลกใจมาก ภายหลังจึงได้ตรวจละเอียดอีกครั้ง ก็ยังพบว่ามีชีพจรอย่างแผ่วเบาเส้นหนึ่ง ประเดี๋ยวมีประเดี๋ยวขาด ดังนั้นจึงยังไม่สวรรคตทันที แต่ว่าสติไม่มีอยู่แล้วอย่างน้อยก็มีพระชนม์ชีพอยู่ได้ไม่เกิน 7 วัน นี่เป็นเพราะกรรมเก่ายังไม่หมด จึงต้องได้รับการเจ็บป่วยบนที่บรรทมอีกระยะหนึ่งจึงจะสิ้นลม เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังเช่นนั้นดวงหทัยราวกับถูกน้ำร้อนลวก สายพระชลอาบแก้มทั้งสองข้างพลางดำรัสว่า เจ้าอย่าได้พูดแต่เรื่องไร้สาระเช่นนี้อีกเลย ข้าเพียงถามเจ้าว่า โรคนี้ที่จริงเกิดจากอะไร ตอนนี้มีวิธีรักษาอย่างไร รีบ ๆ บอกมา จะได้ช่วยพระชนม์ชีพมเหสีไว้ โหลวน่าฝู่ลวี่สั่นหัวแล้วถอนใจทูลว่า ไม่ได้แล้วพระเจ้าค่ะถ้าจะรักษาโรคนี้ นอกจากพระโอสถของพระพุทธเจ้าหรือไม่ก็ ยอดโอสถของศาสดาเล่ากุง หรือไม่ก็ไปเกิดใหม่ หากจะอาศัยยาสามัญในโลกนี้ก็หามีประสิทธิผลไม่ ขอพระองค์อย่าได้ตั้งความหวังเลยควรรีบ ๆ ตระเตรียมงานพิธีได้แล้ว พูดถึงสาเหตุของโรคนี้มิใช่เป็นเรื่องภายใน 2 วัน 3 วัน เรื่องนี้ยาว กระหม่อมทูลให้ฟัง ชีวิตมนุษย์

ในโลกนี้ เมื่อเติบโตจนเข้าใจความได้แล้ว ก็จะมีอารมณ์ทั้งเจ็ดอัน ได้แก่ ความดีใจ ความโกรธ ความเศร้า ความกลัว ความรัก ความเลวร้าย และความอยาก รูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสและธรรมารมณ์ คือโจรร้ายทั้งหกหลอกล่ออยู่ภายนอก ทำให้พรหมจรรย์ไอธาตุและสติที่หล่อหลอมรวมกันอยู่ ถูกโจรทั้งหกหลอกล่อทำลายให้สับสน จนไม่สามารถครองสติอยู่ได้ ดังนั้นชีวิตมนุษย์อันสั้นดุจฝันสลาย ที่ยืนยาวก็ไม่เกินร้อยปี เมื่อพรหมจรรย์ไอธาตุแตกสลายแล้วก็จะหลับไหลยาวนาน ยิ่งพระแม่เจ้าแห่งแผ่นดินผู้สูงศักดิ์ เมื่อดูจากภายนอก ย่อมดีกว่าผู้อื่นในทุก ๆ ประการ แต่ทว่าเจ้าอารมณ์ทั้งเจ็ดและหกโจรที่โจมตี ก็จะร้ายแรงกว่าคนธรรมดา การแตกสลายของพรหมจรรย์ไอธาตุและสติก็จะเร็วกว่าเป็นธรรมดา ยามปกติสุขก็มีการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเพื่อเอมโอษฐ์ จึงได้สร้างบาปกรรมเอาไว้มาก ดังนั้นจึงยังต้องทนทุกข์อีกหลายวันบนที่บรรทม รอคอยจนกว่าหมดกรรมจึงจะสิ้นลม หากจะถามว่าชื่อโรคอะไร ก็เรียกว่าโรคเจ็ดอารมณ์หกกามารมณ์ ไม่มียาจะรักษาได้ เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังความทั้งหมดของโหลวน่าฝู่ลวี่แล้ว ทรงพระพิโรธยิ่งตรัสว่า เมื่อเจ้ารักษาโรคนี้ไม่ได้ก็แล้วไป ทำไมจึงได้สร้างเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นการสร้างความอัปยศอดสูต่อพระแม่เจ้าแห่งแผ่นดิน จะใช้ได้หรือ มหาดเล็กเอาอ้ายโจรปากกล้านี้ไปประหาร ดูว่าเขาจะกล้าตอแหลอีกไหม มหาดเล็กกรูเข้ามาทั้งซ้ายขวา ช่วยกันจับมือ

มัดเท้าจนแน่นหนา แล้วหามออกไปยังนอกตำหนัก ทั้งมีดดาบมีดพร้าวาววับแสบตา ลมอสูรฉวัดเฉวียนอยู่บนคมดาบ รอคอยที่ลงดาบ ขณะนี้ชีวิตของโหลวน่าฝู่ลวี่แขวนอยู่บนเส้นผม ที่หน้าบัลลังก์มีบุคคลที่กำลังร้องขอชีวิตของเขาอยู่ นั่นคือ

ปิยวาจาพาเคราะห์มา อันหมายอยู่บนแท่นประหาร

✦✦✦✦✦✦✦✦

หา! บัวหิมะหรือ ไหนละ?
บัวหิมะ?
เร็วๆ พวกเรา ไปดูบัวหิมะกัน เร็ว...ว!
อ้า!...
ช่างสวยงาม เสียเหลือเกิน.......
บนยอดเขา ซาวิ่นมีชั่น..... เป็นภาพที่แสน มหัศจรรย์ ที่สุด.... มุ่นตา....
เฮ..!
เฮ...!

ยังก่อน เคราะห์ภัยเจ้ายัง ไม่หมด จะสำเร็จธรรมไม่ได้ ขอให้บำเพ็ญต่อไป จนกว่าจิต จะสว่างเหมือนกระจก
๑
เจ้าต้องไป เอาดอกบัวขาว ที่เขาซวินมีซัน และสี่สู่มอบ มอบแจกับ ขาวให้จือ...
๒
จดจำไว้ให้ดี อมิตตาพุทธ
๓

ตอนที่ 7
โศลกทิ้งเงื่อนงำ เห็นการเกิดตายแจ้งในสัจธรรม

ขณะที่โหลวน่าฝู่ลวี่ถูกคุมตัวไปที่แดนประหาร เสนาบดีคอนาโลผลุนผลันเข้ามากราบทูลว่า ขอฝ่าบาทโปรดหยุดความพิโรธไว้ก่อน โปรดฟังกระหม่อมสักคำ โหลวน่าฝู่ลวี่มีวาจาก้าวร้าวโทษควรประหาร แต่ขณะนี้พระมารดาแห่งแผ่นดินทรงพระประชวรด้วยโรคประหลาด ยังไม่ได้รับการรักษากลับจะมาประหารคนในเวลานี้จะเป็นอัปมงคล ทำไมจึงต้องหาความขุ่นข้องให้ลำบากตัวเพิ่มตามความเห็นของกระหม่อม สู้อภัยโทษเขาดีกว่า เพื่อหาวิธีรักษาพระมเหสี ราชาเมี่ยวจ้วนดำรัสว่า เมื่อข้าแผ่นดินอาวุโสขอเอาไว้ข้าก็เห็นแก่ท่าน โทษตายอภัยให้ แต่โทษอื่นละเว้นไม่ได้ ว่าแล้วก็มีโองการให้คนไปตามกลับมา แล้วลงโทษตีด้วยกระบองสองร้อยทีจากนั้นก็นำไปจองจำในแดนนักโทษเด็ดขาด ด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำของคอนาโลก็ได้ช่วยชีวิตโหลวน่าฝู่ลวี่ไว้แล้ว จึงได้ยืนนิ่งอยู่ข้าง ๆ พวกมหาดเล็กก็ช่วยกันแก้มัดโหลวน่าฝู่ลวี่ให้หลวม ๆ แล้วผลักเขานอนลงกับพื้น แล้วก็ตีด้วยกระบองสองร้อยที เสร็จแล้วก็นำไปขังในแดนนักโทษเด็ดขาด เข้าขื่อเข้าโซ่เพื่อรับการทรมานต่อไป พอย่างเข้าคืนที่ 6 เมื่อยามเฝ้าห้องคุมขังตรวจไปถึงสถานที่โหลวน่าฝู่ลวี่นั่งอยู่ ก็ถึงกับสะดุ้งตกใจ ไม่มีแม้แต่ร่องรอย พบแต่

โซ่ตรวนที่แตกหักทิ้งเกลื่อนอยู่บนพื้น มีกระดาษแผ่นหนึ่งวางไว้บนม้านั่ง มีโศลก 4 ประโยค เขียนไว้ดังนี้

เมี่ยว วิธีอัศจรรย์อายตนะหกสะอาด
สาน สัมพันธ์ดีแปรเปลี่ยนเป็นธาตุแท้
กวน เพ่งว่างเพ่งรูปรู้สึกแน่
อิม เสียงแท้หากได้ยินแสวงหา

พนักงานแดนขังต่างพากันถามไถ่ ทุกคนต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ขณะที่เข้าคุมขังก็ได้ใส่กุญแจเพิ่มขึ้น เพราะเขาเป็นนักโทษเด็ดขาด ทั้งยังเข้าขื่อไว้ที่คออีกด้วย ถ้าประตูไม่เปิดเขาจะหนีออกไปได้อย่างไร ทุกคนช่วยกันจุดคบไฟขึ้นค้นหา แม้แต่ซอกหินแต่ละก้อนก็ส่องเห็น ไม่มีแม้แต่เงา หัวหน้าหน่วยคุมขังไม่กล้าเอื่อยเฉื่อย รีบ ๆ นำความรายงานต่อขุนนางผู้ใหญ่ สัสดีเรือนจำนำกระดาษแผ่นนั้นแล้วรีบเข้าถวายรายงานในวังหลวงคืนนั้นเลย ขณะนั้นอาการประชวรของมเหสีเป่าเต๋อเพียบหนัก ราชาเมี่ยวจ้วนกำลังปรึกษาถึงเรื่องงานพิธีศพอยู่ เมื่อได้รับข่าวนี้ก็ไม่รู้สึกกริ้วมากนัก กำลังคิดจะมีโองการให้สัสดีเรือนจำนำพนักงานแดนขังไปประหารฐานที่เผลอเรอต่อหน้าที่ อีกทางหนึ่งก็จะให้ทหารนำกองกำลังออกติดตามเพื่อนำโหลวน่าฝู่ลวี่กลับมาลงโทษ ในพระทัยกำลังครุ่นคิดถึงตรงนี้ แต่ยังมิทันเปล่งวาจาออกมา ก็พลันได้ยิน

นางกำนัลนางหนึ่งลุกลี้ลุกลนกราบบังคมทูลอยู่ตรงพื้นว่า พระมเหสีเสด็จสวรรคตแล้วเพคะ ราชาเมี่ยวจ้วนพอได้ยินข่าวนี้ รู้สึกเศร้าสลดพระทัยมาก น้ำพระเนตรไหลอาบแก้มทั้งสองข้าง จึงไม่มีกะจิตกะใจไปถามเรื่องโหลวน่าฝู่ลวี่ รีบลุกจากที่ประทับแล้วผลุนผลันเข้าไปในตำหนัก ตั้งแต่วันก่อนที่บรรดานายแพทย์หมดปัญญาจะเยียวยาพระมเหสีเป่าเต๋อแล้ว ก็ได้เขียนใบยาบำรุงขึ้นหนึ่งใบเพื่อถวายให้พระนางเสวย แต่ทว่าเหมือนรดน้ำลงบนก้อนหิน ไม่มีประสิทธิผลแม้แต่น้อย แต่กลับรู้สึกว่าอ่อนระโหยลงทุกวัน จนกระทั่งถึงคืนวันที่ 19 เดือน 9 จึงได้เสด็จสวรรคตลาโลกตลอดกาล

ขณะนั้นพระราชาเมี่ยวจ้วนกำลังโศกเศร้าพระทัย เรื่องต่าง ๆ ก็สุดแท้แต่ขุนนางผู้ใหญ่จะไปจัดการ เรื่องของโหลวน่าฝู่ลวี่ที่หายสาบสูญ ก็ไม่มีการติดตามหา เวลาผ่านพ้นไปหลายวัน ราชาเมี่ยวจ้วนก็ฉุกคิดถึงโศลกที่โหลวน่าฝู่ลวี่ได้เขียนทิ้งไว้ จึงนำมาอ่านทบทวนดูรู้สึกจะแปลความหมายไม่สู้กระจ่างนัก มีซ่อนเงื่อนงำอะไรไว้ ยากที่จะคาดเดาได้ โศลกทั้งสี่เขียนเรียงแถวกันไปโดยไม่คาดคิด ก็พบว่าคำนำหน้าของโศลกทั้งสี่ได้บอกถึงเลศนัยอะไรไว้ คำแรกของแถวหนึ่งและสองคือพระนามของพระธิดาเมี่ยวส้านและคำแรกของแถวสามกับสี่คือกวนอิม แปลความหมายก็ไม่เหมาะนัก ราชาเมี่ยวจ้วนทรงคิดว่า คำว่า กวน (เพ่ง) ต้องใช้ตาดูแต่อิม (เสียง) นี่ซิต้องให้หูฟัง จะใช้ตาดูไม่เห็น แล้วคำสองตัวนี้

ทำไมจึงเรียงอยู่ด้วยกัน ราชาเมี่ยวจ้วนไม่อาจเข้าใจได้ถ่องแท้ในโศลกทั้งสี่ได้ แต่ในพระทัยรู้ว่าโหลวน่าฝู่ลวี่ผู้นี้มิใช่บุคคลธรรมดา จึงสามารถเสดาะโซ่ตรวนได้ ราวกับเทพเทวดาที่ล่องหนไปได้ แต่ว่าเมื่อเขาหลบหนีไปแล้ว ย่อมไม่มาใหม่อีกเป็นแน่ คิดถึงเขาก็ไร้ประโยชน์ จะปล่อยความคิดนี้ให้ผ่านเลยไปเราพักเรื่องนี้ไปก่อน

กล่าวถึงพระธิดาเมี่ยวส้าน นับตั้งแต่พระองค์หกล้มจนหายประชวรแล้ว พระนางเป่าเต๋อก็เฝ้าระมัดระวังเป็นพิเศษต่อการเดินเหิน โดยปกติจะไม่ยอมปล่อยให้ออกไปเล่นข้างนอกตำหนัก แต่ถ้าไปที่อุทยานก็จะให้นางกำนัลไปด้วย 3 ถึง 5 คน และไม่ยอมให้พระธิดาช่วยเหลือมดหรือจักจั่น ถ้าหากพบเรื่องเช่นนี้อีก แล้วไม่ห้ามปรามไว้ หากมีเรื่องกลับมา ก็จะลงโทษนางกำนัลอย่างหนัก น้ำพระทัยของพระธิดาเมี่ยวส้านอ่อนไหวมาก เมื่อเป็นเช่นนี้ พระองค์ก็เกรงว่าการกระทำของตนจะทำให้คนอื่นพลอยได้รับโทษไปด้วย จึงแก้ไขเปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย ดังนั้นพระองค์จึงไม่ยอมออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก แต่ละวันก็หัดอ่านหนังสืออยู่ในตำหนัก ยามว่างก็ทรงเล่นดนตรีกับพระพี่นางทั้งสองเป็นการฆ่าเวลาอันเงียบเหงา จึงสงบสุขไม่มีเรื่องราวอะไร แต่ก็ทรงคาดไม่ถึงว่าความสุขที่ผ่าน ๆ มานี้ก็หมดไป เมื่อพระมเหสีเป่าเต๋อเกิดประชวรด้วยโรคแปลกประหลาด ในขณะนั้นพระธิดาเมี่ยวส้านมีพระชันษาเพียง 7 พรรษาเท่านั้น เป็นผู้ที่มีรากปัญญาลึก พระนิสัยอ่อนโยน เมื่อเห็นเสด็จแม่

ประชวรพระทัยก็ร้อนรุ่ม แต่ละวันก็ได้แต่ภาวนาอ้อนวอนพระเจ้า ร้องขอต่อฟ้าดิน ขอตัดทอนอายุขัยตนเอง เพื่อต่อพระชนมชีพพระมารดา แต่พระนางเป่าเต๋อบุญมีกำหนด ไม่ว่าจะอ้อนวอนเพียงใดก็ไร้ผล พระธิดาเมี่ยวส้านก็ได้แต่ป้อนยาเฝ้าไข้ ไม่ยอมถอยห่างสักนาที จวบจนวาระสุดท้ายมาถึง พระนางเป่าเต๋อจับพระหัตถ์พระธิดาเมี่ยวส้านดำรัสด้วยความอ่อนระทวยว่า ลูกเอ๋ย! แม่นี้อยากรอให้เจ้าเติบใหญ่ แต่ก็ต้องละทิ้งเจ้าไป สุดแสนจะเศร้าพระทัยนัก! เมื่อแม่จากเจ้าไปแล้ว เจ้าต้องเชื่อฟังเสด็จพ่อนะ อย่าเอาแต่อารมณ์เหมือนเมื่อก่อน จะทำให้เสด็จพ่อเพิ่มความโศกเศร้า ดำรัสถึงตอนนี้ลำคอก็ตีบตันไม่มีเสียง เมื่อพระธิดาเมี่ยวส้านได้ฟังแล้วราวกับว่าธนูนับหมื่นแล่นผ่านทะลุพระทัยอดกลั้นไม่อยู่ ชลเนตรพรั่งพรูไหลริน ฉับพลันหน้ามืดล้มสลบอยู่กับพื้น พระนางเป่าเต๋อก็เสด็จสวรรคตในฉับพลันนั้นเอง ลาจากโลกนิจนิรันดร์ ขณะนั้นทุกคนต่างช่วยกันปลุกพระธิดาเมี่ยวส้านให้ตื่นขึ้นมาและปลอบให้คลายเศร้า หลายคนในตำหนักนอกจากพระราชาเมี่ยวจ้วนแล้วนับว่าพระธิดาเมี่ยวส้านสุดแสนเศร้าพระทัย แต่ท่ามกลางสุดแสนเศร้าพระทัยอยู่นั้น พระองค์ก็ได้บรรลุถึงสัจธรรมอีกด้านหนึ่ง พระองค์คิดว่า พระมารดาเป็นผู้ให้กำเนิดเลี้ยงดูฉัน ฟูมฟักอุ้มชูจนฉันเติบใหญ่จนป่านนี้ พระคุณใหญ่หลวงนัก ขณะนี้ยังไม่ได้ตอบแทนพระคุณสักนิด พระมารดาก็ด่วนจากไปเสียแล้ว บาปอัน

หนักนี้ จะมลายสิ้นไปได้อย่างไรกัน ดวงญาณของพระธิดาสั่นสะเทือน ฉับพลันก็คิดถึงความเมตตาของพระพุทธเจ้า พระธิดาทรงคิดว่า พุทธธรรมสามารถช่วยให้หลุดพ้นทั้งสามโลกทั่วสิบทิศ หากตอนนี้อยากจะตอบแทนพระคุณมารดาและสำนึกบาปของตนเอง ก็คงมีเพียงทางนี้ทางเดียวเท่านั้นที่จะแสวงหา เมื่อพระธิดามีพระทัยเช่นนี้ก็ตั้งปณิธานจะมาบำเพ็ญ อุทิศวรกายสู่พุทธขัณฑสีมา แต่ในขณะนั้นพระธิดาไม่เผยความในใจให้ใครรู้ แต่ละวันได้แต่สวดมนต์ไหว้พระ แต่ละวันหมดเวลาไปกับการศึกษาเล่าเรียนพระสูตร บังเอิญพระธิดามีแม่น้ำหม้าย นางก็เป็นผู้ศรัทธาในพุทธเจ้า ในตอนนี้นางก็ได้กลายเป็นแม่อุปถัมภ์ดูแลพระธิดา ทั้งสองจะขลุกอยู่ด้วยกันเสมอ เหมือนน้ำกับนมที่ไหลปนกัน เมื่อมีเพื่อน ก็ยิ่งรู้สึกถึงรสชาติแห่งการบำเพ็ญ แต่พระพี่นางเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนสองพระองค์เห็นจริยาวัตรของพวกเธอแล้วไม่พอพระทัย และอดที่จะหัวเราะเยาะลับหลังในความฝันเฟื่องของพวกเธอว่าอุตส่าห์กำเนิดมาในพระราชวังมั่งมีสูงศักดิ์ เป็นบุญวาสนาอย่างยิ่งแล้วไม่รู้จักเสวยสุข กลับกระทำอันไร้สาระเช่นนี้ จะไม่ทำให้คนเขาเย้ยหยันได้อย่างไร บางครั้งก็กราบทูลแก่ราชาเมี่ยวจ้วน แต่ราชาเมี่ยวจ้วนยังมีพระทัยว้าวุ่นอยู่ในระยะเริ่มแรก จึงไม่ใส่พระทัยไปถามรายละเอียด และคิดว่ามันเป็นวิธีหนึ่งในการฆ่าเวลาดีเสียกว่าไปช่วยจักจั่นหรือฝังพวกมดอีก อันจะทำให้เกิดอันตรายที่คาดไม่ถึง จึงปล่อยตามใจ

เธอ แต่ก็คิดไม่ถึงว่าพระธิดาเมี่ยวส้านองค์นี้ ได้ถวายตัวสู่พุทธะขัณฑสีมาแล้ว ได้ตั้งปณิธานที่จะบำเพ็ญให้ถึงที่สุด

เรื่องต่าง ๆ ในโลกนี้ กว่าครึ่งหนึ่งเกิดจากใจเพ้อฝัน ทำให้ปรากฏสภาวะต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนกันขึ้น นี่ก็คือสิ่งที่กล่าวกันว่าสภาวะใจเป็นผู้สร้าง เราไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่น เรามาพูดกันถึงเรื่องความฝัน ก่อนที่เราจะมีความฝัน ภายในใจเราจะมีความคิดอย่างหนึ่งภายหลังเมื่อนอนหลับสนิทความคิดอย่างนั้นจึงปรากฏขึ้นในความฝัน สภาวะของความเป็นจะไม่พ้นไปจากความคิด ในขณะนั้นพระทัยของพระธิดาเฝ้าวนเวียนอยู่กับพุทธเจ้าแดนสุขาวดี กับคิดเสมอว่าเมื่อบำเพ็ญจนบรรลุผลจะไปโปรดความทุกข์ของสรรพสัตว์ให้พ้นจากเภทภัยได้อย่างไร เพื่อให้ชาวโลกได้ขึ้นสู่แดนหรรษายิ่งพร้อมกัน พระองค์คิดคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้เป็นอาจิณจึงไม่พ้นที่จะสร้างสภาวะอันหนึ่งขึ้นมา ในวันนั้นขณะที่พระองค์บรรทมอยู่บนที่บรรทม เหมือนหลับแต่ไม่หลับ ในท่ามกลางความมืดสลัวนั้นฉับพลันห้องทั้งสามก็สว่างไสวขึ้น ท่ามกลางความสว่างไสวก็ทอดพระเนตรเห็นพุทธเจ้าที่สง่างาม มีพระวรกายสูงใหญ่ถึงหกวา พระสารีริกธาตุบนพระเศียรเปล่งรัศมีจ้า พระบาทประทับยืนอยู่บนดอกปทุม พระธิดาเมี่ยวส้านเห็นดังนั้นแล้วก็ทรุดพระวรกายกราบบังคมไหว้ ทรงร้องขอให้พุทธเจ้าชี้แนะทางสว่าง พุทธเจ้าดำรัสว่า เภทภัยยังไม่หมดยังไม่ได้รับความทุกข์ยาก จะบรรลุธรรมได้อย่างไร ถ้า

หากสามารถอดทนต่อความทุกข์ยากได้อย่างเข้มแข็งและบำเพ็ญตลอดไปแล้ว สภาวะของจิตก็จะค่อย ๆ สว่างขึ้น จวบจนกระทั่งใสสว่างดุจดั่งกระจกเงาแล้วนั้น ก็จะสามารถบรรลุธรรมได้ พระธิดาเมี่ยวส้านยังได้ทูลถามถึงกำหนดเวลา พุทธเจ้าดำรัสว่า ในยามเช้า ๆ เมื่อเจ้าได้รับบัวขาวจากซวีหนีซันแล้วและมีคนถวายแจกันสีขาวที่มีน้ำบริสุทธิ์นั่นคือเวลาที่เจ้าสำเร็จธรรม จำจำไว้ ๆ อาตมาไปแล้ว เมื่อดำรัสจบรัศมีสีทองก็หายไป ภาพที่เห็นก็ดับวูบลงทุกอย่างกลับมืดสลัวเหมือนเดิม ยังคงบรรทมอยู่บนที่บรรทม ทำไมจึงมีพุทธเจ้าเช่นนี้เล่า มันเป็นเพียงความฝัน แต่สำหรับพระธิดาเมี่ยวส้านแล้วคือการปรากฏกายของพุทธเจ้าเพื่อมาชี้นำตนเองโดยเฉพาะความเชื่อศรัทธาจึงแน่วแน่ นั่นคือ

สภาวะอัศจรรย์ใจสว่างขึ้น เพียงพริบตาความฝันก็สลาย

✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 8
ปีตินิมิตเห็นพุทธเจ้า ขัดรับสั่งพระบิดาโทษดูแลอุทยาน

พระธิดาเมี่ยวส้านมีพระทัยจดจ่ออยู่กับพุทธเจ้าเป็นอาจิณ จนในที่สุดก็กลายเป็นความฝัน ในความฝันนั้นได้พบกับพระพุทธเจ้า ทำให้พระธิดามีศรัทธาเชื่อมั่นอย่างยิ่ง และไม่คิดว่านั่นเป็นสภาวะฝัน พระองค์เชื่ออย่างสนิทว่าเป็นพระพุทธเจ้ามาโปรดชี้แนะ จึงได้ลุกขึ้นมานมัสการไปยังเบื้องบนเพื่อขอบคุณในการชี้แนะ เสร็จแล้วจึงกลับไปยังที่บรรทม คิดจะบรรทมแต่ก็หาหลับไม่ ในสมองเฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงพระวจนะของพระพุทธเจ้าคิดกลับไปกลับมาหลายตลบ คิดถึงดอกบัวขาวที่ภูเขาซวีหนีซันยิ่งทำให้ปีติยินดียิ่งนัก ทำให้เข้าใจกระจ่างแจ้งถึงสิ่งที่พระบิดาได้เคยพูดถึง โหลวน่าฝูลวี่เคยบอกไว้ว่าของสิ่งนี้สามารถรักษาแผลเป็นบนพระนลาฏได้ และได้เคยให้เจี่ยเย่ไปสืบดูมาแล้ว ก็พบว่ามีของล้ำค่านี้ด้วย พระพุทธเจ้าก็ยังมาดำรัสถึงสิ่งนี้อีก ดูเหมือนว่าดอกบัวขาวดอกนี้จะมีธรรมสัมพันธ์กับชะตาชีวิตของตนอย่างลึกซึ้ง คิดที่จะหลุดพ้นจากปุถุชนสู่อริยบุคคล ถ้าจะไม่สืบหาถึงบัวล้ำค่านี้คงไม่ได้ พระองค์คิดเรื่อยไป จนในที่สุดก็ได้ยินเสียงไก่ขันท้องฟ้าทางตะวันออกเริ่มสว่างแล้ว พระองค์จึงลุกจากที่บรรทมก็พอดีแม่อุปถัมภ์ก็เข้ามาในห้องบรรทม หลังจากทรงสรงน้ำเรียบร้อยแล้ว พระธิดาเมี่ยวส้านก็นำเรื่องเมื่อคืนเล่าเป็นคุ้งเป็นแควให้แม่อุปถัมภ์ฟัง นางฟังแล้วก็พลอยยินดีไป

ด้วยถึงกับพนมมือขึ้นแล้วท่องพระนามของพุทธเจ้า อันที่จริงนางเองก็ศรัทธาในพุทธเจ้ามากอยู่แล้ว ยิ่งได้ยินว่าพระธิดาเมี่ยวส้านมีความหวังในความสำเร็จธรรมได้ ยิ่งทำให้เชื่อว่าเมื่อคนหนึ่งบรรลุธรรมผู้อยู่ข้างเคียงก็พลอยขึ้นสวรรค์ไปด้วย ถ้าหากพระธิดาเมี่ยวส้านได้สำเร็จมรรคผลแล้ว อย่างน้อยตนเองก็มีผลพลอยได้ดีไปด้วยเมื่อคิดถึงจุดนี้แล้ว ทำไมจะไม่ให้นางพลอยยินดีด้วยเล่า ตั้งแต่บัดนั้นมา ในพระทัยพระธิดาเมี่ยวส้านก็คอยคำนึงถึงแต่ดอกบัวขาวดอกนั้นแม้แต่ในความฝันก็มักจะได้พบเห็นเป็นประจำ แต่ทว่าพระองค์ก็คิดได้ว่าตนเองอยู่แต่ในตำหนัก ไม่สามารถที่จะออกไปข้างนอกได้ภูเขาซวีหนีซันก็ไกลนับพัน ๆ ลี้ ถึงแม้จะมีดอกบัวขาวดอกนี้แล้วทำอย่างไรจึงได้อยู่ในพระหัตถ์ อยากอาศัยแรงของผู้อื่นก็นับว่าตนเองยังไม่มีบุญบารมีพอ คิดดูแล้วเรื่องนี้เป็นไปได้ยาก ทันใดพระทัยก็คิดได้ว่า ไม่ถูก ๆ ผู้บำเพ็ญต้องไม่มีคำว่ายาก ยิ่งมีความยากอยู่เฉพาะหน้า ยิ่งต้องฟันฝ่าความยากนี้ไปให้ได้ จึงจะพบทางสว่างจึงสามารถหลุดพ้นขึ้นฝั่งได้ ถึงแม้จะทุกข์สาหัสนับพันหมื่น ก็ไม่เห็นแก่ความสะดวกสบาย ปฏิบัติเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ เมื่อธรรมสัมพันธ์มาถึง ก็อย่าได้พูดถึงหนทางอันยาวไกลเลย ย่อมมีโอกาสไปถึงได้แน่นอน แม้จะยากลำบากบ้างก็สามารถไปถึงจุดหมายได้ พระองค์คิดได้ดังนั้นแล้ว ก็ตัดความฟุ้งซ่านต่าง ๆ ไปได้หมด จิตหนึ่งใจเดียวจรดจ่อกับการค้นคว้าพระสูตรแห่งพุทธศาสนา รอคอยจนกว่าธรรมสัมพันธ์จะมาถึง กาลเวลาผ่านไปรวดเร็ว ฤดูหนาวฤดูร้อนสลับ

ผลัดเปลี่ยนไป พระธิดาเมี่ยวส้านก็เจริญพระชันษาได้ 16 ชันษาแล้ว การบำเพ็ญภาวนาก็ก้าวหน้าไปทุก ๆ วัน การบำเพ็ญอย่างเงียบ ๆ จนบรรลุถึงสภาวะภายในได้แล้ว ตลอดจนสามารถเข้าสมาธิได้ เมื่อมาถึงตอนนี้สภาพจิตใจยิ่งรู้สึกสว่างไสวทะลุปรุโปร่งไม่แปดเปื้อนแม้ธุลีเดียว โดยไม่คาดคิด เกิดมีมารอุปสรรคอีกระลอกหนึ่ง

ภายหลังสิ้นสุดการไว้ทุกข์ของมเหสีเป่าเต๋อเรียบร้อยแล้ว ราชาเมี่ยวจ้วนทรงดำริว่า พระธิดาองค์โตและรองต่างก็เจริญพระชันษาเป็นผู้ใหญ่แล้ว จึงได้จัดหาคู่ครองให้ โดยคัดเลือกชายหนุ่มที่มีชื่อเสียง คนหนึ่งฝ่ายบู๊ คนหนึ่งฝ่ายบุ๋น มาอภิเษกสมรสกับพระธิดาทั้งสองไปเรียบร้อยแล้ว เมื่อมาถึงพระธิดาเมี่ยวส้าน ก็ให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพราะก่อนหน้านี้ได้เคยดำรัสไว้กับมเหสีเป่าเต๋อแล้ว เพราะไม่มีพระโอรสจึงดำริจะทำตามที่ดำริไว้ ตอนนี้พระธิดาเมี่ยวส้านก็เจริญเป็นผู้ใหญ่แล้ว จึงร้อนพระทัยที่จะจัดการให้เสร็จด้านหนึ่งนั้นได้แสดงพระทัยให้เหล่าขุนนางได้รู้ไว้ มีรับสั่งให้พวกเขาใส่ใจสรรหา อีกด้านหนึ่งก็ดำรัสกับพระธิดาให้ทราบ โดยไม่คาดคิดเมื่อพระธิดาได้ยินเรื่องเกี่ยวกับอภิเษกสมรสก็ตกพระทัยแล้วรีบทูลห้ามพระบิดา ทูลบอกว่าตนเองยินยอมที่จะบำเพ็ญธรรมเพื่อหลุดพ้นความทุกข์ ตัดสินพระทัยไม่ยอมแต่งงาน และได้ตั้งปณิธานต่อหน้าองค์พระพุทธเจ้าแล้วจะอุทิศตนเพื่อพุทธศาสนา ถ้าหากตระบัดสัตย์ก็จะจมอยู่ในนรกอเวจี ไม่ได้ผุดไม่ได้เกิด

เป็นหมื่น ๆ กัป คำพูดของพระองค์ก็ทำให้พระราชาเมี่ยวจ้วนทรงพระพิโรธ จนอ้ำอึ้งไปพักใหญ่ ๆ แล้วจึงปลอบประโลมกับพระธิดาว่า เจ้าอย่าหลงงมงายเลย เจ้าคิดดูซิว่าคนในโลกนี้มีใครบ้างที่ไม่มีครอบครัวแล้วจะดี มีใครบ้างที่ยอมปล่อยทิ้งความรุ่งโรจน์ ความมั่งมียศฐาบรรดาศักดิ์ โดยไม่เสพสุข กลับบำเพ็ญความว่างเปล่าที่เวิ้งว้างนั้น อย่าฟุ้งซ่านที่จะสำเร็จเป็นพุทธะเลย เจ้าอาจถูกครอบงำด้วยพระสูตรคัมภีร์ไปชั่วครู่ชั่วยาม ปิดบังจิตใจตนเองจนเป็นถึงขนาดนี้ ในที่สุดก็จะเสียใจภายหลัง ฟังเสด็จพ่อรับสั่งจะดีกว่า พระธิดาเมี่ยวส้านดำรัสตอบว่า ลูกได้ตั้งพระทัยแน่วแน่แล้วจะบำเพ็ญให้ถึงที่สุด ประการแรกจะได้ทดแทนพระคุณเสด็จพ่อเสด็จแม่ที่ให้กำเนิดและช่วยพระบิดาพระมารดาสร้างสมบุญบารมีเพื่อจะได้บรรลุสู่สัมมาสติ ประการที่สองจะได้ขจัดอกุศลกรรมของลูกเองและยอมรับความทุกข์ของสรรพสัตว์ทั้งมวล ได้ให้สัตยาบันเรียบร้อยแล้วย่อมไม่เกิดความเสียใจ ขอให้พระบิดาโปรดส่งเสริมให้สัมฤทธิ์ผลด้วยเถิด อย่าได้ดำรัสถึงเรื่องแต่งงานอีกเลย ราชาเมี่ยวจ้วนทรงพิโรธจัดจึงรับสั่งว่า นี่เพราะแม่อุปถัมภ์เสี้ยมสอนเจ้าไว้แน่ ก็ให้แม่อุปถัมภ์ไปปลอบพระธิดา มีกำหนด 3 วันให้ถวายรายงาน หากภายใน 3 วัน ถ้าพระธิดายังไม่กลับใจยังขัดคำสั่งของราชาถึงตอนนั้นทั้งสองคนก็ค่อยรับโทษ จะไม่อภัยให้เด็ดขาด แม่อุปถัมภ์ได้แต่รับคำ ราชาเมี่ยวจ้วนทรงสะบัดแขนฉลองพระองค์แล้วเสด็จจากไป แม่อุปถัมภ์รู้ดีว่านี่เป็นปัญหายิ่งใหญ่แต่ก็ไม่กล้าขัด

ราชโองการ ก็ได้แต่โน้มน้าวพระธิดา ทั้งที่รู้ว่าพระธิดานั้นเด็ดเดี่ยว ไม่ว่าจะตักเตือนปลอบประโลมอย่างไรก็ไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย เมื่อนางตักเตือนจนเหลืออดแล้ว นางก็กัดฟันทูลว่าถ้าไม่ยอมอภิเษกสมรสแล้ว แม่อุปถัมภ์ก็ไม่มีอะไรต้องสนใจอีกแล้ว นอกจากเตรียมรับโทษก็แล้วกัน แค่ชั่วพริบตาเวลา 3 วันก็มาถึง ราชาเมี่ยวจ้วนก็มีรับสั่งให้แม่อุปถัมภ์รายงาน เมื่อฟังความจากแม่อุปถัมภ์แล้ว ราชาเมี่ยวจ้วนก็ทรงกริ้วและตรัสว่า ที่แท้ก็ต่ำไพร่ ถ้าไม่ให้นางได้รับทุกข์บ้างก็คงไม่รู้สึก แล้วก็มีพระบรมราชโองการให้พระธิดาเมี่ยวส้านไปดูแลอุทยานหลวง ให้รดน้ำพรวนดิน หากทำไม่ดีก็จะถูกลงโทษ จนกว่าจะสำนึกผิดยอมฟังเสด็จพ่อ ไม่ให้มีฐานันดรเป็นพระธิดา ให้ปฏิบัติต่อเธอดุจนางกำนัล เมื่อราชโองการตกมา ทุกคนต่างตระหนกตกใจ แต่พระธิดาเมี่ยวส้านก็คงเฉยเมยแล้วย้ายออกจากตำหนักไปอยู่ในอุทยานกับแม่อุปถัมภ์ พอรุ่งเช้าก็ไม่กล้าที่จะขี้เกียจ รีบสูบน้ำ รดน้ำ กวาดพื้น เช็ดโต๊ะ เก้าอี้ และอื่น ๆ ทุกอย่างจะทำด้วยพระหัตถ์หมด อุทยานหลวงก็กว้างใหญ่การที่จะเก็บกวาดให้ทั่วมิใช่เรื่องง่าย โชคดีที่แม่อุปถัมภ์ช่วยหุงหาอาหารให้ จึงทุ่นแรงไปไม่น้อย แต่พระองค์ก็ถูกอบรมเลี้ยงมาอย่างเจ้าขุนมูลนายตลอดเวลาอยู่แต่ในตำหนัก งานการต่าง ๆ ก็มีแต่คนคอยรับใช้ไม่ต้องเหนื่อยพระวรกาย ไฉนเลยจะทำงานที่หนักอย่างนี้ได้ เพียงไม่กี่วันก็ทำให้มือและเท้าอ่อนล้าหมดเรี่ยวแรง การที่พระราชาเมี่ยวจ้วนฝืนพระทัยให้ทำเช่นนี้ก็คงคิดว่าพระธิดาคงทนรับ

การตรากตรำเช่นนี้ไม่ได้ เมื่อได้รับความลำบากแล้วคงจะเปลี่ยนพระทัยได้ หากแต่คาดไม่ถึงว่าพระธิดาเมี่ยวส้านมีน้ำพระทัยเด็ดเดี่ยวยิ่ง พระองค์คิดว่าผู้ที่บำเพ็ญจริงจำเป็นต้องรับการฝึกฝนอย่างหนักหน่วง เมื่อไรกรรมหมดก็จะสำเร็จมรรคผล ความยากลำบากที่ได้รับขณะนี้ก็เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น นับว่าไม่ใหญ่ยิ่งกระไรนัก ถ้าหากยอมรับความยากลำบากที่ทำติดต่อกันมาเลยไม่รู้สึกหนักหนาอะไร ราชาเมี่ยวจ้วนก็แอบตรวจตราดูพระจริยวัตรของพระธิดา เมื่อเห็นพระธิดาเฉยเมยเช่นนี้ ในพระทัยยิ่งพิโรธหนักแต่ก็ไม่รู้จะทำเช่นไร ต่อมาวันหนึ่งอันเป็นวันคล้ายวันประสูติของราชาเมี่ยวจ้วน พระธิดาเมี่ยวส้านก็เข้าวังแต่เช้าเพื่อถวายพระพรราชาเมี่ยวจ้วน ราชาเมี่ยวจ้วนทอดพระเนตรเห็นพระธิดาฉลองพระองค์ด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบ ไม่แต่งหน้าแต่งตา จริยวัตรเหมือนแม่ชี เห็นแล้วไม่สบายพระทัย ทอดพระเนตรแล้วพระทัยอัดอั้นว่านี่คือพระธิดาแท้ ๆ ของพระองค์หรือ แม้จะไม่พอพระทัยอยู่บ้างจึงไม่ทรงดำรัสอะไรเลย ได้แต่ทอดถอนพระทัยเล็กน้อย สักครู่หนึ่งจึงรับสั่งถามพระธิดาว่า ลูกเอ๋ย เจ้าได้รับความทุกข์ยากอย่างนี้แล้วน่าจะรู้สึกตื่นตัวได้แล้ว พระธิดาเมี่ยวส้านกราบทูลว่า ลูกไม่ทุกข์ยากอะไรเลยเพคะ สิ่งที่ผ่านมา เป็นภาพหนึ่งของชีวิต ไม่นับว่ายากลำบาก ตลอดจนสภาพจิตของลูกก็คงสว่างไสว อันที่จริงไม่เคยมืดมน จึงไม่ต้องกล่าวถึงการรู้สึกตื่นตัว ก็ยังอ้อนวอนขอพระบิดาโปรดวินิจฉัยให้แจ่มแจ้งด้วยเถิดเพคะ ราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังคำพูด

เช่นนั้นจึงทรงพระสรวลอย่างเจื่อน ๆ แล้วรับสั่งว่า ดี ! ที่แท้เจ้าก็ยังทุกข์ลำบากไม่พอใช่ไหม อีกสักครู่พี่สาวเจ้าและสวามีก็จะเข้ามาถวายพระพร ข้าจะจัดโต๊ะเสวยในอุทยาน คอยต้อนรับให้ดี ยังไม่รีบไปกวาดให้สะอาดเรียบร้อยอีกหรือ ! พระธิดาเมี่ยวส้านรับพระราชโองการรีบกลับไปที่อุทยาน เก็บกวาดให้เรียบร้อย ณ อุทยานหลวงนับตั้งแต่พระธิดามาดูแลรักษา ต้นไม้ใบหญ้าที่มีอยู่ก็เขียวชอุ่มยิ่งขึ้น ศาลาพระที่นั่งก็สะอาดสะอ้านยิ่งนัก วันนี้ยิ่งเพิ่มการปัดกวาด ไม่ว่าตามขื่อแปช่องบัญชร ก็ปราศจากฝุ่นละออง พระธิดากับแม่อุปถัมภ์ช่วยกันเก็บกวาดที่ทางเพื่อรอรับการเสด็จของราชาเมี่ยวจ้วน เวลาย่างเข้าเที่ยง ก็ได้ยินขบวนของนางกำนัลกำลังนำขบวนเสด็จมา ติดตามมาด้วยเสียงหัวเราะเฮฮาเป็นช่วง ๆ พวกเขากำลังมากันแล้วนั่นคือ

การบำเพ็ญเพราะตนยินยอม มั่งมีศรีสุขสุดแต่เขา

✦✦✦✦✦✦✦✦

โต๊ะเสวยที่จัดไว้ หม่อมฉันมิกล้า ลงไปนั่งหรอกเสด็จพี่ เพราะหม่อมฉันทานเจมาตลอด จึงมิอาจแตะต้อง ขอเชิญเสด็จพี่ทั้งสองเถิด
ฮึ...! อย่างนี้ก็ว่าเราทั้งสองเชิดๆ
เจ้าลูกไม่รักดี !
ไม่รู้จักกาละเทศะ !
เพล้ง !!
ทำไมเจ้าต้องมาด่าว่าคมอินด้วย แม้กระทั่งพ่อ เจ้าก็ยังไม่ไว้หน้าอีก... หรือเห็นว่าพ่อไร้ใจหรือ ??

ในตอนกลางคืน องค์หญิงเมี่ยวส้าน ก็จะถักรองเท้าฟาง แต่ในส่วนลึกก็จะภาวนาถึงองค์พุทธะเสมอ
อู้...อ...! ปวดเมื่อยเหลือเกิน......!
จะทำงานจนดึกเป็นประจำ เหน็ดเหนื่อย... อ่อนล้า.. ทุกคืน แล้วก็บรรทมหลับบนกองฟางแห้งๆ
พอรุ่งสาง.. ทรงรีบลุกขึ้น เพื่อตักน้ำใส่ตุ่มที่กำหนด เป็นประจำทุกวัน....
โถ...น่าสงสารองค์หญิง ที่ต้องตรากตรำงานหนัก อย่าว่าแต่ร่างกายบอบบางเลย แม้ชายฉกรรจ์ก็ไปไม่ไหว
องค์หญิงเอ๋ย... ความสุขไม่ยอมรับ ทรงหาทุกข์ใส่ตนแท้ๆ....

ตอนที่ 9
แสดงพระธรรมหน้าโต๊ะเสวย ถูกขับรับงานหนักโรงครัว

พระธิดาเมี่ยวส้านเก็บกวาดอุทยานเรียบร้อยแล้ว ก็รอคอยจนเที่ยง หูก็ได้แว่วเสียงดนตรีที่พัดมาตามลม ติดตามด้วยเสียงหัวเราะร่าเริงเป็นระลอก ๆ ก็รู้ว่าพวกเขามากันแล้ว ครั้งแรกก็คิดว่าจะรอรับเสด็จ แต่ภายหลังมาฉุกคิดได้ว่า ได้ยินพระบิดาดำรัสว่าจะเสด็จพร้อมพระราชบุตรเขยทั้งสอง ชายหญิงนั้นต่างกันไม่ควรออกไปพบหน้าเป็นการไม่สมควร สู้รอดูว่าพระราชบุตรเขยทั้งสองจะมาด้วยหรือไม่แล้วค่อยตัดสินพระทัย จึงหลบอยู่ในที่สงบเพื่อคอยดู พลันก็เห็นนางกำนัลคู่หนึ่งเล่นเครื่องดนตรีนำหน้ามา ติดตามด้วยราชาเมี่ยวจ้วน พระธิดาใหญ่และพระธิดารองต่างก็จูงมือพระสวามีตามเสด็จตามหลังมา ด้านท้ายขบวนก็เป็นเหล่ามหาดเล็กดูพวกเขาแต่ละองค์พระพักตร์สดชื่นสีหน้าแสดงถึงความปีติยินดี พระธิดาเมี่ยวส้านถอนพระทัยเล็กน้อยโดยไม่รู้สึกพระองค์ คิดในใจว่า ชีวิตคนเราก็ไม่เกินร้อยปี ความรุ่งโรจน์ปีติยินดีเช่นนี้ จะเสพสุขไปได้นานสักเท่าไร

ในที่สุดก็เป็นความฝันอันว่างเปล่า จะลำบากทุกข์ยากสักเท่าไร เมื่อพระธิดาเมี่ยวส้านเห็นพระราชบุตรเขยติดตามมาด้วยก็หันกลับไปยังห้องพระ ไม่ยอมที่จะออกไปพบหน้าด้วย กล่าวฝ่ายราชาเมี่ยวจ้วนนำเสด็จมาเป็นขบวนใหญ่ เมื่อเสด็จมาถึงเก๋ง

สราญรมย์แล้วไม่พบพระธิดาเมี่ยวส้านแม้แต่เงา คิดว่าคงรอรับเสด็จอยู่ชั้นบนของเก๋ง เมื่อเสด็จมาถึงชั้นบนของเก๋งแล้วก็ยังไม่เห็นอีก เห็นแต่แม่อุปถัมภ์รอรับเสด็จ เมื่อเข้าที่ประทับแล้ว พระราชทานให้พระราชบุตรเขยทั้งสองนั่งลงแล้ว จึงรับสั่งถามแม่อุปถัมภ์ว่าพระธิดาเมี่ยวส้านอยู่ที่ไหน ทำไมจึงไม่มาพบข้า แม่อุปถัมภ์รู้อุปนิสัยของพระธิดาเมี่ยวส้านจึงกราบทูลว่า พระธิดาสามได้รอเฝ้าเสด็จอยู่ในสวนนานแล้ว ต่อมาทรงเห็นพระราชบุตรเขยทั้งสองมาด้วยเป็นเพราะจะเป็นการไม่สมควรระหว่างชายกับหญิงจึงหลบไปเสีย ราชาเมี่ยวจ้วนตรัสว่า เหลวไหล นี่แสดงว่า ไม่เคารพผู้อาวุโส จึงจงใจหลบหน้า บุตรเขยทั้งสองก็เป็นพี่เขย การพบหน้ากันก็สมควรอยู่ หรือว่าจะคิดหลบหน้าไปตลอด รีบ ๆ ไปตามเขามาหาข้าที่นี่ หากยังทำท่าทีอย่างนี้อีก ข้าจะให้คนไปจับมา แม่อุปถัมภ์ได้ยินดังนั้นแล้ว ก็มิกล้าจะเอ่ยอะไรต่อไป รีบ ๆ รับคำแล้วเดิกหกลุกหกนั่งเผ่นจากเก๋งสราญรมย์ ตรงไปยังห้องพระธิดา นำเอาเรื่องราวต่าง ๆ ทูลให้องค์หญิงฟังทั้งหมด ทีแรกองค์หญิงเมี่ยวส้านก็ทำแข็งขืนไม่ยอมไป

เมื่อแม่อุปถัมภ์ได้ปลอบเตือนอีกหลายครั้งก็รู้ว่าจะหลบต่อไปอีกไม่ได้ จึงทำเฉยเมยเดินตามแม่อุปถัมภ์ไป เมื่อขึ้นไปบนเก๋งแล้วก็เข้าถวายคารวะเสด็จพ่อและเสด็จพี่ทั้งสอง ราชาเมี่ยวจ้วนก็เรียกให้ไปคารวะพี่เขยทั้งสอง การครั้งนี้ทำให้องค์หญิงเมี่ยวส้านไม่อาจหลบเลี่ยงได้ จึงฝืนใจคารวะพี่เขยทั้งสองแล้วหลบไปข้าง ๆ องค์หญิงเมี่ยวส้านกวาดสายตาสำรวจไปรอบ ๆ เก๋ง ก็เห็นจัดเรียง

โต๊ะไว้สี่ตัว โต๊ะตัวหนึ่งเป็นของราชาเมี่ยวจ้วนแน่นอน ถัดลงไปเป็นโต๊ะของพระธิดาองค์ใหญ่และพระสวามี โต๊ะถัดไปเป็นของพระธิดาองค์รองและพระสวามี แล้วโต๊ะที่ต่ำสุดก็จัดที่ไว้สองที่ไม่มีคนนั่ง ในใจขององค์หญิงสงสัยยิ่งนัก กำลังคิดจะเดาดู ก็เห็นพระธิดาเมี่ยวอินจูงมือพระธิดาเมี่ยวหยวนเดินมายังด้านหน้าของตนพลางเอ่ยว่า น้องรัก ตั้งแต่เราแยกจากกัน คิดถึงเธอบ่อย ๆ เมื่อได้ยินข่าวว่าเธอขัดคำสั่งเสด็จพ่อ จนถูกส่งมารับทุกข์ที่สวนนี่ วันนี้ได้พบกันก็เห็นเธอซูบผอมลง แม้จะพูดว่าเสด็จพ่อลงโทษ คิดแล้วก็เป็นเพราะเธอหาเรื่องเองนี่นา ! เธอคิดดูซิชีวิตคนในโลกนี้อยู่เพื่ออะไรกัน เกียรติยศทรัพย์ศฤงคารใคร ๆ ก็แสวงหายังหาไม่ได้ เธอมีอยู่แล้วกลับไม่เสพสุขมิใช่โง่งมงายหรอกหรือ ยิ่งว่าชายหญิงแต่งงานเป็นสิ่งที่พึงได้ ทำไมจึงฝ่าฝืนเสียเล่า เธอดูพี่ทั้งสองซิตอนนี้มิใช่เสพสุขยิ่งยวดหรอกหรือ เรื่องอื่นอย่าพูดถึงเลย เวลาเรามาด้วยกันก็ไปด้วยกัน หยุดพักพร้อมกันเที่ยวพร้อมกัน เพียงพอที่จะให้ผู้อื่นอิจฉา นี่มิใช่เพียงมนุษย์ควรได้รับอย่างนี้เท่านั้น เธอดูนกนางแอ่นบนขื่อนั่นประไร ก็ยังอยู่กันเป็นคู่เลย

ถึงตอนนี้พระธิดาเมี่ยวหยวนก็สนับสนุนต่อไปว่า “*ถูกแล้วล่ะ ! พี่ใหญ่พูดถูก เราอย่าพูดถึงความสุขเฉพาะหน้าตอนนี้เลย การมีทายาทสืบทอดก็เป็นสิ่งจำเป็น ถ้าหากหญิงในโลกนี้มีความคิดเหมือนน้องสามเช่นนี้ มนุษยชาติมิต้องสาบสูญหมดหรือ แล้วตอนนั้นจะเป็นโลกได้อย่างไรกัน ความหวังของเสด็จพ่อก็อยู่ที่จุดนี้*

แหละ ดังนั้นจึงจัดโต๊ะคู่หนึ่งไว้ให้น้องสาม เธอก็เข้าไปนั่งยังโต๊ะสุดท้าย ที่ว่างข้าง ๆ ก็รอแขกผู้องอาจเถอะ! น้องรัก เห็นแก่หน้าพี่ทั้งสองอย่าได้ดื้อดึงเลย" พูดจบเมี่ยวอินและเมี่ยวหยวนต่างก็จูงแขนองค์หญิงเมี่ยวส้านคนละข้าง เพื่อให้องค์หญิงเข้าไปประทับนั่งโดยไม่ทันคาด องค์หญิงเมี่ยวส้านได้ฟังความจากพี่ทั้งสองแล้วจิตใจว้าวุ่นเต้นไม่เป็นจังหวะ พระพักตร์แดงก่ำ พูดอะไรไม่ออก ยิ่งตอนนี้ก็ถูกดึงอีก องค์หญิงจึงรีบปัดป้องพร้อมทูลว่า เสด็จพี่ทั้งสองหยุดก่อน ฟังน้องเล็กสักหน่อย คำพูดของเสด็จพี่ทั้งสองไม่ผิดหรอก เมื่อพูดกับคนทั่วไป และเป็นความคิดเห็นของคนทั่วไป แต่ไม่ใช่สำหรับผู้ที่จะมาบำเพ็ญจริง ฝึกเรียนธรรมะ คนทั่วไปปลงไม่ตกกับเกียรติยศและทรัพย์สมบัติ เพราะปลงไม่ตก ทุกคนจึงคิดจะได้เสพสุขเช่นนี้ จึงได้แก่งแย่งชิงกัน ตลอดจนวางแผนชั่วร้ายไม่กลัวตายที่จะไปแสวงหา ที่แย่งชิงมาได้ก็มีเพียงคนสองคนในร้อยเท่านั้น

เมื่อแย่งมาได้แล้วใช่จะสามารถเสพสุขไปได้นานสักเท่าไร ชั่วพริบตาก็จะกลายเป็นฟองน้ำหรือเงาไป พวกตีรันฟันแทงปล้นฆ่าทั้งหลายก็เกิดจากสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น สร้างบาปกรรมล้นฟ้า จะเห็นได้ว่าเกียรติยศทรัพย์สมบัติเป็นควันพิษที่ทำให้คนหลงใหล เป็นมารขัดขวางความฉลาดของคน เป็นทะเลทุกข์ที่ทำให้คนจมลง เมื่อตกลงไปแล้ว ก็ไม่อาจถอนตัวขึ้นเองได้ มีแต่พุทธธรรมเท่านั้น พุทธธรรมสงบเงียบขจัดมารร้ายทั้งปวง ทำให้ใจคนสว่างหมดกังวล

สู่อารมณ์สัจธรรม สามารถบำเพ็ญจนสำเร็จสัมมาสติ อายตนะทั้งหกบริสุทธิ์ ไม่มีเขาไม่มีเรา ไม่มีรูปไม่มีร่าง จะอิสระสบายตลอดไป ภายหลังตั้งปณิธานเมตตาเผยแผ่ธรรมแก่สรรพสัตว์ ฉุดช่วยทุกข์ภัยทั้งปวงแก่ชาวโลกเพื่อคืนสู่แดนหรรษา มีแต่พระพุทธองค์เท่านั้นที่สามารถดำรงอยู่คู่ฟ้าดิน นี่คือมรรคผลที่ไม่อิจฉาต่อเกียรติยศทรัพย์สมบัติ น้องเล็กได้มองทะลุด่านนี้ไปแล้ว เพราะฉะนั้นจึงได้ตั้งมั่นยึดพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ จะไม่ตกสู่ทางมารกิเลสนี้อีก มิใช่กล้าที่จะขัดคำสั่งเสด็จพ่อ ท่านพี่ทั้งสองมีใจจริงต่อน้อง น้องก็ขอน้อมรับไว้ในใจ ขอให้พี่ทั้งสองจงมีสุข ๆ เถอะ โต๊ะนั้นน้องไม่กล้านั่งไม่บังควรประการหนึ่ง ประการสองน้องทานเจมาตั้งแต่เกิด บนโต๊ะล้วนอาหารสัตว์ไม่กล้ารับแน่ ๆ ขอเชิญพี่ทั้งสองประทับเสวยสุราเถิด น้องจะคอยรับใช้เสด็จพ่อ พระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนได้ฟังการแจกแจงอย่างแยบยลแล้ว เหมือนกับถูกมีดเสียดแทง ในพระทัยไม่สู้จะพอพระทัยนักต่างก็กลับไปยังที่ประทับ แต่ราชาเมี่ยวจ้วนเดิมทีก็มีความโกรธเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว หากแต่ยังไม่ระเบิดออกมา

มาตอนนี้ได้ฟังคำพูดเช่นนี้เข้าจึงตบโต๊ะเสวยดังเปรี้ยงแล้วเปล่งด้วยเสียงดังว่า เจ้านี่ไม่ฉลาดเสียเลย ทำต่ำช้า เจ้ายินยอมทำงานไพร่ก็ยังไม่ว่า ไม่ควรที่จะกล่าววาจาลวนลามว่าคนเช่นนี้ยังกล้ากล่าวจาบจ้วงทำหน้าเย็นชาอีก แม้แต่บิดาผู้ให้กำเนิดกายและพี่สาวร่วมอุทรก็ยังถูกเจ้าด่ารวมไปหมด ช่างเป็นพระธิดาที่ฝึก

พุทธะดีเสียจริงนะ เจ้าเป็นคนมองไม่เห็นพ่อ ไม่เห็นราชาเลย ไปถึงแดนสุขาวดีสำเร็จเป็นพุทธะกลับมางั้นหรือ ! องค์หญิงเมี่ยวส้านกราบทูลว่า เสด็จพ่ออย่าทรงกริ้ว ลูกมิกล้าละลาบละล้วง คำพูดเมื่อครู่นี้เป็นสัจจะ ทูลออกด้วยความศรัทธา ไม่คิดว่าจะทำให้เสด็จพ่อทรงกริ้ว ลูกสมควรตายยิ่ง หวังให้อภัยโทษ อนุญาตให้ลูกได้ปรนนิบัติเสด็จพ่อเถอะเพคะ เสด็จพ่อเสวยน้ำจัณฑ์เถิดเพคะ ให้เสด็จพ่ออายุมั่นขวัญยืน ราชาเมี่ยวจ้วนทรงกริ้วแล้วถลึงตาใส่ว่าใครจะให้เจ้าที่ต่ำทรามมาปรนนิบัติ ไม่ทำให้ข้าโกรธตายก็ดีแล้วยังจะมาให้อายุยืนอีก พลางสั่งให้มหาดเล็กนำผ้าทอเนื้อหยาบเป็นปมมากมาย สั่งให้องค์หญิงเปลี่ยนฉลอง แม้แต่รองพระบาทก็ไม่อนุญาตให้ใส่ และมีคำสั่งว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ให้ไปทำงานหนักในโรงครัว ทุกวันให้ตักน้ำใส่ตุ่ม 17 ใบ ให้ผ่าฟืนเนื้อไม้แข็ง ก่อไฟหุงข้าวทั้งหมด ต้องการให้เธอรับผิดชอบ ไม่อนุญาตให้ใครช่วยเหลือ ทั้งยังกำชับนางกำนัลนางหนึ่งคอยควบคุมดูแล ถ้าหากมีการเกียจคร้านหรือร่ำไร ให้ใช้แส้หนังตีได้ กลางวันที่ว่างอยู่ให้ถักเชือกทำรองเท้าอย่าให้มีเวลาเหลือว่าง หลังจากออกคำสั่งให้องค์หญิงเมี่ยวส้านไปทำแล้ว ก็เริ่มลงมือเสวยน้ำจัณฑ์พร้อมพระธิดาอีกสองพระองค์และราชบุตรเขย

ทำไมราชาเมี่ยวจ้วนจึงจำใจทำอย่างนี้ ที่ใช้มาตรการรุนแรงกับพระธิดาของตนเองเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะโกรธจัดเป็นประการแรก ที่จริงไม่ต้องลงโทษรุนแรงเช่นนั้นก็ได้ ประการที่สองเพื่อผล

บางประการ เพราะการให้องค์หญิงเมี่ยวส้านดูแลอุทยานมีความลำบากน้อย จึงทำให้องค์หญิงมีสุขอยู่ได้ เวลาว่างก็ยังมีมาก พอว่างก็เอาแต่สวดมนต์ เพราะฉะนั้นจึงลงโทษให้หนักเช่นนั้น อีกประการหนึ่ง ต้องการให้องค์หญิงรับโทษจนถึงที่สุด จะได้คิดสำนึกกลับใจได้ง่าย อีกทางหนึ่งก็ไม่ต้องการให้มีเวลาเหลือว่างแม้แต่นิดเดียว ให้ทำงานหนักทั้งวัน ตกกลางคืนจะได้เหน็ดเหนื่อยนอนหลับในตอนกลางคืน จะได้ไม่มีโอกาสสวดมนต์ จะได้ค่อย ๆ ห่างไกลจากพุทธะ ก็จะเลิกงมงายเสีย แต่ว่าแผนการณ์อันนี้ของราชาเมี่ยวจ้วนต้องล้มเหลว นั่นเพราะ

การตั้งใจดุจหินผา มีอุปสรรคก็ยังสงบได้

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 10
นางกำนัลซาบซึ้งในความศรัทธา จึงสงสารช่วยเหลืองานตรากตรำ

การที่ราชาเมี่ยวจ้วนฝืนพระทัยให้พระธิดาได้รับความลำบากในงานโรงครัวเช่นนี้ ก็เพื่อให้องค์หญิงทนต่อความลำบากตรากตรำไม่ไหว จะได้เปลี่ยนใจยอมรับการจัดการของตน หากแต่คาดไม่ถึงว่าพระธิดาจะมีพระทัยแน่วแน่ อดทนยอมตรากตรำพระวรกาย โดยตั้งพระทัยว่าเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมเลิกการบำเพ็ญ ตั้งแต่องค์หญิงเข้าทำงานในโรงครัว ก็เริ่มงานตั้งแต่เช้า หลังจากตื่นบรรทมแล้วก็ไปตักน้ำจากบ่อ ถึงแม้เรี่ยวแรงจะไม่เพียงพอก็อดทนทำไปจนกว่าจะได้น้ำเต็มโอ่งทั้ง 17 ใบ เสร็จแล้วก็ไปซาวข้าวก่อไฟจนถึงเที่ยง ภายหลังอาหารกลางวันก็จะถือมีดไปผ่าฟืนจนกว่ากองฟืนที่ถูกกำหนดเอาไว้จะหมด พอตกเย็นก็ไปจุดไฟซาวข้าวเพื่อหุงหามื้อเย็น ตลอดวันไม่มีเวลาว่างเหลืออยู่เลย งานที่กำหนดให้อย่างหนักหน่วงเช่นนี้ แม้แต่ชายวัยฉกรรจ์ก็ยังรู้สึกทุกข์เข็ญ นับประสาอะไรกับองค์หญิงผอมบางและอ่อนแอเช่นพระองค์ อย่าได้พูดถึงว่าสายตัวแทบขาดเรี่ยวแรงหมดเลย ไม่เหมือนเมื่อครั้งดูแลอุทยานยังมีเวลาว่างที่จะทำกิจส่วนพระองค์ได้บ้าง หากแต่น้ำพระทัยศรัทธาแน่วแน่จึงทนต่อการตรากตรำเคี่ยวเข็ญได้เช่นนี้ ทั้งนี้เพราะพระองค์ยอมอดทนให้ร่างกายได้รับการเคี่ยวเข็ญ

นั่นเอง ภายหลังอาหารเย็นแล้วก็จุดธูปขึ้นดอกหนึ่ง ทางหนึ่งเอาเส้นปอป่านมาถักพลางตั้งใจสวดพระนามของพุทธเจ้า จนกระทั่งดึกดื่นจึงขึ้นไปบรรทมบนที่นอนที่ปูด้วยฟาง วันแรกผ่านไปแล้วเหล่าพนักงานในโรงครัวคิดว่าองค์หญิงทำไปด้วยความโกรธ มีน้ำอดน้ำทนจึงไม่แปลกอะไร ต่อมาภายหลัง เมื่อเห็นว่าพระองค์ก็คงทำอยู่เช่นนั้นตลอดไป ไม่รังเกียจเกียจคร้านแต่ประการใด จึงทำให้พวกนั้นรู้สึกยกย่องสรรเสริญ อดสงสารพระองค์ที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หย่งเหลียนนางกำนัลที่ถูกราชาเมี่ยวจ้วนส่งมากำกับดูแล ก็ยังแสดงความเห็นอกเห็นใจ ทุก ๆ คนพากันเห็นใจในพระองค์จึงไม่อาจนิ่งดูดายอยู่ได้ แต่ละคนก็จะไปช่วยงานต่าง ๆ บ้างไปตักน้ำ บ้างไปผ่าฟืน ต่างช่วยกันแย่งงานไปทำเสียหมด หากแต่องค์หญิงเมี่ยวส้านกลับปฏิเสธในความช่วยเหลือของทุกคนและขอบพระทัยในความหวังดี ทรงตรัสว่าพระองค์เป็นผู้ได้รับโทษจากเสด็จพ่อ พูดถึงโทษแล้วก็ผ่อนจากโทษตายมาเป็นโทษเบาซึ่งเป็นพระมหากรุณายิ่ง จึงลงโทษให้ฉันมาทำงานหนักที่นี่ซึ่งนับว่าเป็นโทษสถานเบาแล้ว หากยังไม่ลงไปทำเอง ไปกินแรงคนอื่นเขา ก็จะเป็นการไม่บังควรต่อเสด็จพ่อ และไม่บังควรต่อฟ้าดินและไม่บังควรต่อจิตสำนึกของตนเอง ฉันจึงรับไม่ได้ สิ่งที่ฉันต้องทำเองก็ต้องให้ตนเองลงมือไปทำ พวกท่านที่มีความรักต่อฉัน ฉันขอขอบคุณไว้ในใจ หย่งเหลียนกล่าวเตือนว่า พระธิดาก็มีเหตุผลสมควรอยู่ แต่พระธิดาสวดมนต์ไหว้พระมาตลอดค่ำเช้าก็ทำงานที่

สบาย แต่ตอนนี้ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ก็ยุ่งอยู่กับตักน้ำผ่าฟืน ไม่มีเวลาเหลือพอที่จะไปบำเพ็ญ ดังนั้น พวกเราจึงยินยอมช่วยเหลือพระธิดาแบกรับงานมาบ้าง เพื่อให้พระธิดาได้มีเวลาสวดมนต์ไหว้พระ จะได้บรรลุมรรคผลโดยเร็ว เมื่อถึงตอนนั้นก็หวังให้พระธิดามาโปรดพวกเราด้วย พระธิดาอย่าได้ยึดถือเลย พระธิดาเมี่ยวส้านทรงปลื้มปีติแล้วรับสั่งว่า เจริญพร ๆ ! คิดไม่ถึงเลยว่าพวกเธอก็มีรากธรรมเหมือนกัน แต่รู้ยังไม่ลึกซึ้งพอการบำเพ็ญ สวดมนต์ไหว้พระอยู่ที่ใจ ถ้าหากในใจมีความศรัทธาต่อพระพุทธเจ้า แม้จะไม่ได้สวดมนต์ไหว้พระก็ยังได้รับความซาบซึ้ง ถ้าหากใจไม่มุ่งมั่นในพระพุทธแล้วแม้จะสวดมนต์มากมาย มีพิธีไหว้พระก็ตาม ก็ไม่ได้บุญกุศล อย่างที่ฉันไม่มีเวลาสวดมนต์ไหว้พระ อันเป็นพิธีกรรม แต่ใจก็จดจ่ออยู่กับพุทธะทุกนาที เพราะฉะนั้นงานต่าง ๆ เหล่านั้นให้ฉันไปทำเองเถอะ พวกเธออย่าได้เดือดร้อนใจเลย หากพวกเธอจริงใจมุ่งมั่นต่อพุทธะแล้ว ก็ขอให้พวกเธอไปทำตามที่ฉันได้พูดไปเมื่อครู่นี้ก็แล้วกัน ย่อมต้องได้รับความซาบซึ้งบ้างไม่ช้าก็เร็ว

เมื่อหย่งเหลียนเห็นพระองค์ยืนกรานไม่ยอมเช่นนั้น ก็ไม่แข็งขืนต่อความอีกต่อไป แต่ภายในก็แอบปรึกษากันว่า รอให้พระธิดาเมี่ยวส้านหลับเสียก่อน พวกเราก็แอบพระองค์ไปตักน้ำใส่ตุ่มเสียให้เต็ม กองฟืนก็ผ่าเสียให้เรียบร้อย เหลือแต่ก่อไฟซาวข้าวอันเป็นงานเบา ๆ รอให้พระองค์ไปทำเอง เมื่อองค์หญิงเมี่ยวส้านตื่นบรรทมขึ้นในตอนเช้า ก็ไปตักน้ำในบ่อเพื่อจะนำมาใส่ตุ่ม ก็ปรากฏว่า

มีน้ำเต็มตุ่มเสียแล้ว ในพระทัยรู้สึกแปลกใจ เมื่อเสด็จไปที่กองฟืนก็ปรากฏว่าฟืนถูกผ่าเรียบร้อยแล้ว พระองค์จึงได้ถามไถ่เจ้าหน้าที่โรงครัวว่า น้ำในตุ่มใครเป็นคนตัก กองฟืนใครเป็นคนผ่า รีบ ๆ บอกมาโดยเร็ว อย่าได้เพิ่มโทษแก่ฉันอีกเลย คนพวกนั้นต่างก็ว่าพวกเขาเพิ่งจะตื่นนอน ไม่มีใครไปทำงานเช่นนั้น ถ้าหากคิดจะทำก็ไม่มีใครทำได้รวดเร็วปานนั้น ชั่วเวลาเพียงไม่กี่นาทีจะสามารถทำงานได้มากมายเช่นนั้น เรื่องนี้แปลกประหลาดหรือว่าที่โรงครัวมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนต่างโจษขานไปทั่ว หย่งเหลียนก็อาศัยโอกาสนี้พูดว่า พระธิดาเพคะ บ่าวมีความคิดเห็นว่า เรื่องนี้มิใช่มีใครช่วยพระธิดาทำหรอก และไม่แปลกอะไร เป็นเพราะพระธิดามีความศรัทธากราบไหว้พระ พระพุทธเจ้าได้เห็นความจริงใจขององค์หญิง ดังนั้นจึงประธานพุทธานุภาพ แอบช่วยองค์หญิงก็อาจเป็นได้ พระองค์ลองดูอย่างเงียบ ๆ ไปก่อน ถ้าหากแต่ละวันยังเป็นเช่นนี้อยู่อีก ก็ต้องถือว่าพุทธานุภาพได้คุ้มครองอย่างไม่ต้องสงสัย พระธิดาเมี่ยวส้านฟังแล้วก็ได้แต่พยักหน้าโอษฐ์ก็ท่องพระนามพระพุทธะเป็นการแสดงคารวะ ตอนนี้องค์หญิงไม่ต้องตักน้ำ ไม่ต้องผ่าฟืนแล้ว งานหนักที่เคยทำประจำก็หมดไปแล้ว เวลาว่างที่เหลืออยู่ก็มาก องค์หญิงก็ไม่เอาเวลาที่ว่างไปสวดมนต์ไหว้พระ ก็ยังทำตามคำสั่งของราชาเมี่ยวจ้วน เมื่อมีเวลาว่างก็ไปทอป่านโดยไม่หยุดพักพนักงานหลายคนเห็นดังนั้นก็เกิดความเคารพนับถือพระองค์ที่ยึดถือสัจจะ และปฏิบัติต่อพระองค์ดุจดั่งพุทธองค์ ตั้งแต่นั้นมา ทุก ๆ วัน

จะช่วยพระองค์ตักน้ำผ่าฟืน พระธิดาเมี่ยวส้านเห็นเช่นนั้นทุกวันก็คิดว่าเป็นพุทธานุภาพจริง ๆ ดังนั้นนอกจากสวดมนต์ไหว้พระอย่างจริงใจที่ช่วยปกป้องแล้ว ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้นก็ไม่ไปไต่ถาม องค์หญิงซึ่งฉลาดปราดเปรื่อง ทำไมเรื่องเล็ก ๆ เหล่านี้จะเดาไม่ออกหรือว่าเป็นแผนการณ์ของพวกเขา พระองค์มีใจอยู่กับพุทธะเท่านั้นจึงไม่ดื้อดึงเอาเรื่อง เมื่อได้ฟังเรื่องของหย่งเหลียนแล้วก็ไม่ใส่ใจไปที่อื่นอีก ดังนั้นจึงไม่ได้ทำลายแผนการณ์ของพวกเขา เมื่อพระธิดาเมี่ยวส้านมีเวลามากมายเพิ่มขึ้น ก็เอาพระทัยมาที่โรงครัว ปกติครอบครัวที่มั่งคั่งมักจะสุรุ่ยสุร่ายอยู่แล้ว นับประสาอะไรกับโรงครัวของราชวัง องค์หญิงเห็นสภาพการฆ่าเป็ดฆ่าไก่แล้วรู้สึกเวทนามีใจสงสารยิ่งนัก พระองค์จึงนำใบสวดคาถาเกิดใหม่หลายร้อยแผ่นมาสวดให้กับสัตว์เหล่านั้น ทั้งยังพบพวกเขาไม่เห็นคุณค่าในเมล็ดข้าวทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ จึงใช้ปิยวาจากล่าวเตือนพวกเขาให้รักสงวนในข้าวปลาอาหาร อีกด้านหนึ่งก็คอยเก็บพวกข้าวเย็นที่เหลือทิ้ง เอามาตากแห้งแล้วเก็บเข้ากระสอบ ข้าวเปลือกที่ติดอยู่กับฟางข้าว พระองค์ก็เก็บขึ้นไว้ ทั้งหมดนี้เป็นงานประจำวันของพระองค์ เวลาผ่านไปรวดเร็วตั้งแต่องค์หญิงมาดูแลโรงครัวเป็นเวลาหนึ่งปี ราชาเมี่ยวจ้วนก็เรียกนางหย่งเหลียนซึ่งส่งมากำกับดูแลมาสอบถาม หากแต่ว่านางหย่งเหลียนเองก็ถูกพระธิดากล่อมเกลาไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองคนมีจิตใจที่ประทับต่อกันจึงรายงานปกป้องพระธิดา มีหรือที่จะกล่าวร้ายต่อพระธิดา เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังแล้ว ในพระทัยแม้

จะไม่พอพระทัยแต่เมื่อเห็นพระธิดาอดทนต่อความทุกข์ยากลำบากเช่นนั้นได้ ก็ไม่รู้สึกเจ็บแค้นแต่ประการใด หากแต่รู้สึกนิยมชมชอบในความอุตสาหะของพระธิดา ก็ได้แต่ทอดถอนพระทัย พระองค์รู้แล้วว่าความหวังเมื่อครั้งกระโน้นไม่มีทางสำเร็จแล้วตลอดไป แต่ก็ยังปลงไม่ตกอยู่บ้าง ประจวบกับเทศกาลหยวนเซียว (กลางเดือนอ้าย) ในราชวังจะมีการประดับประดาโคมประทีป อาศัยพระธิดาใหญ่และรองเข้ามาร่วมฉลองงานโคมประทีปก็จะทรงวานให้พระธิดาทั้งสองออกไปปลอบประโลมพระธิดาเมี่ยวส้านอีกครั้ง จะว่าประการใดก็สุดแท้แต่ความสามารถของพระธิดาทั้งสอง เมื่อพระธิดาทั้งสองได้รับคำสั่งจากพระบิดาแล้วก็เสด็จไปยังห้องบรรทมของพระธิดาเมี่ยวส้าน พี่น้องได้พบหน้ากันก็ทักทายกันสักครู่หนึ่ง ต่อมาก็ค่อย ๆ หันมาพูดอย่างเป็นงานเป็นการ องค์หญิงเมี่ยวส้านไม่รอให้เสด็จพี่ทั้งสองเอ่ยวจีรีบชิงพูดก่อนว่า ความหวังดีของเสด็จพี่น้องเล็กรู้หมดแล้ว เป็นเพราะน้องเล็กได้ตัดสินใจแล้ว ย่อมจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงกลางคัน หากเสด็จพี่ยังรักและเอ็นดูและเห็นแก่สายเลือดเดียวกันละก็ช่วยทูลเสด็จพ่อด้วยปิยวาจา อ้อนวอนให้น้องเล็กได้บำเพ็ญตามปณิธาน ให้เสด็จพ่อช่วยสร้างวัดให้น้องเล็ก จะได้มีสถานที่บำเพ็ญ ก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง บุญกุศลอันนี้ดีกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้นเสียอีก หวังให้เสด็จพี่ทั้งสองส่งเสริมให้สำเร็จ เมื่อพระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนได้ฟังน้องเล็กพูดเช่นนี้ ก็รู้ว่าปลอบเตือนไม่สำเร็จพูดไปก็ไร้ประโยชน์ ก็เลยพูดสั้น ๆ ไม่กี่คำแล้วก็อำลากลับ เมื่อ

เข้าเฝ้าเสด็จพ่อแล้ว ก็เล่าเรื่องให้ฟังทั้งหมด ก่อนที่จะกลับพระธิดาเมี่ยวอินก็ยังปลอบประโลมราชาเมี่ยวจ้วนว่า ตามที่ลูกหญิงเห็นมาน้องสามไม่มีทางกลับใจแน่แล้ว อย่างไรน้องสามก็ยังเป็นลูกแท้ ๆ ของเสด็จพ่อ หากยังให้น้องเล็กตกระกำลำบากในโรงครัวเช่นนั้นอีก ก็สู้ส่งเสริมให้เธอได้สมปรารถนาตามปณิธาน ให้เธอได้ไปปลงผมเพื่อตัดอายตนะ ภายภาคหน้าจะได้สำเร็จมรรคผล เมื่อบรรลุมรรคผลแล้ว เสด็จพ่อก็พลอยมีกุศลไปด้วย พระธิดารองก็ทรงสนับสนุนด้วย ราชาเมี่ยวจ้วนจะกลับใจหรือไม่ ได้แต่โยกศีรษะไปมา นั้นคือ

ศรัทธามั่นสามารถซาบซึ้ง ทองในหินก็เผยออกมาได้

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 11

ปณิธานย่อมเป็นทาสรับใช้ ความศรัทธามั่นทำให้เสด็จพ่อกลับใจ

ราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังพระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนปลอบประโลมแล้ว ก็ทอดถอนพระทัยยาวแล้วเอ่ยว่า ลูกเอ๋ย! พวกเธอก็คิดว่าพ่อนี้ต้องการให้น้องสาวเจ้าตรากตรำลำบากหรือ แต่ไม่รู้หรอกว่าพ่อนี้ทุกข์ใจขนาดไหนที่ยอมให้ลูกตรากตรำเพราะต้องการให้เลิกบำเพ็ญ หาคู่ครองที่ดีแล้วเสพสุขตามฐานันดร ไม่คิดว่าใจของลูกจะศรัทธามั่นคงอย่างนี้ กล่อมเท่าไรก็ไม่ยอมกลับใจ นี่ก็เป็นสิ่งที่ช่วยไม่ได้ หากพูดถึงน้องสามของเจ้าแล้ว ดูเหมือนดวงชะตาจะถูกกำหนดกับการบำเพ็ญเพียร ตั้งแต่เล็กมาก็ทานเจ แม้แต่จริยาวัตรก็มีลักษณะเป็นพุทธมามกะ อย่างที่ชาวบ้านเขาว่ามีรากธรรม ที่น่าแปลกก็คือผู้อาวุโสที่เข้ามาถวายพระพร ได้มาพูดโศลกไม่กี่คำก็ทำให้น้องหยุดร้องไห้ แล้วยังโหลวน่าฝู้ลวี่ ก่อนที่จะหนีไปได้เขียนโศลกซ้อนปริศนาไว้มีคำว่า **เมี่ยวส้านกวนอิม** สิ่งเหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์กันทั้งนั้น คิดถึงตอนนี้ล้วนเกี่ยวกับตัวของเขาเองทั้งนั้น หรือว่าเขาจะมีหวังสำเร็จมรรคผล ก็ยังไม่รู้ได้ ถ้าหากไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเขาได้แล้ว ก็ตามแต่ใจเขาก็แล้วกัน ที่นอกเมืองชายเขาเยโหม่วมีวัดจินกวงหมิง ก่อนหน้านี้ก็มีภิกษุจำวัดอยู่ต่อมาก็มีเสือโคร่งออกมาทำร้าย พระที่ไม่ระมัดระวังก็จะถูกเสือกินทำให้พวกพระหัวโล้นกลัวขวัญหนีดีฝ่อ ไม่กล้าที่จะอาศัยอยู่ในวัดอีก

ต่างก็แยกย้ายหลบหนี วัดจินกวงหมิงจึงกลายเป็นวัดร้าง แม้แต่พระธุดงค์ก็ไม่มีใครสนใจที่จะไปอยู่ ประกอบกับทางวัดก็ไม่มีอาหารการกิน จึงหยุดใครไม่ได้ อีกอย่างก็กลัวเสือมาทำร้าย ไม่กล้าอยู่เลยกลายเป็นวัดร้างมานานถึงสิบปี เรื่องเสือสางก็พลอยเงียบหายหมดไปด้วย หากเมี่ยวส้านต้องการสถานที่ออกบวช วัดจินกวงหมิงเหมาะสมกับเขา รอให้ข้าสั่งคนไปซ่อมแซมให้เสร็จเสียก่อนแล้วเลือกวันดี ส่งเขาเข้าวัดไป พระธิดาเมี่ยวอินเมี่ยวหยวนได้ยินแล้วจึงเข้าใจดีว่าการสั่งให้เมี่ยวส้านไปดูแลอุทยาน และทำงานหนักที่โรงครัวของราชาเมี่ยวจ้วนก็เพื่อผลบางอย่าง

วันรุ่งขึ้น ราชาเมี่ยวจ้วนมีคำสั่งให้กองคลังจ่ายเงินให้เสนาบดีไปดูแล หาคนไปบูรณปฏิสังขรณ์วัดจินกวงหมิง ในตอนนั้นพระธิดาสามที่ดูแลโรงครัวก็ยังไม่ทราบความเรื่องนี้ มีแต่นางกำนัลหย่งเหลียนเท่านั้นที่ได้รับทราบข่าวสารก่อนเพื่อน อดที่จะยินดีจนออกนอกหน้าไม่ได้ ตลอดทางกระโดดโลดเต้นฟ้อนมือไม้ไปจนถึงห้องบรรทมของพระธิดาเมี่ยวส้าน ปากก็ฮัมเพลงเสียงดังบ้างค่อยบ้างพลางย่างเข้าห้อง พอถึงก็ร้องย้ำถึงสามคราว่า เรื่องมงคลมาแล้ว ๆ การร้องอย่างนี้ ทำให้องค์หญิงเมี่ยวส้านถึงกับตกพระทัยสะดุ้ง เพราะขณะนั้นพระองค์กำลังนั่งหลับตาทำสมาธิอยู่หน้าพระพุทธรูป กำลังเพ่งภายในอยู่ เมื่อหย่งเหลียนร้องตะโกนเช่นนั้น ก็ทำให้ใจคอสับสน ยิ่งได้ยินว่าเป็นเรื่องมงคลซึ่งเสียดแทงหูจึงลืมตามองมาทางหย่งเหลียนแล้วตรัสถามว่า มีเรื่องมงคลอะไรหรือ

ทำเอาตกอกตกใจ ทำให้วิญญาณของฉันถูกเธอตะเพิดหนีหมด ที่จริงเรื่องอะไรกัน รีบบอกมาเร็ว ๆ หย่งเหลียนเองก็รู้สึกว่าตัวเองจะกระโตกกระตากเกินไป จึงยิ้มเจื่อน ๆ ยอมรับผิดกล่าวว่าหม่อมฉันดีใจเกินไปเพคะจึงได้เป็นอย่างนี้ ทำให้องค์หญิงตกพระทัยกระหม่อมสมควรรับโทษอย่างยิ่ง แต่มีเรื่องหนึ่งที่เกินความคาดหมายของคน หม่อมฉันจะยังไม่ทูลให้ทรงทราบองค์หญิงมีปัญญาปราดเปรื่องเกินคนอยู่แล้ว เรื่องนี้อยากจะให้องค์หญิงทายดูก่อนเพคะว่าจะทายถูกหรือไม่ พระธิดาเมี่ยวส้านหัวเราะแล้วตรัสว่า เจ้าผีทะเลชอบล้อเล่นอยู่เรื่อย จะให้ฉันทายเรื่องที่ยังไม่รู้ซึ้ง ก็ยังไม่มีความสามารถ แล้วจะไปทายเรื่องในใจของเจ้าได้อย่างไร อีกอย่างฉันก็ไม่อยากที่จะรู้เรื่องไร้สาระด้วย จะได้ประหยัดความคิดอีกต่างหาก หย่งเหลียนเห็นองค์หญิงทำท่าจะหลับตาทำสมาธิต่อจึงรีบทูลว่าหม่อมฉันจะรีบทูลให้ทราบเดี๋ยวนี้เพคะ เมื่อคราวก่อนพระธิดาใหญ่และรองที่เสด็จมาเกลี้ยกล่อมองค์หญิง เมื่อรู้แน่นอนว่าองค์หญิงไม่ทรงเปลี่ยนพระทัยแล้ว จึงไม่ตอแยเคี่ยวเข็ญอีก ทั้งยังได้ฟังองค์หญิงจะถวายองค์เป็นพุทธมามกะ ทั้งยังขอร้องพระธิดาทั้งสองให้ช่วยกราบทูลเสด็จพ่อให้ช่วยเหลือด้วย เสด็จพ่อจึงมีคำสั่งให้บูรณปฏิสังขรณ์วัดจินกวงหมิง ที่เขาเยโหม่ว เพื่อเป็นที่สำหรับให้องค์หญิงบำเพ็ญธรรม องค์หญิงเพคะ ! พระองค์คิดว่า นี่ไม่ใช่เรื่องมหามงคลหรอกหรือเพคะ พระธิดาเมี่ยวส้านทรงฟังแล้ว ก็มีความปีติอยู่ภายใน แต่ก็ยังเกรงว่าคำพูดของหย่งเหลียนยังเชื่อถือไม่ได้

เต็มที่นัก จึงตรัสว่า หย่งเหลียนเอ๋ย! เธออย่าได้สร้างเรื่องราวมาโกหกฉันเลย ฉันไม่ค่อยจะเชื่อหรอก หย่งเหลียนรีบทูลว่า องค์หญิงคนดีเพคะ หม่อมฉันสนองพระองค์มาก็นานแล้ว เคยโกหกองค์หญิงสักครั้งหนึ่งหรือเพคะ เรื่องครั้งนี้จริงแท้แน่นอน ตอนนี้กำลังซ่อมแซมก่อสร้างอยู่ ทั้งยังมีรับสั่งให้พระสวามีพระธิดาองค์ใหญ่ไปกำกับดูแล หากองค์หญิงไม่ทรงเชื่อ หม่อมฉันก็จะสาบานต่อฟ้าได้ พระธิดาเมี่ยวส้านได้ฟังหย่งเหลียนกล่าวเช่นนั้นจึงรู้ว่า สิ่งที่หย่งเหลียนกล่าวมาเป็นเรื่องจริงทำให้องค์หญิงปลื้มปีติจนชลเนตรเอ่อล้น จึงพนมมือขึ้นแล้วว่า ที่แท้เสด็จพ่อก็มีความเมตตากรุณายิ่ง ตอนนี้ก็จะส่งเสริมฉันให้จิตบริสุทธิ์ ทรงให้บูรณปฏิสังขรณ์วัดจินกวงหมิง งานกุศลครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ต้องได้ตอบแทนในอนาคตเป็นแน่แท้ หย่งเหลียนสอดขึ้นว่า เรื่องครั้งนี้น่ายินดีหรอกเพคะ แต่ตอนที่องค์หญิงจะเสด็จไปอยู่ที่วัดจินกวงหมิงนั้น ต้องมีนายพรานไปเยอะ ๆ หน่อย ให้อาศัยอยู่ข้าง ๆ แถวนั้นถึงจะดี พระธิดาเมี่ยวส้านตรัสว่า ทำไมหรือนายพรานกับผู้บำเพ็ญเกี่ยวข้องกันอย่างไร หย่งเหลียนทูลว่าองค์หญิงไม่รู้อะไร ที่วัดจินกวงหมิงเมื่อก่อนนี้มีพระภิกษุจำวัดอยู่ แต่ต่อมามีเสือโคร่งบนภูเขาเยโหม่วลงมากินพระภิกษุอยู่บ่อย ๆ จึงทำให้พวกพระหลบหนีกันหมดกลายเป็นวัดร้างจนเดี๋ยวนี้ เมื่อองค์หญิงเสด็จไปอยู่ที่โน่น เสือโคร่งตัวนั้นคงลงมาอีกแน่ ๆ แล้วจะทำอย่างไรดี เมื่อองค์หญิงได้ฟังแล้วก็ไม่รู้สึกตกพระทัยแต่ประการใด ทั้งยังทรงยิ้มแล้วตรัสว่า นั่นไม่ต้อง

เป็นห่วง เสือโคร่งเป็นราชาแห่งป่า สามารถติดต่อทางวิญญาณกันได้ พุทธเจ้าจึงสามารถที่จะอำพรางจ้าวป่าในตอนกลางคืนได้ มันจะกินแต่คนที่สร้างกรรมไว้มาก คนเหล่านั้นได้สูญเสียความเป็นมนุษยธรรมไปแล้ว ภายใต้สายตาของเสือจะเห็นเป็นสัตว์เดรัจฉาน หาใช่รูปร่างอย่างคนไม่ ดังนั้นจึงเป็นเหยื่อสำหรับท้องของมัน ถ้าหากในสายตาของเสือเห็นเป็นคนแล้ว มันจะไม่กินเป็นอันขาด นับประสาอะไรกับผู้ที่บำเพ็ญพุทธมามกะ หย่งเหลียนได้ฟังแล้วถึงกับเผลอตบมือขึ้นมาพรางหัวเราะแล้วทูลว่า องค์หญิงเพคะ คราวนี้ท่านคงพูดผิดแน่ ๆ เลย เมื่อก่อนนี้ผู้ที่อยู่ที่วัดจินกวงหมิงล้วนเป็นพระสงฆ์ทั้งนั้น เป็นพุทธสาวก ล้วนถือศีลกินเจ สวดมนต์ไหว้พระ ในที่สุดก็มีพระหลายรูปถูกเสือโคร่งเอาไปกิน หรือว่าพระสงฆ์เหล่านั้นมีรูปร่างไม่เหมือนคน หรือว่าพวกจ้าวป่าเกิดตาลายเข้าใจผิดจึงกินเอา นี่เป็นเรื่องที่แก้ไขไม่ได้ องค์หญิงได้ฟังแล้วก็ทรงพระสรวลขึ้นแล้วตรัสว่า หย่งเหลียนเอ๋ย ! เธอนี่นับว่าเฉลียวฉลาดแต่ในฌานนี้เจ้ามองไม่ทะลุหรอก เธอคิดว่าการถือศีลกินเจตลอดชีวิตสวดมนต์ไหว้พระทุก ๆ วัน ก็นับว่าเป็นผู้บำเพ็ญแล้วสำเร็จสัมมามรรคแล้วหรือ ฉันจะยกตัวอย่างให้เธอฟัง ตอนนี้ถ้ามีคน ๆ หนึ่งเป็นคนกินเจ เป็นคนสวดพุทธมนต์ แต่อีกด้านหนึ่งก็ข่มขืนชำเราปล้นจี้ ขโมย วางเพลิง ฆ่าคน สร้างอกุศลกรรมต่าง ๆ เธอว่าคน ๆ นี้นับเป็นพุทธสาวกหรือเปล่า สามารถบำเพ็ญจนสำเร็จสัมมามรรคไหม ในสายตาจ้าวป่าจะเห็นคน ๆ นี้มีลักษณะเป็นคนไหม อีกอย่าง

หนึ่ง พระสงฆ์ดูจากภายนอกก็ดูเหมือนพุทธสาวก ถึงแม้จะตั้งใจบำเพ็ญอยู่ไม่น้อย แต่จิตใจมักไม่สะอาดมักละเมิดศีลอยู่บ่อย ๆ แม้จะก่อกรรมเพียงห้าส่วน แต่คนที่บวชแล้วต้องเพิ่มเป็นสองเท่าจึงกลายเป็นกรรมสิบส่วน นี่เพราะรู้จักศีลแต่ทำผิดศีลก็ต้องเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว พวกภิกษุสงฆ์ที่ถูกเสือโคร่งเอาไปกินนั้น พวกเขาต้องมีอกุศลกรรมแน่นอน หรือไม่ก็เป็นกรรมเก่าจากอดีตชาติ มิฉะนั้นแล้วก็จะไม่ได้รับเคราะห์กรรมอย่างนี้ เมื่อมีมารภายนอกมาผจญก็ต้องมีเหตุเกี่ยวข้องกัน ถ้าหากจิตใจรวมเป็นหนึ่งแล้วมารภายนอกไม่อาจมาผจญได้ เพราะฉะนั้นเสือโคร่งจากเขาเยโหม่วมาก็ไม่เป็นไร เสือโคร่งก็ส่วนเสือโคร่ง พวกเราบำเพ็ญก็ส่วนบำเพ็ญ ต่างก็ไม่เกี่ยวข้องกัน เธอวางใจได้ เมื่อหย่งเหลียนได้ฟังแล้วดูเหมือนค่อยสบายใจขึ้น พยักหน้าพูดขึ้นว่า หากเป็นเช่นนี้ บ่าวก็จะติดตามองค์หญิงไปบำเพ็ญด้วย จะได้ขจัดเคราะห์กรรมต่าง ๆ และพ้นจากวัฏสงสาร องค์หญิงตรัสว่า ความตั้งใจของเธอนั้นน่ายินดี แต่การบำเพ็ญมิใช่ง่าย ๆ มิใช่ทำแค่อารมณ์ชั่ววูบ ใจต้องแน่วแน่ ในอนาคตเมื่อมีอุปสรรคก็คิดท้อถอยหรือคิดกลับใจ ก็จะเปลืองแรงเปล่า ๆ แล้วก็ไม่บรรลุธรรม จะไปลำบากลำบนกันทำไม เรื่องทุกอย่างต้องระมัดระวังตั้งแต่ต้นจรดปลาย เมื่อเธอคิดจะบำเพ็ญต้องมีความตั้งใจแต่ต้นจรดปลาย หย่งเหลียนทูลว่า มีเพคะ บ่าวรับใช้องค์หญิงมาแรมปี องค์หญิงยังไม่รู้จักนิสัยของบ่าวเลยหรือเพคะ หากไม่เชื่อก็ให้บ่าวสาบานตนตั้งปณิธาน พูดแล้วก็คุกเข่า

หันออกไปข้างนอกกล่าวว่า พระเจ้าเบื้องบนพระธรณีเบื้องล่าง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ผ่านไปมาโปรดวินิจฉัยจิตข้า บ่าวหย่งเหลียนขอตั้งปณิธานบำเพ็ญ หากคิดเปลี่ยนใจเลิกล้มกลางคัน ขอให้ฟ้าผ่า เผาตัว ยินดีรับโทษ พูดจบก็กราบลงไปสามครั้ง แล้วลุกขึ้น องค์หญิงเมี่ยวส้านเห็นเธอศรัทธาตั้งมั่นเช่นนี้ ก็เป็นอันว่าได้เพื่อนร่วมบำเพ็ญอีกคนหนึ่ง รู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง นั่นคือ

การบำเพ็ญมิใช่เรื่องแปลก ขึ้นอยู่กับผู้มีศรัทธา

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 12
กำหนดฤกษ์บูรณะวัดจินกวงหมิง ได้ฤกษ์ออกเดินทางสู่เขาเยโหม่ว

ครั้งที่แล้วองค์หญิงเมี่ยวส้านได้เห็นหย่งเหลียนสาบานตนต่อฟ้าดินว่าจะบำเพ็ญเป็นการเพิ่มเพื่อนผู้ร่วมบำเพ็ญ ทำให้ปีติยินดีในพระทัยเป็นอย่างยิ่ง จากวันนั้นเป็นต้นมาองค์หญิงก็รู้ว่า วันกำหนดออกบรรพชาคงอีกไม่นานนัก จึงได้ตระเตรียมข้าวของต่างๆ ที่จะใช้ในการปลงพระเกศาในครั้งนี้

กล่าวฝ่ายราชาเมี่ยวจ้วน หลังจากมีราชโองการให้บูรณะปฏิสังขรณ์วัดจินกวงหมิงแล้ว ก็มีรับสั่งให้ราชบุตรเขยองค์ใหญ่เป็นผู้กำกับงาน เมื่องานปฏิสังขรณ์เริ่มขึ้น ข่าวได้แพร่สะพัดไปทั่วประเทศ พวกช่างไม้ฝีมือดีต่างก็เข้ามาช่วยงาน ยังมีประชาชนอีกกลุ่มหนึ่ง เมื่อได้ยินข่าวพระธิดาองค์ที่สามจะสละตนออกบำเพ็ญจึงมีความชื่นชมยกย่องสรรเสริญ เห็นอกเห็นใจ อันที่จริงการเป็นพระราชธิดาองค์หนึ่ง ควรใช้ชีวิตอย่างสุขสบายกลับไม่เอา ยินยอมลำบาก ผ่านชีวิตที่จืดชืดหากแต่สงบเงียบเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก จึงมีคุณค่ายิ่ง ประชาชนเหล่านี้จึงเกิดจิตยกย่องนอบน้อมจึงแย่งกันถวายของมีค่า บ้างถวายเรือนกระจกที่ประดับประดาอย่างงดงาม บ้างถวายพลอยที่สลักเป็นพระพุทธรูป บ้างก็ถวายไม้จันทน์หอมที่แกะสลักวาดรูปใช้ทำเป็นขื่อแป ฯลฯ เป็นต้น เพราะฉะนั้นสิ่งก่อสร้างส่วนใหญ่จะได้จากการถวายของประชาราษฎร์ นี่ก็เพราะ

หลายปีมานี้ลมฝนตกต้องตามฤดูกาล ประชาชนมั่งมีศรีสุข เงินทองจึงมากมี วัตถุเลยอุดมสมบูรณ์ การบูรณปฏิสังขรณ์จึงดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยรวดเร็ว สภาพของวัดจินกวงหมิงแม้นว่าจะไม่มีผู้อยู่อาศัยนานแล้วก็ตาม หากแต่ตัวอาคารยังไม่ทรุดพังเค้าโครงยังอยู่ครบ เมื่อเทียบกับการก่อสร้างใหม่จากความว่างเปล่าความยากง่ายก็ต่างกันมาก ดังนั้นตั้งแต่เริ่มลงมือทำงานเมื่อต้นเดือนยี่ เรื่อยมาจนถึงเดือนห้า ลมฟ้าก็ไม่เป็นอุปสรรค ห้องหับแท่นบูชาก็บูรณะจนเสร็จเรียบร้อย ทำให้วัดจินกวงหมิงที่ว่างเปล่ากลับกลายเป็นวัดที่สง่างาม สดใสเปล่งประกายสีเขียวเจิดจ้ากระเบื้องสีเหลืองอร่ามตัดกับกำแพงสีแดง ดูแล้วทั้งสูงและกว้างขวางตัวอาคารแม้จะเสร็จเรียบร้อย แต่พระพุทธรูปปั้นยังแกะสลักไม่เสร็จเวลาผ่านไปอีกนานพอสมควรการประดับประดาตกแต่งภายในก็เสร็จเรียบร้อย ราชบุตรเขยใหญ่ผู้กำกับงานได้กราบทูลรายงานให้ทรงทราบ ราชาเมี่ยวจ้วนได้มาตรวจด้วยพระองค์เอง ทรงพอพระทัยยิ่งเมื่อกลับถึงพระราชวัง จึงมีคำสั่งให้ขุนนางฝ่ายโหราจารย์ตรวจหาฤกษ์ยาม และกำหนดวันออกบรรพชาจึงทำให้ทุกคนชุลมุนวุ่นวายในที่สุดก็เลือกเอาวันที่ 19 เดือน 6 เป็นวันที่องค์หญิงเมี่ยวส้านจะออกบรรพชาเข้าวัด วันที่ 17 ทำพิธีสักการบูชาบุรพมหากษัตริย์วันที่ 18 ทำพิธีอำลากษัตริย์จากมหาราชวัง วันที่ 19 เช้าขบวนแห่จากมหาราชวังเข้าสู่วัด พิธีการต่างๆ ก็สุดแท้แต่ฝ่ายสงฆ์จะจัดการพอเที่ยงราชาเมี่ยวจ้วนก็เสด็จถึงวัด จะมีพิธีปลงเกศาหน้าพระพุทธ

รูปเมื่อทุกอย่างได้ถูกกำหนดไว้แน่นอนแล้ว ราชาเมี่ยวจ้วนก็ให้พระธิดาสามเข้าเฝ้า แล้วก็ตรัสเล่าทุกอย่างให้พระธิดารับทราบ เพื่อให้พระธิดาเตรียมตัว องค์หญิงเมี่ยวส้านทรงขอบพระทัยเสด็จพ่อที่ส่งเสริมแล้วก็เสด็จกลับไปเก็บข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ

พอถึงวันที่ 17 พระธิดาเมี่ยวส้านทรงฉลองพระองค์ในฐานะเจ้าหญิงแบบราชสำนักแล้วทรงเสด็จประทับรถพระที่นั่งขบวนเสด็จมีทั้งรั้งหน้าและตามหลังสู่ประตูมหาราชวังแล้วมุ่งหน้าสู่สุสานบรรพกษัตริย์ ทรงทำพิธีกราบไหว้บรรพชนตามลำดับพร้อมรายงานถึงสาเหตุที่ทรงออกบุรรพชา หลังจากถวายสุราแล้ว ก็เสด็จกลับราชวัง ภายในเมืองหลวงเหล่าประชาราษฎร์ต่างรอรับเสด็จตามรายทางเพื่อชมพระบารมีเป็นจำนวนมาก รถพระที่นั่งเสด็จไปถึงไหนก็มีเสียงเพลงดังกึกก้อง องค์หญิงเมี่ยวส้านทรงยิ้มด้วยพระพักตร์รื่นรมย์พร้อมพนมขึ้นไหว้เป็นการขอบพระทัยประชาชน วันรุ่งขึ้นราชาเมี่ยวจ้วนเสด็จออกสู่ท้องพระโรง เมื่อเสด็จประทับเหนือบัลลังก์ทองแล้ว เหล่าขุนนางทั้งฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋นนับร้อยรอเฝ้าอยู่พร้อมหน้า ประเดี๋ยวนั้นนายทหารก็เข้ารายงานว่า พระธิดาที่สามกำลังรอเข้าเฝ้าเพื่อทำพิธีอำลาพระราชาธิราชอยู่ ณ ประตูทิศเหนือพระเจ้าค่ะ จึงมีรับสั่งให้เข้าเฝ้าได้ ชั่วประเดี๋ยวพระธิดาก็เสด็จเข้าเฝ้าบังคมยังหน้าบัลลังก์ทองระหว่างทางเสด็จผ่านเหล่าขุนนางก็ร้องขานคารวะ องค์หญิงกราบบังคมทูลว่าลูกหญิงอกตัญญู คิดแต่จะกราบไหว้พระพุทธะ จึงไม่สามารถเฝ้าสนอง

พระกรุณาธิคุณแก่เสด็จพ่อได้ โทษควรลงพระอาญา ขอให้พระพุทธคุณจงคุ้มครองเสด็จพ่อให้อายุมั่นขวัญยืน พรุ่งนี้ก็จะเป็นวันออกบรรพชาของหม่อมฉันแล้ว ดังนั้นวันนี้จึงมากราบบังคมลาเบื้องยุคลพระบาท ขอให้เสด็จพ่อจงทรงพระเจริญยิ่งยืนนานเพคะ เมื่อราชาเมี่ยวจ้วนได้ฟังแล้ว ภายในพระทัยรู้สึกรันทดนัก ดุจดังคมหอกทิ่มแทงจนพระชลเนตรรินไหลอาบแก้มทั้งสองข้าง พระธิดาน้อยที่ฉลาดปราดเปรื่องสู้อุตส่าห์ฟูมฟักจนเจริญใหญ่บัดนี้กำลังจะตัดขาดจากพระองค์ สละกายออกบรรพชา ทำไมจะไม่ให้พระองค์อาลัยอาวรณ์ได้อย่างไรเล่า คิดแล้วก็อดพระทัยกั้นพระชลเนตรไม่ให้หลั่งออกมาอีกแล้ว ตรัสปลอบประโลมพระธิดาเพียงไม่กี่ประโยค เมื่อเสร็จแล้วจึงมีรับสั่งให้นำรถพระที่นั่งของพระองค์เองไปส่งพระธิดากลับตำหนัก องค์หญิงเมี่ยวส้านแม้มีพระทัยแน่วแน่แต่ความมีน้ำพระทัยของบิดามารดาอันยาวนานก็มิอาจจะละทิ้งได้หมดจด จึงทำให้พระธิดามีกิริยาอิดเอื้อนไม่อยากจะจากไป เมื่อกลับมายังตำหนักแล้วประทับนิ่งอยู่สักครู่หนึ่ง พระธิดาใหญ่เมี่ยวอินพระธิดาเมี่ยวหยวนก็เสด็จมาหา ต่างจับมือถือแขนแสดงความมีเยื่อใยอันลึกซึ้งต่อกันต่างมีปฏิสันถาร ต่อกันและกันจนตะวันตกดินแล้วค่อยอำลาจากกันองค์หญิงเมี่ยวส้านได้ตระเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างไว้แต่เนิ่นๆ แล้ว ดังนั้นในช่วงเวลานี้จึงไม่มีอะไรจะทำอีก การครั้งนี้นอกจากแม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียนสองคนแล้ว ก็ยังมีพวกพนักงานในโรงครัวอีกประมาณสามสิบคนเศษยินดี

ที่จะติดตามไปรับใช้พระธิดา พวกเขาไม่คำนึงถึง ว่าผู้บังคับบัญชาจะอนุญาตหรือไม่ ต่างคนก็ต่างเก็บข้าวของเตรียมเดินทางพร้อมกับพระธิดา ดังนั้นพวกเขาจึงชุลมุนกันไม่เสร็จ ทั้งนี้เพราะองค์หญิงเมี่ยวส้านมีไมตรีดีต่อพวกเขานั่นเอง พวกเขาส่วนใหญ่จึงมีใจสวามิภักดิ์และพวกเขาก็มีรากธรรมอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงยอมละทิ้งความรุ่งโรจน์เพื่อใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย เวลาล่วงผ่านไปจนกระทั่งตีห้าของวันรุ่งขึ้น องค์หญิงเมี่ยวส้านจึงลุกจากที่บรรทมภายหลังสรงน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระธิดาก็ยังทรงฉลองพระองค์ในฐานะเจ้าหญิงอยู่ เนื่องจากยังไม่ได้ปลงพระเกศา ท่ามกลางความมืดสลัวของแสงอาทิตย์ยามเช้าตรู่ ก็มีนางกำนัลเข้ามารายงานว่า งานทุกอย่างจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว ขอให้พระธิดามีรับสั่งเพคะ

พระธิดาเมี่ยวส้านเสด็จมายังตำหนักที่ประทับของพระราชาเมี่ยวจ้วน เมื่อเสด็จมาถึงราชวัง พระธิดาเมี่ยวส้านแสดงความคารวะต่อมหาดเล็กที่ประจำประตูวัง แล้วเสด็จมาถึงพระตำหนักบรรทมของพระราชบิดาเพื่อคอยเข้าเฝ้ากราบถวายบังคมลาอีกครั้งขณะรออยู่นั้นก็ปรากฏว่าพระธิดาเมี่ยวอินและพระธิดาเมี่ยวหยวนเสด็จมาแล้วตรัสพร้อมกันว่า เราได้รับคำสั่งของเสด็จพ่อให้มาส่งเสด็จน้องสาม เสด็จพ่อตรัสว่าไม่ต้องเข้าไปถวายบังคมลาในพระตำหนัก ดังนั้นพระธิดาเมี่ยวส้านจึงกราบถวายบังคมลาอยู่นอกพระตำหนักเก้าครั้ง หลังจากนั้นก็หันมาไหว้เสด็จพี่ทั้งสองเพื่ออำลาจากกัน พระธิดาทั้งสามล้วนเป็นพี่น้องร่วมอุทรเดียวกันจึงมีความ

อาลัยอาวรณ์ไม่อยากอำลาจากกัน อิดๆ เอื้อนๆ อยู่พักใหญ่จึงยอมขึ้นรถพระที่นั่ง พระธิดาทั้งสองก็ขึ้นรถพระที่นั่งตามไปส่งด้วย พอรถพระที่นั่งมาถึงประตูมหาราชวัง ทั้งระฆังและกลองก็ดังขึ้น วงดุริยางค์ก็บรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมีขบวนริ้วธงนำเสด็จ ติดตามด้วยขบวนช่อขนนก กระถางกำยานของหอมนานาชนิดเดินเป็นคู่ ๆ กลิ่นธูปหอมพวยพุ่งทะยานสู่วิมานเมฆ ขบวนดอกไม้หลากสีนานาชนิดเดินเป็นคู่ ๆ ยามลมพัดจะโชยเอากลิ่นหอมของมวลบุปผชาติฟุ้งกระจาย กลิ่นจรวยสดชื่นยิ่งนัก แม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียนคนหนึ่งถือเครื่องหยกขาวหยู่อี้ อีกคนหนึ่งก็ถือแส้ปัดฝุ่น ยืนอยู่ซ้ายขวาของรถพระที่นั่ง นายพลผู้พิทักษ์บัลลังก์เจี่ยเย่ นำทหารสามร้อยนายคอยติดตามอยู่ด้านหลัง ส่วนรถพระที่นั่งของพระธิดาทั้งสองก็มีนางกำนัลตามเสด็จเป็นริ้วขบวน วันนี้ชาวเมืองต่างเบียดเสียดเนืองแน่นตามถนน เพราะต่างก็รู้ว่าวันนี้เป็นวันที่พระธิดาสามจะเสด็จออกบรรพชา พอเช้าขึ้นมาทุกคนจึงต่างพากันมาออแน่นตามสองข้างของถนนเพื่อเฝ้าส่งเสด็จ ต่างเฝ้าชมพระบารมี มีหลายคนนำช่อดอกไม้และสมุนไพรอันมีค่าเพื่อเตรียมถวายแด่พระธิดายิ่งสายคนก็ยิ่งมากันเนืองแน่น ตลอดเส้นทางจากมหาราชวังถึงวัดจินกวงหมินเนืองแน่นไปด้วยผู้คน ขบวนรถพระที่นั่งเสด็จไปถึงที่ใด ที่นั่นจะมีเสียงไชโยโห่ร้องพร้อมกับกระโดดโลดเต้นไปรอบๆ ทั้งดอกไม้และหญ้าสมุนไพรถูกส่งไปยังรถพระที่นั่ง แม้เหล่าทหารจะคอยป้องกันขับไล่ ก็ไม่อาจจะทำให้พวกเขาถอย

ห่างไปได้เลย รถพระที่นั่งขับเคลื่อนไปได้ไม่นานเท่าใดนัก ช่อดอกไม้และหญ้าสมุนไพรก็สุมเต็มลำรถ หากมองจากไกลๆ ดุจดังรถบุปผชาติกลิ่นหอมจรุงใจนั้นเป็นบรรยากาศที่ดียิ่ง ภายหลังรถพระที่นั่งพ้นจากประตูเมืองมาแล้ว ภูเขาเยโหม่วก็ปรากฏขึ้น พระธิดาประทับอยู่กลางรถพระที่นั่งมองออกไปสู่ภูเขาเยโหม่ว แม้จะไม่ใช่เขาสูงชันแต่ก็เป็นภูเขาที่งดงามทีเดียว ห่างจากเมืองมาได้ประมาณ 10 ลี้ พื้นดินก็ปราศจากฝุ่นละออง นับว่าเป็นสถานที่เหมาะสำหรับบำเพ็ญเพียร ขบวนเดินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงชายเขา พอวกข้ามสันเขาไปหน่อยหนึ่ง เมื่อแหงนหน้าขึ้นมองภาพที่ปรากฏอยู่ด้านหน้า ก็คือประตูทางเข้าวัดที่เปล่งประกายแจ่มจรัสทางเดินจากประตูวัดถึงโบสถ์ปูลาดด้วยแผ่นศิลาสีเขียวด้านหน้าเป็นวิหารจาตุมหาราช กำแพงของวิหารเป็นสีแดงหลังคาปูด้วยกระเบื้องสีทองอร่าม ขณะนั้นดวงอาทิตย์กำลังส่องกระทบพอดี แลเห็นลายแสงสีทองดุจงูจำนวน นับหมื่นกำลังเลื้อยสู่นภากาศเป็นประกายแสบตา งดงามระยิบระยับไม่มีที่ใดเปรียบปาน องค์หญิงเมี่ยวส้านเสด็จมาถึงประตูทางเข้าวัด ก็ลงจากรถพระที่นั่งเสด็จเข้าสู่วิหารจาตุมหาราช ทรงสักการะท้าวมหาราชทั้งสี่และพระศรีอาริยเมตไตรย ถัดจากวิหารจาตุมหาราชก็เป็นลานกว้างใหญ่บนลานปลูกสนเป็นทิวแถวเขียวขจีสูงชะลูดขึ้นไปบนฟ้า ด้านหน้าเป็นแท่นบูชาที่ก่อด้วยศิลาขาว ถัดไปจากแท่นบูชาก็ตัวโบสถ์ขณะนั้นข้างแท่นบูชามีพระภิกษุณียืนเป็นแถวทั้งสองข้างประมาณ

30 รูป พอเห็นองค์หญิงเสด็จมาก็รีบจัดแถวเป็นแนวต้อนรับ พระภิกษุณีเหล่านี้ล้วนมาจากที่อื่น เมื่อได้ข่าวว่าองค์หญิงจะบรรพชาอยู่วัดนี้ จึงพากันมาลงชื่อเพื่อเข้าจำวัด พระภิกษุณีคู่หนึ่งเข้ามาต้อนรับแล้วนำเสด็จองค์หญิงเข้าสู่โบสถ์ ขณะนั้นระฆังและกลองบนโบสถ์ก็ดังขึ้น หมู่เทียนถูกจุดขึ้นสว่างไสว กลิ่นกำยานบนกระถางธูปลอยวน กล่องไม้ปลาสีแดงถูกตีดังก๊อกๆๆ กระดิ่งก็ดังติ๊งๆๆ ไม่ขาดระยะ ทุกคนหลับตาลง พนมมือสวดมนต์ศุรางคมธารณีสูตร องค์หญิงกราบบังคมองค์พระพุทธปฏิมา เมื่อสวดมนต์จบลง ก็ถูกภิกษุณีนำเสด็จไปพักผ่อนที่ห้องฌาน เหล่าภิกษุณีเข้ารายงานตัวบอกชื่อพลางถวายน้ำสุคนธรสชาแด่องค์หญิงเพื่อทรงดื่มแก้กระหาย ขณะนั้นยังมีหมู่ชนออกันอยู่หน้าห้องฌาน โชคดีที่ได้ยินว่าราชาเมี่ยวจ้วนเสด็จมาถึง หมู่ชนจึงแยกกระจายกันออกไปเพราะเกรงพระอาญา หากแต่ว่าทำให้ดอกไม้ในลานวัดถูกเหยียบพังไปไม่น้อย แม้แต่ราวลูกกรงก็เสียหายไปบ้าง แต่หมู่ชนที่สนใจอยู่กับองค์หญิง ซึ่งต่างก็อยากเห็น นั่นคือ

วันนี้สู่พุทธภูมิ ภาคหน้าโปรดสรรพสัตว์

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 13
มีดทดสอบตัดหกอายตนะ สู่ศูนย์ตาเพ่งไตรภูมิในความเงียบ

กล่าวฝ่ายหมู่ชนที่แห่แหนมาเฝ้าชมพระบารมีองค์หญิง เนื่องจากมีเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทุกย่างก้าวที่พวกเขาเหยียบผ่านประดุจลูกคลื่นที่ถาโถม จึงทำให้ดอกไม้ในลานวัดแหลกลาญไปตามแรงเท้า ราวลูกกรงที่แกะสลักก็พังไปบ้าง ทั้งนี้มิใช่พวกเขามีอกุศล หากแต่พวกเขามีสายใยไมตรีต่อองค์หญิงต่างหาก ต่อมาเมื่อได้ยินว่าพระราชาจะเสด็จมา พวกเขาเกรงพระอาญา จึงได้แยกย้ายหลบหนีกันไป อันที่จริงในขณะนั้นราชาเมี่ยวจ้วนเพิ่งจะเสด็จออกจากมหาราชวังเท่านั้น

เมื่อองค์หญิงเมี่ยวส้านได้ยินเสด็จพ่อเสด็จมา จึงรีบผลุนผลันลุกขึ้น เสด็จนำพวกภิกษุณีออกจากห้องฌาน เสด็จมายังประตูวัดเพื่อเตรียมตัวรับเสด็จ เสด็จรออยู่นานประมาณหนึ่งชั่วยาม จึงแลเห็นเหล่าม้าเร็วมาถึง ติดตามด้วยกองกำลังรักษาพระองค์ ดุจผึ้งกรูกันมา ถือกระถางกำยานที่ควันหอมไหลเวียนมาตามลม เมื่อขบวนเสด็จมาถึง เหล่ามหาเสนาบดีก็หลบเข้าด้านหลัง องค์หญิงเมี่ยวส้านเสด็จนำเหล่าภิกษุณีคุกเข่าลงรับเสด็จ ฝูงชนที่เฝ้าดูพระราชพิธีก็นั่งลงบนสองฟากทางเงียบสงบไร้เสียงพูดคุย รถพระที่นั่งของราชาเมี่ยวจ้วนได้ขับเข้าไปหยุดนิ่งที่หน้าวิหารจาตุมหาราชา พระราชาเสด็จลงจากรถพระที่นั่งแล้วเสด็จเข้าไปพักพระอิริยาบถ

ในห้องฌาน เหล่ามหาเสนาบดีก็พักอยู่ข้าง ๆ พระธิดาสามเสด็จเข้าเฝ้าพระราชาอีกครั้งหนึ่ง ภายหลังถวายบังคมแล้วก็เสด็จรออยู่ข้าง ๆ ราชาเมี่ยวจ้วนนั่งพักอิริยาบถได้สักครู่หนึ่งจึงมีรับสั่งให้เตรียมจุดธูปเทียนเพื่อจะเสด็จไปถวายบังคมพระพุทธปฏิมา หลังจากนั้นก็จะทำพิธีปลงพระเกศาพระธิดาสาม เหล่ามหาดเล็กขานรับพร้อมกัน สักครู่หนึ่งก็มีรายงานว่า ทุกอย่างตระเตรียมเรียบร้อยแล้วพระเจ้าค่ะ ราชาเมี่ยวจ้วนจึงทรงลุกจากที่ประทับแล้วเสด็จนำพระธิดาสามมายังหน้าพระพุทธปฏิมาในโบสถ์ ข้าราชบริพารฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋นนับร้อยตามเสด็จ เมื่อจุดธูปถวายบูชาพระปฏิมาแล้วก็เสด็จไปยังห้องพระอรหันต์ ทรงจุดธูปถวายบูชาพระอรหันต์แล้วก็เสด็จไปยังห้องอาราม ทรงจุดธูปถวายบูชาพระต่าง ๆ จากนั้นก็เสด็จไปสักการะท้าวมหาราชทั้งสี่ที่วิหารจาตุมหาราช หลังจากนั้นก็ให้เหล่ามหาเสนาบดีเข้าถวายบูชาในที่ต่าง ๆ ด้วย หลังจากนั้นจึงกลับมายังโบสถ์อีกครั้งหนึ่ง เหล่าพระภิกษุณีก็ตีระฆังลั่นกลองแล้วก็สวดมนต์ด้วยเสียงอันแจ่มใส ราชาเมี่ยวจ้วนทรงประทับนั่งอยู่ข้างหน้าสุด พระธิดาเมี่ยวอินประทับยืนอยู่ด้านหน้า ในพระหัตถ์ทรงถือถาดหยกซึ่งมีพระขรรค์ทองคำอันคมกริบวางอยู่ พระธิดาเมี่ยวหยวนก็ประทับยืนอยู่ด้านหน้าด้วย ในพระหัตถ์ทั้งสองอุ้มบาตรซึ่งมีน้ำใสสะอาดอยู่ครึ่งบาตร แม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียนก็ยืนอยู่สองข้าง คนหนึ่งในมือถือจีวรสีเหลือง อีกคนหนึ่งถือพระมาลาและรองพระบาท ทุกคนต่างตั้งอกตั้งใจอย่างสงบ ตาเพ่งที่จมูก จมูก

เพ่งที่ใจ เงียบสนิทปราศจากเสียง ขณะนั้นพระธิดาสามกำลังอยู่ในห้องของสงฆ์ เปลี่ยนฉลองพระองค์เป็นสามัญชนและปะปนอยู่ท่ามกลางหมู่ภิกษุณี ซึ่งต่างก็กำลังสวดพระพุทธคุณ เหล่าเสนาบดีในโบสถ์ก็ขานดังว่า ได้มหาอุดมฤกษ์แล้ว พระราชาเมี่ยวจ้วนมีรับสั่งให้องค์หญิงเมี่ยวส้านเสด็จเข้าโบสถ์เพื่อเริ่มมหาพิธีอุปสมบท ขณะนั้นเจ้าพนักงานได้ถือริ้วธงคู่หนึ่ง ติดตามด้วยกระถางกำยานคู่หนึ่งเข้าไปในหมู่ภิกษุณี แล้วนำเสด็จพระธิดาสามมายังหน้าพระพักตร์ราชาเมี่ยวจ้วน องค์หญิงเมี่ยวส้านทรงคุกเข่าลงถวายบังคมเสด็จพ่อ ราชาเมี่ยวจ้วนทรงตรัสว่า ลูกเอ๋ย ! ขณะนี้ ข้ากับเจ้าก็ยังเป็นพ่อลูกกันอยู่ อีกครู่หนึ่งก็จะเป็นคนแปลกหน้าแล้ว แต่เมื่อเจ้าบรรพชาแล้ว ขอให้ตั้งใจบำเพ็ญพุทธธรณีกว้างใหญ่สว่างไสว เพื่อให้ชนรุ่นหลังเคารพบูชา ขอให้เจ้าสามารถบรรลุสัมมามรรคสำเร็จเป็นพุทธะ เพื่อเผยแผ่พุทธธรรมให้ไพศาลช่วยโปรดผู้คน ตอนนี้ให้เจ้าไปที่หน้าองค์พระปฏิมา ตั้งใจศรัทธากล่าวให้ปณิธาน เสร็จแล้วให้พ่อได้ปลงผมให้แก่เจ้าเอง พระธิดาก้มลงกราบสามครั้ง แล้วทรงลุกขึ้นเสด็จไปยังหน้าองค์พระพุทธปฏิมา ทรงทรุดกายลงกราบแล้วถวายสัตย์ปฏิญญาอย่างเงียบ ๆ เมื่อให้ปณิธานเรียบร้อยแล้ว ก็กลับมายังที่ประทับของราชาเมี่ยวจ้วน แล้วทรุดตัวคุกเข่าลงต่อหน้าพระพักตร์ ราชาเมี่ยวจ้วนทรงถือมีดทองจากถาดหยก พระหัตถ์อีกข้างหนึ่งก็ทรงแยกพระเกศาออกเป็นสี่ปอย เพื่อให้เห็นกลางกระหม่อมชัดเจน จากนั้นก็โกนพระเกศาพอเป็นพิธีสามครั้ง การ

ครั้งนี้ทำให้พระทัยวาบหวิว ชลเนตรที่ร้อนไหลรินออกมา มีดในพระหัตถ์อ่อนระทวยราวจะหลุดจาก อยากจะตรัสก็ตรัสไม่ออก พระภิกษุณีที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เมื่อเห็นเหตุการณ์อยู่ในสภาวะเช่นนี้ เกรงว่ามีดทองจะหลุดจากพระหัตถ์จึงเดินเข่าเข้าไปใกล้ ๆ แล้วรับมีดทองจากพระหัตถ์ราชาเมี่ยวจ้วน แล้วก็โกนพระเกศาขององค์หญิงเมี่ยวส้านต่อไป เวลาผ่านไปชั่วครู่เดียวก็โกนพระเกศาออกหมด ราชาเมี่ยวจ้วนก็ทรงรับผ้าขนหนูจากพระหัตถ์พระธิดารอง ทรงชุบน้ำจากบาตรแล้วทรงเช็ดลงบนกระหม่อมโดยรอบ จากนั้นก็นำจีวรมาฉลองให้เสร็จ แล้วก็นำพระมาลาและรองพระบาทมาให้เปลี่ยน หลังจากองค์หญิงเมี่ยวส้านฉลองครบเครื่องเสร็จเรียบร้อยแล้วก็พนมมือไหว้ราชาเมี่ยวจ้วนเป็นการขอบพระคุณ ทรงลุกขึ้นยืนแล้วไหว้พระพุทธปฏิมา ขณะนี้เธอเหมือนภิกษุณีทั้งหลายแล้ว เมื่อภาวะกาลมาถึงจุดนี้แล้ว ราชาเมี่ยวจ้วนก็มิอาจประทับอยู่นานได้ จึงมีรับสั่งให้เสด็จกลับวัง พระธิดาอีกสองพระองค์ก็เสด็จตามหลังไป ภิกษุณีเมี่ยวส้านนำเหล่าภิกษุณีไปยังหน้าวิหารจาตุมหาราชแล้วคุกเข่าลงพื้น ภิกษุณีเมี่ยวส้านทรงกล่าวว่า ขอนำเหล่าภิกษุณีทั้งหมดส่งเสด็จราชา ขอให้พระราชาทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน ทั้งราชาเมี่ยวจ้วนและพระธิดาทั้งสองเมื่อได้ฟังคำกล่าวขานเช่นนี้ ในพระทัยรู้สึกกระอักกระอ่วนตรัสไม่ถูก ตรัสอะไรไม่ออกอีกแล้ว ได้แต่โบกพระหัตถ์ไหว ๆ แล้วก็เสด็จขึ้นรถพระที่นั่งจากไป

เมื่อทุกคนกลับไปหมดแล้ว ภิกษุณีเมี่ยวส้านจึงทรงขยับกาย

ลุกขึ้น แล้วเสด็จนำเหล่าภิกษุณีกลับเข้าไปในวัด เหล่าประชาชนเห็นว่า งานพิธีสิ้นสุดลงแล้ว ไม่มีอะไรจะให้ดูอีกจึงพากันจูงไม้จูงมือกันและจากที่นั่นไป ไต้ซือเมี่ยวส้านตั้งใจบำเพ็ญอย่างสงบในวัดจินกวงหมิง นอกจากนี้ยังมีแม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียนเป็นเพื่อน สำหรับคนรับใช้ก็ล้วนแต่เป็นคนเก่าแก่จากราชสำนัก ดังนั้นพระองค์จึงเห็นว่าวัดจินกวงหมิงนี้ดุจแดนสุขาวดีพุทธภูมิดี ๆ นี่เอง ส่วนเหล่าภิกษุณีถึงแม้จะสวดมนต์ได้ แต่ยังไม่มีความรู้สึกลึกซึ้งในพุทธธรรม ด้วยเหตุนี้นอกจากสวดมนต์ไหว้พระทำสมาธิแล้ว เวลาที่เหลือว่างก็จะบรรยายธรรมให้พวกเขาฟัง ชี้แนะจุดสำคัญของธรรมะ และวันที่ลงท้ายด้วย 3 6 9 ซึ่งกำหนดให้เป็นวันบรรยายธรรมให้ทุกคนในวัดฟัง รวมทั้งอุบาสกอุบาสิกาที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้นที่สนใจมาฟังธรรม ก็ยินดีต้อนรับ ทั้งยังได้ตระเตรียมอาหารเจให้พวกเขาได้รองท้องบ้าง ดังนั้นเมื่อถึงวันที่ลงท้ายด้วย 3 6 9 อันเป็นวันบรรยายธรรมก็จะมีหมู่ชนจำนวนมากที่อยู่ทั้งไกลและใกล้ต่างพากันมาเป็นกลุ่ม ๆ ซึ่งความหวังในครั้งแรกก็เพียงเพื่อได้กินอาหารเจเท่านั้น มิใช่มีความศรัทธาสนใจอยากฟังธรรมก็หาไม่ แต่เมื่อได้ถูกไต้ซือเมี่ยวส้านองค์นี้ซึ่งมีโอษฐ์เป็นพรสวรรค์สั่งสอนกล่อมเกลาจนทำให้พวกปัญญาทึบค่อย ๆ เข้าใจกระจ่างแจ้งขึ้น จนในที่สุดหลายคนเกิดปัญญาเห็นธรรม เกิดความศรัทธาอย่างลึกซึ้ง ซึ่งในตอนแรกที่มาเพราะหวังลาภปาก พอมาถึงตอนนี้ถูกธรรมกล่อมเกลาแล้ว การมาก็เพื่อฟังการบรรยายธรรมเป็นสำคัญ เท่านั้น

ยังไม่พอยังช่วยกระจายข่าวออกไปด้วยว่า วันที่ลงท้ายด้วย 3 6 9 เป็นวันบรรยายธรรมสำหรับประชาชน ผู้คนที่มาฟังธรรมก็เพิ่มมากขึ้นทุกครั้ง เหมือนกับร่มเงาของภูเขาที่ทอดเงาลงบนทางเดินทยอยตามกันมาไม่ขาดสาย ทำให้ผู้ที่นับถือพุทธศาสนาก็ค่อยเพิ่มขึ้น โดยปกติแล้วผู้ที่ออกบรรพชาแล้วก็จะได้รับการอุปัฏฐากทุกสารทิศ แต่ทำไมพระองค์จึงปฏิบัติตรงกันข้ามกับอุปัฏฐากคนทั่วไปเล่า ทั้งนี้เพราะวัดจินกวงหมิงแห่งนี้มีไร่นาสาโทดี ๆ นับพันไร่ การเก็บเกี่ยวอุดมสมบูรณ์ จึงไม่ต้องอาศัยชาวบ้านอุปัฏฐากเป็นประการแรก ประการที่สองวัตถุประสงค์ของไต้ซือเมี่ยวส้านต้องการกล่อมเกลาผู้ด้อยปัญญา ฉุดช่วยให้พ้นทุกข์ภัย ถ้าหากไม่กระทำเช่นนี้ก็ไม่สามารถที่จะดึงดูดประชาชนแม้จะได้เงินมามากก็ไร้ประโยชน์ สู้ทำอาหารเจเลี้ยงเขาสิ้นเปลืองก็ไม่มากเท่าไร แต่สร้างบุญกุศลได้มาก มีความสุขขนาดไหนทำไมจะไม่ทำเล่า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว พวกยากจนในเมืองก็ยังพากันมาตามกิตติศัพท์ เมื่อถึงวันบรรยายธรรมที่ชายเขาเยโหม่วก็จะคึกคักกันเป็นพิเศษ วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ชั่วเวลาไม่นานก็ย่างเข้าฤดูหนาว ลมหนาวเหน็บเสียดแทงเข้ากระดูก พวกที่ยากจนที่ไม่มีเสื้อสำลี ก็ไม่อาจทนลมหนาวจู่โจมเอาได้ จึงหลบอยู่แต่ในบ้าน ไม่กล้าย่างเท้าออกนอกประตูบ้าน ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่จะมาฟังธรรมจึงลดน้อยถอยไปในแต่ละคราว ไต้ซือเมี่ยวส้านรู้สึกเป็นห่วงกังวล เกิดจิตเมตตาสงสาร ถึงสั่งให้คนเข้าไปหาซื้อเสื้อผ้าสำลีในเมืองมาหลายพับ แล้วลงมือตัดเย็บด้วยตนเอง

ตัดเป็นชุดใหญ่เล็กนับเป็นร้อย ๆ ชุดแล้วแบ่งให้เหล่าภิกษุณีไปช่วยเย็บ เวลาเพียงไม่กี่วัน ก็ตัดเย็บเรียบร้อย ทั้งยังสั่งให้หุงต้มข้าวต้มหม้อใหญ่ไว้รอคอยให้พวกเขามารับประทานกันให้อิ่มท้องสักมื้อหนึ่ง แล้วค่อยเข้าห้องฟังธรรม

สำหรับผู้ที่ไม่มีเสื้อสำลีใส่มาก็จะแจกให้เขาชุดหนึ่ง เมื่อพวกเขามีเสื้อสำลีกันหนาวแล้ว แม้จะถูกลมหนาวพัดกระหน่ำก็ไม่หวั่นเกรง แถมยังมีข้าวต้มร้อน ๆ รับประทานอีก จึงไม่เป็นกังวลอีกแล้ว จึงทำให้ผู้เข้าฟังธรรมมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเข้ามาอีก กิตติศัพท์ได้แพร่เข้ามาในเมืองหลวง ต่างก็โจษขานกันทั่วว่า วัดจินกวงหมิงแห่งนี้เหมือนมูลนิธิการกุศล พวกที่ยากจนข้นแค้นไม่มีที่จะพึ่งพิงทำให้ผู้เฒ่าผู้แก่ทั้งที่อยู่ใกล้และที่อยู่ไกลก็มุ่งหน้าสู่วัดจินกวงหมิงไต้ซือเมี่ยวส้านพบเห็นเข้าก็มีเมตตาสงสาร โดยเฉพาะภิกษุณีชราที่อยู่ไกลกว่าร้อยลี้มาหาก็รับเอาไว้หมด จะเลี้ยงอาหารทั้งสามมื้อถ้าหากพวกเขาไม่อยากจากไปก็จะไม่ขับไล่ให้อยู่ตามสบาย นานเท่าไหร่ก็ได้ ห้องฌานออกจะกว้างขวางรับรองพวกเขาได้อย่างเต็มที่แม้แต่คนแก่ที่อยู่ห่างไกล และก็มีคนหนุ่มสาวเด็กเล็กรวมอยู่ด้วยภายในวัดไม่สะดวกที่จะให้อยู่ได้ไต้ซือเมี่ยวส้านก็จะมอบไม้ไผ่หญ้าแฝก และวัตถุก่อสร้างต่าง ๆ ให้ เรียกพวกเขาให้ไปเลือกที่ปลูกกระท่อมอยู่ตามชายป่า แต่ละคนก็จะได้รับมอบเงินคนละเล็กน้อยสำหรับเป็นทุนรอนไปทำมาหากิน เมื่อเป็นเช่นนี้เวลาผ่านไปไม่นานนัก ชายป่าที่เคยเงียบเหงาแห่งนี้กลับกลายเป็นหมู่บ้านใหญ่มาก

ขึ้นมา คนที่เข้ามาอยู่ล้วนได้รับพระโพธิสมภารจากไต้ซือเมี่ยวส้าน ทั้งนั้น ทุกคนต่างรู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ ตามที่พวกเขายกย่องกันว่าเป็นพระราชกฤษฎีกาที่ดีเลิศ เมื่อถึงวันกำหนดบรรยายธรรม ไม่ว่าลูกเล็กเด็กแดงหรือหนุ่มสาวเฒ่าชรา ต่างก็เข้าสู่ห้องบรรยายธรรม มาฟังธรรมะกัน ดังนั้นในประเทศซิ่นหลินก๊วนี้ พวกที่กระจ่างในธรรมกลับกลายเป็นพวกยากจนเหล่านั้น นั่นคือ

ผู้ฉลาดก็สามารถกระจ่างได้ ผู้โง่เขลาก็ต้องมีศรัทธาเชื่อถือ

✦✦✦✦✦✦✦✦

ราชาเมี่ยวจ้วนทรงทำพิธีปลงพระเกศาของององค์หญิงเมี่ยวซ้าน ด้วยพระหัตถ์พระองค์เอง ณ พระพุทธรูปภายในโบสถ์วัดจินกวงเหมิน ภายหลังจากการปฏิสังขร
๑
นับแต่นั้นมา องค์หญิงเมี่ยวซ้าน ได้เข้าสู่เพศบรรพชิต ได้รับพระฉายาเมี่ยวซ้านไต้ซือ ส่วนแม่นมอุปถัมภ์และหย่งเหลียน ก็ได้เข้าสู่เพศบรรพชิตด้วย....
๒

ขณะทำสมาธิ ปรากฏ มีพระโพธิสัตว์ประทับนั่ง ขัดสมาธิบัลลังก์บนดอกบัว ...แต่เอ๊ะ... พระโพธิสัตว์องค์นั้นดูเหมือนเรา มิใช่หรือ ?
ว้า.....!
ภาพในนิมิตเมื่อกี้นี้ได้ อันตรธานหายไปแล้ว อ้อ ! เราเข้าใจแล้ว

ตอนที่ 14
ในสมาธิเกิดปีติมารเข้าแทรก เข้าสมาธิบัวขาวบานกลางใจ

ที่เชิงเขาเยโหม่ว ภายหลังได้รับการสงเคราะห์จากไต้ซือเมี่ยวส้านแล้ว อาณาบริเวณแห่งนี้ก็ได้กลับกลายเป็นหมู่บ้าน มีร้านค้าขาย พวกเขาจะค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งก็พอเพียงต่อการยังชีพ มีความเป็นอยู่อย่างสงบสุข ซึ่งได้รับพระราชทานจากเมี่ยวส้านไต้ซือทั้งสิ้น ดังนั้น พวกเขาจึงนับถือพระองค์ มีความศรัทธาเป็นพิเศษ การบรรยายธรรมของพระองค์ได้ซาบซึ้งสู่ใจของพวกเขายิ่งนัก ชั่วเวลาผ่านไปไม่นานนักที่อาณาบริเวณแห่งนี้ได้กลับกลายเป็นพุทธมณฑลเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ไต้ซือเมี่ยวส้านทรงปีติยินดีในสภาพเช่นนี้

กล่าวถึงการบำเพ็ญบุญกุศลของหย่งเหลียนที่เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว วันเดียวไปไกลถึงพันลี้ อยู่มาวันหนึ่งหย่งเหลียนได้ทูลต่อไต้ซือเมี่ยวส้านว่า ขณะที่หม่อมฉันกำลังเข้าสมาธิอยู่ในห้องฌานนั้น ทันใดก็เหมือนกับฝันแต่ไม่ใช่ฝัน รู้สึกเหมือนวิญญาณได้หลุดออกจากร่าง ล่องลอยไปทางทิศตะวันออก ไปไกลไม่รู้กี่พันลี้จึงได้เห็นประชาชนจำนวนมากออกันอยู่ตามชายฝั่งทะเล แต่ละคนหน้าซีดขาว หม่อมฉันได้ถามพวกเขาว่าทำไมจึงตกทุกข์ได้ยากขนาดนี้ พวกเขาแย่งกันพูดว่า พวกเราบ้านแตกสาแหรกขาด เพราะประเทศมีสงครามรบพุ่งกันมาหลายปี จนทำให้ไม่สามารถทำไร่

ไถหว่านได้ จึงไม่มีอาหารและเครื่องนุ่งห่ม เพื่อหลบภัยสงครามกันจึงได้หนีกันมาที่นี่ เมื่อมาถึงที่นี่แล้ว แม้จะพ้นจากภัยสงคราม แต่ก็มีความทุกข์ยาก พื้นดินขาดความอุดมสมบูรณ์ หม่อมฉันเห็นพวกเขาแทะกินรากไม้ เปลือกไม้ เพื่อประทังความหิวโหย เอาใบไม้มาปกปิดร่างกาย เมื่อเทียบกับพวกชาวบ้านที่เขาเยโหม่วแล้ว ผิดกันราวสวรรค์กับนรกเลยทีเดียว ที่น่าสงสารเพราะที่นั่นไม่มีไต้ซือที่เมตตาคอยช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นเคราะห์ การจะย้ายพวกเขามาที่เขาเยโหม่วทันทีก็ทำไม่ได้ แต่ตอนแยกจากเขาได้บอกกับเขาว่าถ้าหากว่าอยากแสวงหาแผ่นดินสงบต้องไปที่เชิงเขาเยโหม่วทางทิศตะวันตก ไปที่วัดจินกวงหมิง เพื่อให้พุทธานุภาพคุ้มครองจึงจะพ้นเภทภัย พอหม่อมฉันพูดถึงตอนนี้ก็คิดจะหาทางกลับ ก็เกิดมีลมพัดมาวูบใหญ่ ทั้งทรายและหินฟุ้งกระจาย พวกประชาชนเหล่านั้นฉับพลันก็เปลี่ยนเป็นเสือร้ายหันมาทางหม่อมฉัน หม่อมฉันกำลังตกใจก็มีคนร้องเรียกว่าหย่งเหลียน ๆ มารเข้าแล้ว หม่อมฉันได้ยินดังนั้นจึงรวบรวมสติลืมตาขึ้น ก็เห็นว่าแม่อุปถัมภ์ร้องเรียกอยู่ข้าง ๆ นี่ไม่รู้เป็นอะไรอยากขอให้ท่านไต้ซือเมตตาบอกหน่อย เมื่อไต้ซือเมี่ยวส้านฟังแล้วพนมมือเหนืออกแล้วกล่าวว่า เจริญพร ! เจริญพร ! หย่งเหลียนเอ๋ย ดูไม่ออกว่าการเข้าสมาธิของเจ้าก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว การเข้าสมาธิจนได้ฌาน วิญญาณสามารถออกจากร่างได้ไปเที่ยวทุกสารทิศ เบื้องล่างดูความวุ่นวายของโลกมนุษย์ เบื้องบนก็สามารถเห็นพุทธภูมิที่สะอาดสงบ เมื่อเธอสามารถเข้าสมาธิได้ก็

ควรยินดี แต่การเข้าสมาธิต้องมีจิตแน่วแน่ ไม่มีความคิดเกิดขึ้นแม้ขณะจิต ก็จะไม่มีมารภายนอกมารบกวน หากเกิดปีติขึ้นหนึ่งขณะจิต มารภายนอกก็จะเข้ามาแทรกทันที ถ้าหากเกิดอกุศลจิตขึ้น มารแห่งอายตนะทั้งหกก็จะเข้ามาพร้อมกัน ก็จะรบกวนไม่ให้เธอออกจากสมาธิ นี่แหละที่เขาว่ากันว่าเข้าฌานจนกลายเป็นสติฟั่นเฟือน ก็เป็นสาเหตุอย่างนี้ เธอเห็นอะไรต่าง ๆ ในสมาธิจนรู้สึกสงสาร เกิดจิตเมตตา บอกทางออกให้พวกเขา อย่างนี้คือกุศลจิต แต่ไม่เหมาะที่จะบอกพวกเขามาที่นี่ ด้วยเหตุนี้จึงไม่พ้นที่จะมีจิตเห็นแก่ตัวเกิดขึ้นบ้าง ชั่วขณะจิตอันนี้เองจึงเป็นการเชื้อเชิญมารภายนอก จนภายหลังเกิดเป็นภาพที่น่ากลัว อันตรายมากนะ หากคุณแม่ไม่เห็นและมองทะลุ พวกมารก็จะทำให้เธอไม่สามารถออกจากสมาธิ หย่งเหลียนเอ๋ย! ต่อไปเธอต้องระมัดระวัง อย่าได้คิดฟุ้งซ่าน ต้องรู้ว่าที่นี่เป็นตอนสำคัญในการเข้าสู่ธรรม ถ้าพลาดแล้วจะไปไกลมาก หย่งเหลียนฟังแล้วยกมือขึ้นไหว้ขอบคุณในการชี้แนะ แล้วถามต่อไปว่า ตามปกติที่ท่านไต้ซือได้บรรยายธรรมนั้นทำไมจึงไม่ได้ยินธรรมอันแยบยลเหล่านี้ เพราะอะไรหรือ จึงไม่รู้จะเข้าสู่ธรรมโดยทางนี้ ไม่ทราบว่ายังต้องผ่านขั้นตอนอะไรอีกบ้าง โปรดให้ท่านชี้แนะด้วยเถิด ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า หย่งเหลียนเอ๋ย ! สิ่งที่เธอยังไม่รู้ คนเหล่านั้นคนฟังธรรมล้วนเป็นผู้โง่เขลา ถ้าหากนำเอาหลักธรรมที่ลึกล้ำเหล่านี้ไปบรรยายให้ฟัง ไม่เพียงแต่เป่าปี่ให้กระบือฟังเท่านั้น แต่ยังเสียเวลาเปล่า ทั้งยังจะทำให้ญาณทวารของพวก

เขาอุดตัน ไม่มีทางได้ปัญญาเห็นธรรม เพราะฉะนั้นวิธีการบรรยายธรรมให้พวกเขาฟังในระยะเริ่มแรกก็เพียงปรับจิตใจของพวกเขาให้ตรง เมื่อจิตใจตรงแล้ว ญาณทวารก็จะสว่างขึ้นเอง เมื่อความโง่เขลาหมดไปแล้ว ค่อยบรรยายถึงขั้นตอนการเข้าสู่ธรรมให้พวกเขา จึงค่อยเข้าใจรู้เรื่องง่ายหน่อย นี่คือสาเหตุที่ไม่ได้บรรยายถึงการเข้าสมาธิตลอดจนการบรรลุมรรคผลให้พวกเขาฟัง จะว่าไกลก็ไกล จะว่าใกล้ก็ใกล้ เหมือน ๆ กับจะบอกให้ได้ แท้ที่จริงบอกไม่ได้ เรื่องการเข้าสู่สมาธิคือต้องมีบุญกุศลที่มากพอ วิญญาณจึงสามารถออกมาท่องเที่ยวได้ทั่ว แต่อย่างไรก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากกายเนื้อ ถ้าหากเข้าสู่สมาธิแล้ว ไม่สามารถออกจากสมาธิเวลาเพียงไม่นานนักกายเนื้อก็จะเน่าเปื่อยเหมือนคนปกติทั่วไปหมายความว่าวิญญาณได้ออกจากร่างไปแล้ว ก็เหมือนคนทั่วไปที่ตาย เวลาผ่านไปไม่กี่วันร่างกายก็จะพังทลาย และจะสลายไปในที่สุด ดังนั้น ในช่วงเวลาที่เข้าสู่สมาธิแล้วก็ต้องหาทางออกจากสมาธิ ให้ปฏิบัติอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จะค่อย ๆ ก้าวหน้า ก็จะสามารถไปถึงขั้นสภาวะของกายนอกกาย อะไรเรียกว่ากายนอกกาย ก็คืออยู่ข้างนอกของกายเนื้อจะมีอีกกายหนึ่ง ถึงตอนนั้นวิญญาณก็สามารถไปห่างจากกายเนื้อได้ พูดง่าย ๆ คือว่าเมื่อเข้าสู่สมาธิแล้วไม่จำเป็นต้องหาทางออกจากสมาธิอีก วิญญาณก็ยังอยู่เป็นดวงไม่แยกแตกสลาย เมื่อถึงขั้นนี้ ก็สามารถหลุดพ้นจากกายเนื้อได้สำเร็จมหาธรรมแล้ว แต่ว่าการที่จะไปถึงสภาวะเช่นนี้ได้ ไม่ใช่เพียงการนั่งฌานให้ลึก

หรือไหว้พระสวดมนต์เท่านั้น ยังต้องสั่งสมบุญกุศลให้เต็มถึง 3,000 กุศล ต้องผ่านทุกข์ยากหมดสิ้นทุกอย่าง จึงจะมีความหวัง เธอไม่เห็นหรือเมื่อก่อนพระพุทธเจ้าได้ผ่านมารกีดขวางนานัปการ จึงจะบรรลุธรรม การบำเพ็ญกุศลของเราเวลานี้ นับว่ายังไม่ได้ครึ่งหนึ่งของพระพุทธเจ้า เมื่อกุศลยังไม่ได้สั่งสม ยังไม่ได้ผ่านทุกข์ยาก จะให้สำเร็จธรรมนั้น หนทางยังอีกไกลนัก แต่ขอให้มีจิตใจแน่วแน่ก็จะไม่เปลืองแรงเปล่า ก็อย่างที่เธอสามารถเข้าสู่สมาธิก็เป็นหลักฐานยืนยันได้ ขอให้อดทนบำเพ็ญต่อไป หย่งเหลียนฟังแล้วสุขใจขึ้นมากจนกระโดดโลดเต้นขึ้นมา นางหย่งเหลียนบำเพ็ญได้ขนาดนี้แล้ว ไต้ซือเมี่ยวส้านทรงบำเพ็ญมาคงถึงขั้นสูงกว่าแน่ แล้วเหตุไฉนพระองค์จึงไม่บรรลุมรรคผลสู่ปทุมอาสน์ ทั้งนี้เป็นเพราะยังไม่หมดเคราะห์กรรม กุศลยังไม่เต็ม พระองค์มีญาณหยั่งรู้ได้เอง หากแต่ไม่พูดให้ใครฟังเท่านั้น ยังคงแอบบำเพ็ญกุศลอย่างเงียบ ๆ เวลาผ่านไปรวดเร็วเผลอไปแผล็บเดียว เวลาผ่านไปสามปี อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ไต้ซือกำลังทำสมาธิอยู่ ขณะกำลังเข้าสมาธิ ฉับพลันก็ได้ยินคนสองคนกำลังพูดกันว่า บนดวงญาณมีดอกบัวบานหรือยัง อีกคนหนึ่งพูดว่า บานแล้ว ๆ แต่ขาดโพธิสัตว์ไปองค์หนึ่ง ไต้ซือตรัสในใจว่าไม่ดี ทำไมมีมารมาผจญ จึงรวบรวมใจให้มีสมาธิขึ้น ก็เห็นหัวใจของตนเองดวงหนึ่ง กลับกลายเป็นดอกบัวขาว บนดอกบัวมีพระโพธิสัตว์ประทับอยู่ จึงลดคิ้วต่ำลงหลับตาเพ่งมอง โอ้! พระโพธิสัตว์องค์นั้นคือตนเองได้อวตารไป จึงเกิดปีติขึ้นเท่านั้น ภาพ

ข้างหน้าก็อันตรธานไปหมด เหลือเพียงตนเองนั่งอยู่บนโต๊ะฌาน ไต้ซือเมี่ยวส้านรู้ดีว่านี่เป็นด่าน แต่ก็ไม่เล่าให้ใครฟัง

วันรุ่งขึ้น หลังจากทำวัตรเช้าเสร็จแล้ว ก็ตรัสกับเหล่าภิกษุณีว่า เมื่อก่อนนี้พระพุทธเจ้าได้ปรากฎมาชี้แนะว่า ถ้าต้องการบรรลุมรรคผล ต้องมีบัวหิมะบนเขาซวีหนีซันมาชักนำ อาตมาคิดว่าตั้งแต่อาตมาบวชมา ได้บำเพ็ญเพียรมาตลอดแต่ยังไม่ได้ไปที่เขาซวีหนีซันเลย แล้วจะได้บัวหิมะมาได้อย่างไร เพราะฉะนั้นตอนนี้ได้ตัดสินใจจะไปที่เขาซวีหนีซัน เพื่อแสวงหาบัวขาว พวกท่านก็บำเพ็ญกันอยู่ที่นี่ อย่างไรก็จะได้ผลดีบ้าง พวกเขาได้ยินแล้วพากันงงต่างมองหน้ากัน แต่หย่งเหลียนและแม่อุปถัมภ์ได้ยินแล้วก็เห็นดีด้วยและพร้อมจะร่วมเดินทางไปด้วย ไต้ซือเมี่ยวส้านดีใจมากจึงได้ยกหน้าที่ของวัดจินกวงหมิงให้พวกเขา โดยเฉพาะภิกษุณีตอหลีแล้วสั่งกำชับว่าให้ปฏิบัติหน้าที่เหมือนเช่นเคย ไม่ให้แก้ไข เราไปกันอย่างมากไม่เกินหนึ่งปีอย่างเร็วก็ครึ่งปี ไม่ว่าจะได้บัวหิมะมาหรือไม่ก็ต้องกลับมา ภิกษุณีตอหลีรับคำ เมื่อไต้ซือเมี่ยวส้านมอบภาระเสร็จแล้ว ก็เข้าไปในห้องกับหย่งเหลียนและแม่อุปถัมภ์ เพื่อเก็บรวบรวมเสื้อผ้าเสบียงอาหาร เรียกหย่งเหลียนให้เปิดหีบรองเท้าซึ่งสานด้วยป่านออกมานับดู มีจำนวนหนึ่งร้อยกับแปดคู่ แล้วก็เอามามัดเป็นพวง เสร็จแล้วเปิดถังไม้อีกใบหนึ่ง ข้างในมีข้าวเปลือกบรรจุอยู่ เอาถุงผ้าสีเหลืองมาสามใบมาใส่ข้าว กะว่าให้ถือคนละใบของเหล่านี้พระองค์ได้เก็บเอาไว้เมื่อครั้งที่ทำงานในโรงครัว ตอนนี้

จะเดินทางไกลจึงเหมาะที่จะเอามาใช้ เสื้อผ้าทั้งสามคนก็รวมกันเป็นห่อเดียว จะได้ช่วยกันถือขณะเดินทาง บาตรที่ราชาเมี่ยวจ้วนถวาย นับว่าเป็นของมีค่าพระองค์เองจะเป็นผู้ถือ เมื่อทั้งสามคนเก็บข้าวของเสร็จก็เดินออกไปที่โบสถ์เพื่อกราบลาพระพุทธเจ้าบอกให้ท่านรับรู้ก่อนออกเดินทาง เหล่าภิกษุณีก็ออกมาส่งเสด็จพวกชาวเขาเยโหม่วที่นับถือก็พากันถือธูปมาส่งไต้ซือ นั่นคือ

ขึ้นเขาใจจรดจ่อ บรรลุธรรมต้องได้เวลา

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 15
เดินทางสู่ภูเขาซวีหนีซัน โปรยทานข้าวเปลือกผ่านเขาจ้าวอีกา

เมื่อไต้ซือเมี่ยวส้านตระเตรียมสัมภาระเสร็จก็พร้อมจะออกเดินทางสู่ภูเขาซวีหนีซันเพื่อสืบหาบัวหิมะ เหล่าภิกษุณีพากันออกมาส่งเสด็จ เหล่าพสกนิกรที่ได้รับการสงเคราะห์จากพระองค์พอได้ข่าวว่าพระองค์จะไปจากวัดจินกวงหมิง ต่างก็พากันมาห้อมล้อมจับมือติดกันไม่ยอมให้พวกเขาสามคนจากไป ต่อมาภายหลังไต้ซือเมี่ยวส้านได้อธิบายให้เข้าใจว่าไปไม่นานก็จะกลับมามิใช่เป็นการละทิ้งจากที่นี่ เหล่าพสกนิกรจึงโล่งใจอีกทั้งเห็นว่าบุคคลทั้งสามตั้งใจแน่วแน่ จะห้ามปรามก็ไม่สำเร็จ พวกเขาจึงพากันหาธูปหอมแล้วเดินตามเหล่าภิกษุณีไปส่ง เดินทางมาไกลถึงห้าลี้แล้ว และได้รับการห้ามปรามจากไต้ซือเมี่ยวส้านให้หยุดแค่นั้นตั้งหลายครั้ง

พวกเขาจึงยินยอมแยกจากกันจากนั้นบุคคลทั้งสามก็เดินทางมุ่งหน้าสู่ทางทิศตะวันตก พวกเขาเดินทางในเวลากลางวันและพักแรมในเวลากลางคืน เมื่อท้องหิวก็มีชาวบ้านนำอาหารเจมาถวาย เวลาผ่านไปหลายวันก็ยังคงปลอดภัย พอเวลาผ่านมาถึงเที่ยงของวันที่เจ็ด ก็มาถึงเชิงเขาลูกหนึ่งซึ่งสูงมาก ภูเขามีลักษณะสูงชันไม่มีทางที่จะเดินผ่านไปได้จึงได้ลัดเลาะมาตามทางเล็ก ๆ ที่คดเคี้ยวไปมาซึ่งมุ่งสู่ทางทิศใต้ทั้งสามเห็นเป็นทางที่พอจะไปได้จึงเดินไปตามทางนั้น เลยทำให้ลืมไปว่าภูเขาซวีหนีซันอยู่ทางตะวันออก

เฉียงเหนือ เพราะเดินหลงทางจึงเข้าสู่ป่าลึก เส้นทางสูง ๆ ต่ำ ๆ เดินลำบากมาก ยิ่งไปก็ยิ่งลึกขึ้นทุกที ไม่รู้เหมือนกันว่าเมื่อไรจะออกพ้นป่ามาได้ ทั้งสามไม่ท้อถอย มุ่งมานะเดินไปข้างหน้า พอเห็นท้องฟ้าเริ่มมืด ก็หาทำเลที่เป็นชะง่อนหิน หลบตัวพักอยู่ใต้นั้น โชคดีที่ไม่พบเห็นอะไร

พอวันรุ่งขึ้นฟ้าสางแล้ว จึงแบกสัมภาระเดินทางต่อ เดินอยู่อย่างนั้นอีกหนึ่งวันเต็ม ๆ จึงได้พ้นจากชายป่าออกมา พวกเขายังคงมุ่งไปทางทิศตะวันออก แต่ว่าสันเขาลูกนี้ทอดลงไปทางใต้ จึงเดินไปตามสันเขา เลยกลายเป็นมุ่งสู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ โดยไม่รู้ตัวยิ่งเดินก็ยิ่งไกลจากจุดหมายออกไปทุกที เป็นอย่างนี้อยู่อีกหกเจ็ดวันจึงได้พบหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เพราะตะวันตกดินแล้วต้องไปหาที่พักก็พบกับผู้เฒ่าคนหนึ่งที่ยอมรับพวกเขาให้ค้างแรมที่บ้าน หลังจากฉันอาหารเจแล้ว จึงถามพวกเขาว่าจะไปที่ไหนกัน ไต้ซือเมี่ยวส้านจึงบอกจุดประสงค์ ผู้เฒ่าถึงกับร้องโอยแล้วพูดว่าพวกท่านอยากจะไปภูเขาซวีหนีซัน แต่เดินทางผิดเสียแล้ว ตอนที่พวกท่านมาไม่ควรเลยหัวเขามาทางใต้ ควรตรงตามเขาทางทิศเหนือแล้ววกข้ามเหลี่ยมเขา ก็จะเห็นทางสายใหญ่ที่มุ่งสู่ภูเขาซวีหนีซันโดยตรง ทำไมพวกท่านไม่ไปทางนั้น กลับออกมาทางใต้ จึงเลยมาถึงที่นี่ เท่ากับเดินเลยมาตั้งสามร้อยลี้ หากไม่พบตาเฒ่า พวกท่านยิ่งไปก็ยิ่งห่าง ทั้งสามคนได้ฟังแล้วต่างมองหน้ากัน หย่งเหลียนจึงพูดสอดขึ้นมาว่า *"ท่านผู้เฒ่าขา ถ้าพูดอย่างนี้พวกเราก็ต้องหวน*

กลับไปทางเก่า เมื่อผ่านหุบเขาใต้แล้วค่อยหันเดินไปทางเหนือถูกไหมเจ้าคะ" ผู้เฒ่าว่าไม่ต้องหรอก เธอไม่รู้จักถนนบนโลกนี้หรอก มีทางไปได้ทั่ว เพียงแต่จะใกล้หรือไกลบ้างเท่านั้น แล้วทางหุบเขาใต้นั้น เป็นทางที่ไม่ปลอดภัย มีทั้ง เสือ สิงห์ หมาป่า หมาไน เต็มไปหมด ผู้ที่จะผ่านทางนั้นต้องไปเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ พวกท่านผ่านมาได้อย่างปลอดภัยก็นับว่าบุญอักโขแล้ว

ถ้าย้อนกลับไปก็อาจเข้าปากเสือกระมัง ไต้ซือเมี่ยวส้านยกมือไหว้ที่หน้าอกพลางร้องว่าอมิตตาพุทธ แล้วจึงพูดกับผู้เฒ่าว่า *"ท่านผู้เฒ่าโปรดชี้แนะสั่งสอนด้วยเถิด* จะขอบพระคุณยิ่ง ตอนนี้ก็*หวังความเมตตาจากท่านผู้เฒ่าโปรดชี้ทางไปสู่ภูเขาซวีหนีซัน เพื่อให้พวกเราไปถึงโดยเร็ว* จะได้กุศลสมบูรณ์ จะเป็นมหากุศลยิ่งนะ*เจ้าคะ"* ผู้เฒ่าว่า *"ทำไมจะไม่ได้เล่า พรุ่งนี้พวกท่านออกจากที่นี่ให้ไปทางถนนใหญ่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ* เดินไปประมาณ*ห้าสิบลี้จะมีภูเขาลูกใหญ่เรียกว่าสันเขาจ้าวอีกา* เมื่อข้ามพ้นสันเขาลูกนี้แล้ว *ก็ให้มุ่งไปทางเหนือ เดินทางอีกประมาณสามร้อยลี้* แล้ว*หันไปทางตะวันออกก็จะเป็นทางขึ้นสู่เขาซวีหนีซัน"* แต่สันเขาจ้าวอีกานี่ซิข้ามไปไม่ง่ายนัก เพราะบนเขาจะมีฝูงนกจ้าวอีกาอยู่ฝูงหนึ่งประมาณ 200-300 ตัวยังใหญ่กว่านกอินทรี นิสัยดุร้ายมาก ที่หมู่บ้านเชิงเขา เมื่อถึงคราวเทศกาลเซ่นไหว้ เนื้อที่นำมาเซ่นไหว้พวกเขาจะไม่รับประทานกัน เขาจะเอามาเสี่ยงโชคลางดู การเสี่ยงโชคลางก็ดูออกจะแปลกประหลาด คือหลังจากเซ่นไหว้แล้วก็นำเอา

เนื้อพวกนั้นเททิ้งไว้ที่เชิงเขาเมื่อเททิ้งแล้วก็มีพวกนกอีกามากิน ก็ถือว่าโชคลางดี ถ้าตอนนั้นไม่มีนกอีกามากิน วันรุ่งขึ้นพวกเขาจะไปคอยดู

ถ้าไม่มีเนื้อเหลืออยู่ก็คิดว่าพวกนกจ้าวอีกามากินไปก็นับว่าโชคลางปานกลาง หากเนื้อเซ่นไหว้ที่ทิ้งไว้ยังอยู่ถึงสามวัน พวกนกจ้าวอีกาไม่มากิน ก็ถือว่าเป็นลางร้าย พวกเขาก็จะนำเอาเนื้อมาสับให้หมูหมากิน เป็นการถอนลางร้าย เพราะอย่างนี้จึงทำให้พวกนกจ้าวอีกาเหล่านี้มีนิสัยชอบกินเนื้อ ในช่วงที่ไม่มีเทศกาลเซ่นไหว้ พวกนกจ้าวอีกาจะไม่มีเนื้อกิน พวกนกจ้าวอีกาเหล่านี้ก็จะจับพวกสัตว์ไปกินเป็นอาหาร ถ้าหากมีคนเดินอยู่ในป่าและประจวบกับมันกำลังหิวพอดี มันก็จะพากันมาจิกคนจนตาย แล้วแบ่งกันกิน ที่แถวนั้นยังมีประเพณีประหลาด ๆ อีกอย่าง คือพวกเขาจะนับถือพวกนกจ้าวอีกายิ่งกว่านับถือฟ้าดินเสียอีก ดังนั้นถ้าพวกนกจ้าวอีกามากินสัตว์เลี้ยงของคน คนพวกนั้นก็ไม่กล้าไปไล่ พวกนายพรานก็ไม่กล้ายิงนกจ้าวอีกาด้วย สัตว์ต่าง ๆ ในป่าก็มีจำกัด ถูกกินก็ถูกกินไป พวกที่หนีก็หนีไป ดังนั้นการกินคนก็เลยเป็นปกติธรรมดา คนที่ถูกพวกนกจ้าวอีกากินแม้แต่ต่อสู้ก็ยังไม่กล้า ปล่อยให้พวกมันทึ้งกินตามสบาย ถ้ามีคนถูกนกจ้าวอีกากิน พวกเขาจะพูดกันว่าคน ๆ นั้นต้องทำเรื่องน่าอายไว้แน่ ๆ จึงถูกลงโทษแบบนั้น พวกเขาไม่เพียงไม่รู้สึกเวทนาสัตว์ พวกเขากลับคิดว่าบาปกรรมของคน ๆ นั้นได้ถูกชำระแล้ว ทาง ๆ นี้แม้จะอันตราย แต่ข้าคิดแทน

พวกท่าน ถ้าจะไปเขาซวีหนีซันแล้ว ก็มีสองทางนี้ ทางหนึ่งไปทางหุบเขาใต้กับข้ามสันเขาจ้าวนกอีกาทางทั้งสองมีอันตรายทั้งคู่ แต่เทียบกันแล้ว หุบเขาทางใต้อันตรายกว่า พวกเสือร้ายมีมาก เส้นทางก็เดินไกลกว่าหลบหลีกลำบาก

พวกนกจ้าวอีกาแม้จะดุร้ายแต่ข้ามสันเขาเพียงสิบลี้เท่านั้น ถ้าผ่านไปตอนกลางวันอาจไม่เจอพวกจ้าวอีกาก็ได้ พอดีช่วงนี้เป็นเทศกาลเซ่นไหว้ มีบางบ้านก็ทำพิธีตั้งแต่เนิ่น ๆ พวกนกจ้าวอีกาก็มีเนื้อกินกันแล้ว ถือว่าประจวบเหมาะก็จะไม่ได้รับอันตรายก็อาจเป็นได้ เมื่อเทียบทางสองสายแล้วสายนั้นดุร้ายกว่าสายนี้ ระยะทางสายนี้จะดีกว่า พอหย่งเหลียนฟังแล้วหน้าซีดเผือดพูดว่า *"หนทางอันตรายเช่นนี้ เรียกพวกเราไปได้อย่างไรกัน ไม่ทราบว่านอกจากทางเหล่านี้แล้วยังมีทางอื่นที่จะไปถึงไหม"* ผู้เฒ่าว่า *"ทางเล็ก ๆ มีอีกมาก แต่ก็อันตรายกว่ากันแยะ ไม่ใช่พวกเสือ สิงห์ หมาป่าแล้วก็ยังมีพวกภูติผีปีศาจ ยิ่งเลิกคิดที่จะไป"* ไต้ซือเมียวส้านตรัสว่า *"เจริญพร ! เจริญพร ! คำชี้แนะของผู้เฒ่าย่อมไม่ผิดหวัง พวกเราจะไปตามทางที่ท่านบอก หย่งเหลียนเธอเลิกกลัวได้ ต้องรู้ว่าพวกเราเป็นพวกบรรพชิต นอกจากศรัทธาบำเพ็ญเพียรแล้ว อย่างอื่นก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง กายเนื้ออันเป็นเปลือกนอกไม่ควรเหลือไว้ พวกเราไปครั้งนี้อันตรายมีมาก ใช่ว่าจะเป็นสันเขาจ้าวอีกาเพียงแห่งเดียวเท่านั้น หากเกรงกลัวไม่กล้าเดินหน้า แล้วจะมีวันได้ถึงภูเขาซวีหนีซันหรอกหรือ ทุกอย่างมีพุทธานุภาพคุ้มครอง รับรองว่าจะ*

ข้ามสันเขาได้อย่างปลอดภัยตอนนี้ไม่ขอรบกวนท่านผู้เฒ่าแล้ว” ผู้เฒ่าจึงอำลาแล้วเข้าห้องไปปล่อยให้พวกเขานั่งพักผ่อน ชั่วคืนผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว

เช้าวันรุ่งขึ้นทุกคนลุกขึ้นทำความสะอาดตนเองแล้ว ท่านผู้เฒ่าก็เข้าไปทำอาหารเช้าสำหรับพวกเรา เราทั้งสามมาขอบคุณผู้เฒ่าแล้ว ก็ร่ำลา ออกเดินทางมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ พวกเราคาดว่า พอหลังเที่ยงแล้วก็จะข้ามพ้นสันเขาจ้าวอีกา อย่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นเลยเพราะฉะนั้นระหว่างทางไม่กล้าหยุดพัก พอตอนนั้นก็มองเห็นสันเขาจ้าวอีกาตระหง่านอยู่ข้างหน้า ป่าไม้เป็นป่าทึบ ต้นไม้หนาแน่น จะมองเห็นทางหญ้ามืดครึ้ม มองไกลออกไป รู้สึกน่ากลัวเดินย่ำอยู่กลางดงทำใจให้อดสั่นระทึกไม่ได้ เมื่อเดินไปอีกสักหน่อยก็ถึงเชิงเขา ก็พบทางเดินที่เป็นหิน เป็นขั้นบันไดไต่ขึ้นไปได้ทุกคนท่องพุทโธอยู่ในใจ ก้าวไปข้างหน้าด้วยความกล้าหาญจนถึงสันเขาก็ยังไม่พบอะไร แม้แต่เงาของนกจ้าวอีกาสักตัวก็ไม่เห็น จากนั้นก็เป็นทางลาดลงเขา เห็นลิบ ๆ อยู่ด้านล่าง เป็นหมู่บ้านใหญ่ ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า *“เจริญพร ! เจริญพร ! พวกเธอเห็นหมู่บ้านด้านหน้าไหม พวกเราไปถึงที่นั่นก็ดีแล้ว”* แม้ปากจะพูดอย่างนี้แต่ขาทั้งสองเมื่อยล้าเต็มที่ ดีที่ว่าเป็นทางเดินลงเขาเบาแรงกว่าตอนขึ้นแยะเลย เดินตามสบายก็นับว่าได้ระยะทางมากอยู่ไม่ช้าก็มาถึงกึ่งกลางเขาบริเวณนี้เป็นที่ราบกว้าง ต้นไม้กับหินก็ลดน้อยลงไป

ตอนนั้นไต้ซือเมี่ยวส้านกำลังหมดแรงเดินต่อไปไม่ไหว ระหว่างทางไม่พบอะไร ก็รู้สึกสบายพระทัยโดยเฉพาะวันนี้ไม่พบนกจ้าวอีกา จึงพูดกับหย่งเหลียนว่า *"พวกเราเดินทางวันนี้ได้ระยะทาง 50 ลี้ ตอนนี้ฉันเมื่อยล้าหมดแรงเดินไม่ไหวแล้ว ตรงนี้ทัศนียภาพสวยงาม พวกเราพักสักครู่ดีไหม"* แม่อุปถัมภ์ก็พูดว่า *"ฉันเองก็แย่แล้ว พักสักหน่อยก็ดี"* หย่งเหลียนไม่เห็นด้วยร้องขึ้นว่า *"ท่านไต้ซือ ! เมื่อวานนี้ท่านผู้เฒ่าเรียกให้พวกเรารีบข้ามสันเขาไป อย่าได้เห็นแก่พักเลย ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะไม่ดี หม่อมฉันเห็นว่าตรงไปเลยจะดีกว่า"* แม่อุปถัมภ์ว่า *"เธอเอาอีกแล้ว เราผ่านมาตั้งแยะแล้วยังไม่เจออะไร พักแค่ประเดี๋ยวเดียวจะมีเรื่องอะไร"* หย่งเหลียนหมดปัญญาจึงโยนสัมภาระลง ขณะกำลังนั่งลงบนก้อนหิน ทันใดนั้นเสียงนกจ้าวอีการ้องขึ้นทั้งสี่ทิศ ทำให้ทั้งสามคนตกใจนั่นคือ

พักเพียงชั่วครู่ เพียงแค่นั้นก็ตกใจ

✦✦✦✦✦✦✦✦

ทำใจให้สงบ ตั้งสติให้ดี แล้วนั่งลงนิ่งๆ
เจ้าค่ะ! เจ้าค่ะ! จะจิกจะกิน ก็สุดแท้แต่พวกมันเถอะ!
กา!
เอ... พวกเราไม่วิ่งหนีมัน มันก็ไม่กล้าลงมาทำอะไร ได้แต่บินวนไปวนมาเพื่อดูเชิง....
แต่ว่า ถ้านั่งอยู่แบบนี้ตลอดไป ก็คงไม่ดีนะเจ้าค่ะ องค์หญิง....
จริงๆแล้ว ถ้าหากจิตคนสงบนิ่งได้ ในสายตาของสัตว์ บุคคลผู้นั้นคือ ผู้ที่ยิ่งใหญ่ ที่ทรงอานุภาพ มันจะไม่กล้าจู่โจมเข้าทำร้าย

ถ้าหากเจ้ามาช่วยเรา
แล้วละก็ จงรีบพาเราให้
อันตรายโดยเร็วเถอะ
แป้!
อึบ!
อิ! ย๊า!
อิ! ย๊า!

ตอนที่ 16
พบผู้ใจดีชี้ทางให้ หลงใหลธรรมชาติเกิดเรื่องขึ้น

หย่งเหลียนได้แนะนำคนทั้งสองให้เดินต่อไปจนถึงหมู่บ้านค่อยหาทางพักผ่อน แต่ก็ทัดทานไม่ไหวทั้งนี้เพราะไต้ซือเมี่ยวส้านและแม่อุปถัมภ์ปวดเมื่อยเต็มทนแล้ว จะเดินต่อไปก็ไม่ไหว ต่างคนก็โยนสัมภาระลง มองหาก้อนหินแผ่นเรียบ ๆ เพื่อจะนั่งพักผ่อน การเดินทางก็มีเคล็ดอยู่เหมือนกัน เฉพาะอย่างยิ่งการหยุดพักกลางทาง ถึงที่สุดการเดินทางระยะไกลนั้น ถ้ามีอาการเมื่อยล้าระหว่างทางก็ให้ชะลอฝีก้าวลงหน่อยแล้วก็เดินต่อไป แม้จะรู้สึกฝืนใจอยู่บ้าง แต่มีความมานะก็ยังมีอยู่ ในที่สุดก็จะไปถึงที่หมายถ้าหากหมดแรงย่อท้อแล้วก็หยุดนั่งลงพักผ่อน แต่ยิ่งพักก็ยิ่งจะรู้สึกเมื่อยล้าลงไปอีก ความมานะบากบั่นที่จะมุ่งไปข้างหน้าก็ลดน้อยถอยไป เมื่อลุกขึ้นเดินใหม่จะรู้สึกว่าแต่ละฝีก้าวเต็มไปด้วยความยากลำบาก เพราะว่าทั้งสามคนไม่เคยออกเดินทางไกล ดังนั้นจึงไม่รู้เคล็ดข้อนี้ พอนั่งลงไปก็เหมือนกับมีรากงอกออกมา รู้สึกเจ็บใจที่ไม่ได้หยุดพักแรมเสียที่นี่ แต่เพราะถูกหย่งเหลียนเร่งเร้าจึงเป็นการเร่งให้ไต้ซือเมี่ยวส้านและแม่อุปถัมภ์ยอมลุกขึ้น ปัดฝุ่นตามลำตัวออกแล้วก็ก้มตัวลง ถือข้าวของจะออกเดินทางต่อไป

ขณะนั้นก็เกิดมีเสียงดัง กา ๆ ขึ้นเหนือศีรษะ เป็นเสียงร้องของนกอีกาฝูงสีดำ ทำให้ทั้งสามคนขวัญหนีดีฝ่อ หย่งเหลียนร้อง

ขึ้นว่า “*เขาว่าเอาไว้ไม่มีผิด ถ้าอีกามา เคราะห์ก็มา ตอนนี้ก็เป็นนกอีกาสีดำที่กินคนด้วย หม่อมฉันว่าแล้วให้รีบไป หากฟังหม่อมฉันสักนิดตอนนี้ไม่รู้เปิดไปไหนต่อไหนแล้ว ก็จะหลบภัยจากพวกนกอีกาได้ ตอนนี้จะทำอย่างไรดี*” ขณะที่พวกเขาเจรจากันฝูงนกอีกาพากันมามากขึ้น เสียงกา ๆ ๆ เต็มท้องฟ้าไปหมด ไม่รู้ว่ามีสักเท่าไร พวกมันทำราวกับว่าวันนี้มีสัตว์อันโอชามาสังเวยแล้ว จึงร้องรำทำเพลงดุจมีงานฉลองแสดงความยินดี ตอนนี้ทั้งหย่งเหลียนและคนอื่น ๆ มือไม้สั่นไม่ยอมหยุด อาศัยไต้ซือเมี่ยวส้านที่บำเพ็ญมาอย่างสูงจึงมีพลังจิตมั่นคง จึงนั่งลงกับพื้น แล้วพูดกับคนทั้งสองว่า “*ให้พวกเธอนั่งลงมาเสียก่อน รวบรวมขวัญกำลังใจให้ดี อย่าได้ตกใจกลัวฉันจะจัดการให้เอง*” ทั้งสองหมดปัญญาจึงทรุดตัวลงนั่งหูก็คอยฟังว่าเมื่อไรนกอีกาจะมาจิกกิน ใจหวาดผวาได้กระเจิงไปไกลลิบลับแล้ว แต่พวกนกอีกาเหล่านั้นแม้ปากมันจะร้องกา ๆ ๆ แต่ก็บินวนอยู่เหนือศรีษะของบุคคลทั้งสามเท่านั้น หาได้โฉบลงมาจิกกินก็หาไม่ อันที่จริงคนที่มีใจไม่หวาดผวา ภายในตาของสัตว์ต่างเผ่าพันธุ์จะรู้สึกว่าน่าเกรงขามไม่กล้าที่จะเข้าโจมตี นกอีกาคงบินวนอยู่เหนือศรีษะของบุคคลทั้งสาม มันบินไปร้องไปอยู่เช่นนั้นเหมือนกับคอยเฝ้าเหยื่อเอาไว้ ไม่ยอมละจากไป มันบินนานอยู่ประมาณครึ่งชั่วยาม ไต้ซือเมี่ยวส้านนั่งทำสมาธิ จนกระทั่งเห็นดวงจิตใสสว่างเหมือนมีคนมาบอกข้างหูว่า “*พวกเธอนั่งเฉยอยู่ทำไม พวกอีกาบินไปร้องไป เพราะต้องการขอของกิน พวกมันไม่ใช่ว่าจะ*

ต้องกินคนเท่านั้น ถ้าเธอให้ของกินแก่มัน พวกมันก็จะไปแย่งกันกิน ตอนนั้นพวกเธอก็หนีเอาตัวรอดได้แล้ว ข้าวตากที่อยู่ในถุงมิใช่เป็นของกินอย่างดีหรอกหรือ” ไต้ซือเมี่ยวส้านฉุกคิดขึ้นมาได้ จึงรีบแก้ปากถุงข้าวตาก แล้วก็ล้วงเอาออกมากำมือหนึ่งโยนไปที่ลานกว้าง พวกนกอีกาเห็นเข้าก็บินลงมาแย่งกิน พระองค์จึงโยนข้าวตากไปเกือบครึ่งถุง นกอีกาบนท้องฟ้าไม่มีอีกแล้วพระองค์จึงเรียกอีกสองคนรีบ ๆ เก็บสัมภาระแล้วหนีเตลิดลงเขาไป ชั่วไม่นานพวกเขาก็ลงมาถึงเชิงเขา ไม่ปรากฏว่ามีนกอีกาบินตามลงมาสักตัวเดียว จึงรู้สึกอุ่นใจขึ้นจึงมุ่งหน้าไปยังหมู่บ้าน เดินมาจนตะวันคล้อยดินแล้วจึงถึงหมู่บ้าน คนในหมู่บ้านเห็นคนแปลกหน้ามา ต่างก็ออกมามุงดูถามไถ่ ไต้ซือเมี่ยวส้านยกมือขึ้นแล้วพูดว่า *“นะโม ฉันเป็นภิกษุณีเมี่ยวส้าน เป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดจินกวงหมิง เชิงเขาเยโหม่ว ประเทศซิ่นหลินกั๊ว เพราะว่าได้ตั้งปณิธานที่จะมาภูเขาซวีหนีซัน มากันสามคน แต่ได้หลงเดินทางผิดเข้าไปในหุบเขาโชคดีที่ได้ผู้ใจดีชี้แนะ จึงรู้จักข้ามสันเขาจ้าวอีกามาได้จึงได้มาถึงที่นี่วันนี้จะมืดค่ำแล้ว ข้างหน้าก็ไม่มีหมู่บ้านแล้ว จึงต้องหยุดอยู่ที่นี่หวังว่าจะมีผู้เมตตาให้ทาน ขอที่พักอาศัยสักคืน ขออาหารเจสักจานอย่างอื่นไม่ต้องการ พรุ่งนี้เช้าก็จะเดินทางต่อไป”* พอพวกเขาได้ยินว่า ผ่านมาทางสันเขาจ้าวอีกาเท่านั้น ต่างก็มองหน้ากัน มีคนหนึ่งที่อยากรู้จึงถามขึ้นว่า *“ถ้าพวกท่านมาทางสันเขาจ้าวอีกา ระหว่างทางได้พบจ้าวอีกาหรือเปล่า”* ไต้ซือเมี่ยวส้าน ตรัสตอบว่าได้พบแล้วก็ทรง

เล่าเรื่องราวที่เพิ่งเกิดขึ้นให้พวกเขาฟัง พวกเขาฟังกันแล้วก็ร้องขึ้นว่า *"แปลกนะ ! แปลกนะ ! สามคนนี้มีวิชามารอะไร แม้แต่นกจ้าวอีกาก็ยังไม่ทำร้ายพวกเขา หรือว่า เป็นพวกเทพธิดา"* มีคนหนึ่งท่าทางจะเป็นผู้ใหญ่บ้านก็พูดกับคนทั้งหลายว่า *"พวกเธออย่าอึกทึกกัน ! ทั้งสามท่านนี้ย่อมมิใช่บุคคลธรรมดา คนที่บำเพ็ญเพียรเบื้องบนมีฟ้าสามสิบสามชั้น เบื้องล่างมีทางสามสิบหกทาง มีหรือจะไม่ยำเกรง นับประสาอะไรกับจ้าวอีกาซึ่งมีญาณหยั่งรู้ จึงไม่ทำความยุ่งยากอะไรให้พวกเขา ตอนนี้ก็ได้มาที่หมู่บ้านของเราแล้ว ทางข้างหน้านับสิบลี้ก็ไร้ผู้คน พวกเราก็ดูแลต้อนรับอย่างดี ที่บ้านของข้าพเจ้ามีห้องว่างเหลืออยู่ ขอเชิญท่านทั้งสามไปพักที่นั่นกัน"* ทั้งสามคนยกมือขึ้นไหว้ขอบคุณ พวกชาวบ้านจึงพูดว่า *"ท่านผู้เฒ่าหลิว คืนนี้ไปค้างที่บ้านท่านก่อน พรุ่งนี้ถ้าภิกษุณีทั้งสามยังไม่ออกเดินทาง พวกเรายินดีผลัดกันต้อนรับทั้งอาหารและที่อยู่ด้วยมิตรภาพของเจ้าถิ่น"* พวกเขาพูดเสร็จก็พากันแยกย้ายจากไป ผู้เฒ่าหลิวนำบุคคลทั้งสามกลับไปที่บ้านของเขา เชิญให้ทุกคนนั่งแล้วก็แนะนำบุคคลในบ้าน พวกเขาล้วนเป็นคนดีที่ใฝ่ธรรมะทั้งนั้น พอเห็นภิกษุณีเท่านั้นพวกเขาก็เข้าไปเอาน้ำชามาถวาย เตรียมอาหารเจมาต้อนรับ ฟ้ามืดแล้ว เขาก็พาบุคคลทั้งสามเข้าไปพักในห้องที่สะอาด เครื่องนอนครบครัน ไต้ซือเมี่ยวส้านก็นั่งเข้าฌาน วันรุ่งขึ้นผู้เฒ่าหลิวก็เตรียมอาหารเช้า เพื่อถวายให้ภิกษุณีทั้งสามฉัน เมื่อทั้งสามคนรับอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว พวกเขาก็คะยั้นคะยอให้

อยู่ต่อ ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสตอบว่า *"ตอนนี้ร้อนรน จะรีบไปยังเขาซวีหนีซัน ไม่กล้าค้างนาน ทำให้เสียความตั้งใจของ ผู้เฒ่าไปขอเพียงให้ท่านช่วยชี้ทางไปให้ด้วยจักขอบคุณยิ่ง"* ท่านผู้เฒ่าหลิวรู้ว่าจะรั้งพวกเขาอยู่ไม่ได้ จึงพูดว่า *"ให้เดินตรงไปทางเหนือประมาณสามสิบลี้ ข้างหน้าจะมีภูเขาเล็ก ๆ อยู่ลูกหนึ่ง เรียกว่า ภูเขาจินหลุน พวกท่านอย่าได้ข้ามเขาไปให้หันเดินทางตะวันออกเมื่อผ่านเหลี่ยมเขาแล้วก็หันเดินไปทางเหนืออีกราวสิบเจ็ดสิบแปดลี้ ก็จะถึงหมู่บ้านไซซื่อเป่า ท่านสามารถพักค้างแรมที่นั่นได้ แต่ใกล้ ๆ ภูเขาจินหลุนต้องเดินผ่านเร็ว ๆ อย่าได้หลงใหลกับอะไร พอถึงไซซื่อเป่า ก็รับรองว่าไม่เป็นอะไร พอถึงที่นั่นก็ถามทางจากคนที่นั่น"* ภิกษุณีทั้งสามต่างก็ขอบใจ แล้วลาจากกัน พอพ้นจากหมู่บ้าน ก็มุ่งไปทางทิศเหนือ จะเห็นพื้นราบเวิ้งว้างในตอนแรกนอกจากทรายสีเหลือง และดวงตะวันสีขาวแล้วก็ไม่เห็นอะไรเลย ไม่พบเห็นแม้กระทั่งต้นไม้ใบหญ้า มีเพียงสามคนเดินย่ำอยู่กลางทะเลทราย ท่ามกลางความเงียบเหงาก็เผยให้เห็นสัจจะของชีวิตพวกเขามีสติมั่นคง ไม่มีใครที่รู้สึกหวาดกลัวต่อความลำบาก หากเป็นคนทั่วไปเมื่อเดินอยู่ท่ามกลางพื้นที่ที่แม้แต่หญ้าก็ขึ้นไม่ได้แล้ว ใครบ้างจะไม่รู้สึกกลัว เมื่อบุคคลทั้งสามเดินมาได้สักพักก็แลเห็นเขาลูกหนึ่ง ค่อนไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ แม้จะเป็นภูเขาลูกเล็กแต่ก็มีต้นไม้ขึ้นหนาแน่น ทัศนียภาพสง่างาม นี่คือภูเขาจินหลุนแน่แล้ว พวกเขาเดินท่ามกลางความเงียบเหงาดุจตายในที่เปลี่ยว เมื่อได้มาเห็นภูเขาที่

มีชีวิตชีวา โสตประสาทรู้สึกกระปรี้กระเปร่า แม้แต่ฝีเท้าก็รู้สึกเบาขึ้นมามาก มุ่งหน้าตรงไปยังภูเขา เวลาผ่านไปไม่นานนักก็มาถึงเชิงเขาจินหลุน ที่เชิงเขาแห่งนี้แม้จะเป็นภูเขาลูกไม่ใหญ่ แต่มีรูปร่างแปลกประหลาดยอดเขามีหินเรียงซ้อนตั้งขึ้นไป ประกอบกับสีเขียวของต้นไม้และความเขียวขจีของต้นหญ้า ทั้งยังมีดอกไม้ป่าแทรกขึ้นทั่วไป นับว่าเป็นทิวทัศน์ที่ชวนให้คนหลงใหล ไต้ซือเมี่ยวส้านเห็นแล้วถึงกับตรัสพึมพำออกมาว่า *“เจริญพร ! เจริญพร ! อาตมาผ่านมาเส้นทางหลายสาย ผ่านสันเขามาก็ไม่น้อย ยังไม่พบกับทัศนียภาพที่สวยงามขนาดนี้เลย คาดไม่ถึงว่าท่ามกลางทะเลทรายแห่งนี้ กลับมีภูเขาที่งามอย่างนี้”* จะเห็นได้ว่าฟ้าดินสร้างสรรค์ธรรมชาติเกินความคาดคิดของคน พระองค์เกิดความรักทิวทัศน์แห่งนี้ขึ้นมาขณะหนึ่ง เพราะหลงใหลในความงดงามของภูเขาจึงไม่เดินต่อไป แต่หย่งเหลียนก็คอยเร่งอยู่ข้าง ๆ *“ท่านไต้ซือ ! หม่อมฉันขอเตือนท่านอย่าได้หลงใหลจนไม่ยอมเดิน ผู้เฒ่าหลิวก็พูดไว้ไม่ใช่หรือ ถ้ามาถึงภูเขาจินหลุนแล้วให้รีบเดินผ่านไป ใน คำพูดบ่งบอกว่าจะมีอันตราย พวกเรารีบ ๆ ไปกันดีกว่า ถ้าหยุดแล้วจะเกิดปัญหาขึ้น”* ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า *“ผู้เฒ่าหลิวก็ได้แต่พูดไปเท่านั้น แต่ก็ไม่ได้พูดว่าจะมีอะไร อาตมาเห็นว่าภูเขานี้น่ารัก คงไม่ซ่อนปีศาจอะไรไว้หรอก ยิ่งในตอนกลางวันอย่างนี้ ดู ๆ เสียหน่อยจะเป็นไรไป”* หย่งเหลียนทูลว่า *“ถึงแม้จะพูดอย่างนี้ แต่ถ้าพิจารณาให้รอบคอบมัวแต่ห่วงเที่ยวเดี๋ยวก็ไปถึงภูเขาซวีหนีซันสาย ก็อย่างที่หม่อมฉัน*

ได้ฟังไต้ซือบรรยายไว้ โจรทั้งหกมาอย่างไร ก็เกิดมาจากตนเอง เป็นเหตุ เท่าที่สภาพเช่นตอนนี้ ไต้ซือได้เกิดรักภูเขาลูกนี้ขึ้นแล้ว หลงใหลไม่ยอมจาก ทั้งทำให้เกิดความอยากอีก ที่จริง จะฟุ้งซ่าน แม้แต่หนึ่งอย่างก็ไม่ได้ นี้เกิดฟุ้งซ่านถึงสองอย่างมิแย่แล้วหรือ พวกเราไปกันเถอะ!" เมื่อไต้ซือเมี่ยวส้านได้ฟังคำพูดของหย่งเหลียน แล้วก็รู้สึก ตัวคิดได้ รวบรวมสติแล้วตรัสว่า "*เดิน ๆ ๆ*" แต่พอ จะเดิน ก็ช้าไปแล้ว นั่นคือ

ขณะกำลังรู้สึกตัว มารร้ายก็มาถึงตัว

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 17
ไต้ซือถูกจับที่ภูเขาจินหลุน ผู้ร่วมทางตัดสินใจออกไปช่วยเหลือ

เมื่อไต้ซือเมี่ยวส้านได้ฟังคำตักเตือนของหย่งเหลียนแล้วก็เริ่มรวบรวมสติแล้วตรัสว่า "*ดี ๆ ๆ ไป ๆ ๆ*" ทั้งหมดเดินมุ่งไปข้างหน้า พอเดินได้ประมาณสามสิบก้าว ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงโห่ฮาปาก เหมือนกับคนหมู่มากกำลังคุยกัน เสียงนั้นดังลอดออกมาจากป่าลึก ทั้งสามได้ยินแล้วก็รู้ว่าไม่ดีเสียแล้ว พอแหงนหน้าขึ้นดูก็แลเห็นผีป่าคู่หนึ่งโผล่ออกมาจากป่า พวกเขาถ้าไม่เห็นก็แล้วไปแต่พอได้เห็นเข้าก็ทำให้ทุกคนอกสั่นขวัญหาย คิดที่จะทะยานหนีแต่ไอ้ขาเจ้ากรรมนี่สิไม่ยอมขยับเขยื้อน เหมือนกับถูกเชือกมัดไว้จึงลุกขึ้นไม่ไหว พอหันกลับไปมองพวกผีป่าอีกที พวกมันใกล้เข้ามา ๆ หย่งเหลียนอยู่ในสภาพที่คิดหนีตายเช่นนั้นก็ไม่ห่วงอะไรอีกแล้ว มือหนึ่งลากไต้ซือเมี่ยวส้านแล้ววิ่งออกไป ล้มลุกคลุกคลานวิ่งไปได้ไม่เท่าไร ไต้ซือเมี่ยวส้านก็ล้มลงไปอีก ก็พอดีมีผีป่าตนหนึ่งวิ่งมาถึงตัวไต้ซือแล้วก็ลากเอาตัวไต้ซือไป หย่งเหลียนหมดปัญญาจึงละจากไต้ซือวิ่งเอาตัวรอด วิ่งมาได้สองสามลี้แล้วก็กลับหลังหันไปดูไม่ปรากฏว่ามีผีป่าตามมา จึงค่อยโล่งใจไปหน่อย จึงค่อย ๆ เดินไปอย่างช้า ๆ ระหว่างทางก็คิดว่าคราวนี้คงจบลงแล้ว ไต้ซือถูกผีป่าจับไป แม่อุปถัมภ์ก็ไม่รู้ไปอยู่เสียที่ไหน ตอนนี้เหลือฉันเพียงคนเดียวจะทำอย่างไรดี ขณะคิดแต่ยังตัดสินอะไรไม่ได้ พลันก็ได้ยินเสียง

เรียกดังมาจากข้างหลังว่า *"หย่งเหลียนช้าก่อน รอฉันหน่อย"* หย่งเหลียนได้ยินก็รู้ว่าเป็นเสียงแม่อุปถัมภ์ เมื่อได้สติก็หันกลับไปดู โอ้ ! เป็นแม่อุปถัมภ์จริง ๆ ด้วย ล้มลุกคลุกคลานมาหย่งเหลียนร้องด้วยความร้อนรนว่า *"คุณแม่อุปถัมภ์ ท่านปลอดภัยหลุดพ้นมาแล้ว ไต้ซือเป็นอย่างไรบ้าง"* แม่อุปถัมภ์ได้แต่ส่ายศีรษะแล้วถอนหายใจว่า *"อย่าเพิ่งพูดเลย พอพวกผีป่าจับไต้ซือได้แล้ว แต่ละตัวก็ทำเสียงดีอกดีใจ กระโดดโลดเต้น แล้วก็พาไต้ซือเข้าไปในป่า ปล่อยทิ้งฉันไว้คนเดียว ฉันเห็นว่าเธอก็วิ่งหนีไปแล้ว ดังนั้นจึงรีบตามเธอมาเราช่วยกันปรึกษาหาวิธีช่วยเหลือไต้ซือกันดีกว่า"* หย่งเหลียนว่า *"พวกผีป่าหน้าตาน่ากลัวอะไรอย่างนั้น ไต้ซือถูกพวกมันจับไปคงไม่ดีแน่ ๆ แต่ฉันกับคุณแม่อุปถัมภ์ มีมือแต่ไม่มีแรง ไม่รู้จะหาวิธีอะไรช่วยเหลือพระองค์"* แม่อุปถัมภ์ก็พูดว่า *"ถ้าพูดแบบนี้ เห็นว่าต้องตายแล้วไม่ช่วย ก็สูญเสียจิตเมตตาของคนออกบวช ฉันคิดว่า ตอนนี้อยู่ห่างจากไซซื่อเป่าไม่ไกลนักให้เราเข้าไปข้างในก่อนค่อยหาคนใจดี แล้วหาวิธีช่วยเหลือไต้ซือ ที่จริงนี่ก็เป็นวิธีที่ไม่รู้จะทำอะไรได้ดีกว่านี้ ถึงที่สุดของคนก็แล้วกัน"* สองคนตัดสินใจแล้วก็มุ่งตรงไปยังหมู่บ้านไซซื่อเป่า

กล่าวถึงพวกผีป่าก็คือมนุษย์เผ่าพันธุ์หนึ่ง คนพวกนี้ยังไม่มีอารยธรรม พวกมันจะใช้ชีวิตแบบเก่า ๆ คือจะกินเลือดสด ๆ บนตัวก็ไม่มีเครื่องนุ่งห่ม ลำตัวมีขนสีดำยาวกว่านิ้ว ขนบนใบหน้าแม้จะสั้นกว่าที่อื่นเล็กน้อย แต่ก็หนาพอที่จะปกคลุมผิวหนัง จึงเห็น

แต่ลูกตากลม ๆ คู่หนึ่ง และปากใหญ่ที่มีสีเลือด คนมองเห็นแล้วตกใจกลัว เพราะหย่งเหลียนไม่รู้จัก จึงเรียกมันว่าผีป่า แต่มันเป็นคนเผ่าหนึ่งที่ยังไม่เจริญตัดขาดจากโลกภายนอก พวกมันจะจับพวกสัตว์มากินเป็นอาหาร พอกินอิ่มแล้วก็เที่ยวเตร่ แล้วก็นอนหลับในป่า ไม่รู้จักจะทำงานอะไร พวกมันก็ไม่คบค้ากับบุคคลภายนอก แต่คนภายนอกที่เดินผ่านไม่ทำสุ้มทำเสียง พวกมันอยู่ในป่าลึกก็ไม่ได้ยินเสียงอะไร จึงสามารถผ่านไปด้วยความปลอดภัย ถ้าหากพวกมันเกิดรู้เข้า พวกมันก็จะออกมาทำความลำบากแก่คน โดยเฉพาะคนต่างถิ่นที่ไม่รู้จักความร้ายกาจของมัน พลัดหลงเข้าไปในป่าก็อย่าได้คิดว่าจะมีชีวิตรอดออกมาได้เลย เพราะว่านิสัยพวกมันดุร้าย มันจะจับเหยื่อที่ได้มาแหวะท้องสาวไส้ ดังนั้นคนท้องถิ่นที่จำเป็นก็ไม่กล้าที่จะเดินผ่านไปมาแถวภูเขาจินหลุน ถ้าจำเป็นต้องผ่านทางนี้ก็ต้องระมัดระวังผ่านไปอย่างเงียบ ๆ ไม่กล้าทำสุ้มทำเสียง หรือทำให้พวกมันตื่น ตอนที่ไต้ซือจะผ่านทางแถวนี้ ผู้เฒ่าหลิวก็ได้สั่งเสียไว้แล้ว เพียงแต่ไม่ได้พูดถึงสาเหตุให้ฟังถ้าหากได้พูดให้รู้รายละเอียด ไต้ซือเมี่ยวส้านก็คงไม่หลงชมภูเขาและพูดเสียงดังกับหล่งเหลียน ทำให้พวกมันตื่นรู้ตัว จึงทำให้ตกสู่ภัยอันตราย อันที่จริงนี่ก็เป็นเคราะห์อย่างหนึ่งที่มีในดวงชะตาซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

กล่าวฝ่ายหย่งเหลียนและแม่อุปถัมภ์รีบสาวเท้าเข้าสู่หมู่บ้านไซซื่อเป่า ใช้เวลาไปราวครึ่งชั่วยามก็มาถึงด้านนอกของไซซื่อเป่า พอดีได้พบคนกลุ่มหนึ่งกำลังฉาบปูนสร้างกำแพงอยู่พอดี

เมื่อแลเห็นสองคนก็รู้ว่ามาจากถิ่นอื่น เพราะที่นี่ไม่มีภิกษุณีมาก่อน ดังนั้นเพียงดูจากเครื่องนุ่งห่มก็รู้แล้ว พวกเขาต่างแปลกใจจึงหยุดทำงานแล้วมามุงล้อมสองคนเพื่อไต่ถาม แม่อุปถัมภ์ยกมือขึ้นไหว้แล้วก็แนะนำตัวเองก่อนแล้วต่อด้วยการเดินทางผ่านภูเขาจินหลุน ไต้ซือเมี่ยวส้านถูกพวกผีป่าจับไป เล่าให้พวกเขาฟังกันจนหมด พวกนั้นฟังแล้วได้แต่ซูคอทำแลบลิ้น แล้วพูดว่า น่ากลัว ! น่ากลัว ! ท่านทั้งสองไม่รู้ว่าบุญแค่ไหนแล้วที่ได้หนีรอดออกมา ถ้าไม่อย่างนั้นตอนนี้ก็หาชีวิตไม่แล้ว เสียงพูดคุยของพวกเขาทำให้ข้าราชการคนหนึ่งตื่นขึ้นมา สงสัยว่าทำไมคนพวกนี้จึงทำเสียงอึกทึกนัก ดังนั้น จึงเดินออกมาดูแล้วร้องตวาดว่า *"ทำไมไม่ทำงาน เอะอะทำอะไร"* พวกคนงานได้ยินก็พูดว่าท่านผู้ใหญ่ซุนมีคนงานคนหนึ่งท่าทางจะเป็นหัวหน้าคนงาน รีบวิ่งไปรายงานผู้ใหญ่ซุนจึงทำสีหน้าอ่อนโยนพูดขึ้นว่า *"ถ้าเช่นนั้นก็ขอเชิญท่านทั้งสองเข้าไปในไซซื่อเป่าก่อนค่อยปรึกษาหารือ"* ผู้ใหญ่ซุนมีชื่อว่าเต๋อ เป็นเจ้าของหมู่บ้านที่มีกำแพงล้อมรอบ โดยปกติจะทำบุญสุนทานมีกิตติศัพท์ได้ยินไปทั่วตอนนี้เห็นภิกษุณีน่าสงสารสองคนนี้จึงต้อนรับพวกเขาไปที่บ้านทั้งหย่งเหลียนและแม่อุปถัมภ์เดินตามซุนเต๋อเข้าไปในหมู่บ้านตรงไปยังบ้านของผู้ใหญ่ เมื่อแขกและเจ้าบ้านนั่งลงเรียบร้อยแล้วหย่งเหลียนใจเป็นห่วงไต้ซือเมี่ยวส้าน จึงรีบชิงพูดขึ้นก่อน *"ท่านผู้ใหญ่ขา ! ถึงแม้เราสองคนจะพ้นอันตรายมาถึงที่นี่ ก็ยังมีเพื่อนร่วมทางไต้ซือเมี่ยวส้าน ตอนนี้ตกอยู่ในมือพวกผีป่า ไม่รู้ว่าจะ*

เป็นตายร้ายดีอย่างไร จึงใคร่ขอร้องท่านผู้ใหญ่โปรดเมตตาหาวิธีช่วยเหลือพวกเขาออกมาโปรดช่วยเหลือเถิด บุญกุศลอันนี้มากกว่าสร้างสะพานสร้างถนนแยะเลย" ผู้ใหญ่ซุนเต๋อได้ฟังแล้ว ก็สั่นศีรษะไปมา พลางก็เล่าเรื่องคนป่าให้ฟัง มันไม่ใช่ผีป่า พลางพูดว่า *"พวกคนป่าเหล่านี้ตัดขาดจากโลกภายนอก พูดกันไม่รู้เรื่องแล้วก็คุยเหตุผลกันไม่รู้เรื่องในหุบเขาก็คือโลกของพวกเขา ใครกล้าเข้าไปแหย่พวกมันล่ะแล้วจะมีวิธีอะไรไปช่วยเหลือไต้ซือของพวกท่านได้ พวกคนป่าเหล่านี้มีนิสัยใจคอโหดร้ายมากพวกหลงเข้าไปก็ถูกมันกินทั้งเป็น ไม่อาจมีชีวิตรอดกลับมา อาจารย์ของพวกท่านถูกพวกคนป่าจับไป คิดว่าคงหาชีวิตไม่แล้ว ถึงมีวิธีช่วยเหลือ ตอนนี้ก็สายไปแล้ว แล้วก็ไม่มีวิธีที่จะช่วยเหลือได้เสียด้วย ข้าพเจ้าว่าการไปเขาซวีหนีซัน คงมีเพียงท่านสองคนเท่านั้น อาจารย์ที่ถูกจับไปไม่มีความหวังแล้ว ท่านทั้งสองจงเดินทางต่อไป อันตรายข้างหน้ายังมีอีกมากต้องระมัดระวังตลอดทาง"* เมื่อแม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียนได้ยินเช่นนั้นดุจเอามีดมาทิ่มแทง หยาดน้ำตาที่ร้อนผ่าวไหลรินออกมานองแก้ม หย่งเหลียนพูดด้วยเสียงอันดังว่า *"ท่านไต้ซือมีใจแน่วแน่เป็นหนึ่งมาตลอด เสียงไม่อาจทำให้ท่านเพลินหู กลิ่นไม่อาจทำให้จมูกท่านสับสน รสไม่อาจรบกวนปากของท่าน รูปก็ไม่อาจทำให้ตาของท่านหลงใหลลาภยศชื่อเสียงและความอัปยศก็ไม่อาจกระทบใจของท่านได้ ท่านบำเพ็ญมาได้ระดับนี้แล้ว วันนี้ไม่น่าที่จะหลงดูสีสันของภูเขาเลย ซึ่งนำเคราะห์ร้ายมาสู่ ทำให้กุศลพร่องลดลงไป จะไม่ให้คนเขาเสียดายได้อย่างไร"* แม่อุปถัมภ์พูดต่อไปว่า

"หย่งเหลียนเอ๋ย! เธออย่าได้กล่าวโทษพระองค์เลย ตอนนี้พระองค์ตกอยู่ในห้วงอันตรายเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ยังไม่มีข่าวชัดเจน ความหวังของพวกเรา ยังคงมีอยู่บ้าง ไม่ถึงกับสิ้นหวังเสียทีเดียว พระองค์เป็น ผู้บำเพ็ญเพียรอย่างแน่วแน่ มีหรือที่พุทธะจะไม่ปกป้องคุ้มครองพระองค์ พุทธานุภาพสุดประมาณอาจจะปัดร้ายให้กลายเป็นดี ก็ได้นะ ก็ยังไม่สามารถรู้ได้ พวกเราถึงแม้จะไม่มีหนทางช่วยเหลือพระองค์ แต่เมื่อสามคนเดินทางมาเพื่อมุ่งสู่เขาซวีหนีซัน ที่สุดจะมาละทิ้งพระองค์ไปไม่ได้ เราจะเดินทางต่อไปไม่ได้ ถ้าพระองค์ถูกพวกคนป่าทำร้ายจริง ๆ แล้ว เราก็ไม่ควรมีชีวิตอยู่ ถึงตายก็ขอตายร่วมกัน จึงจะเห็นว่าพวกเราเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน" หย่งเหลียนว่า *"คุณแม่พูดถูก หากเช่นนี้เรากลับไปที่ภูเขาจินหลุนกัน เข้าป่าไปตามหาไต้ซือ ถึงถูกพวกคนป่ากินทั้งเป็น ก็นับว่าเป็นกรรมกีดขวางของอดีตชาติถ้าอย่างนั้นก็ไม่ควรอยู่นาน เราไปกันเถอะ"* ว่าแล้ว ทั้งสองก็ลุกขึ้นยกมือไหว้อำลาผู้ใหญ่ซุนเต๋อ ผู้ใหญ่ซุนเต๋อรีบลุกขึ้นห้ามว่า สูญเสียไปคนหนึ่งแล้ว จะส่งไปอีกสองคนหรือ เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ ทั้งสองฝ่ายกำลังฉุดรั้งกันไปมา ก็มีข่าวดีเข้ามานั่นคือ

ความเศร้ากำลังทับถม ข่าวดีก็ลอยเข้ามา

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 18
คนป่าแย่งรองเท้าสานไป อริยสงฆ์รูปหนึ่งทรงช้างเผือกมา

คนทั้งสองลุกขึ้นแล้วกล่าวลาผู้ใหญ่ซุนเต๋อ เพื่อกลับเข้าไปในป่าจินหลุนเพื่อไปตามหาไต้ซือเมี่ยวส้าน ผู้ใหญ่ซุนเต๋อรีบทัดทานคนทั้งสองว่า *"ช้าๆ ก่อน สูญเสียไปคนหนึ่งแล้วยังจะส่งไปอีกสองคนหรือ มีเหตุผลอะไร ท่านทั้งสองก็ไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะไปช่วยอาจารย์ ไม่มีวิธีที่จะช่วยเหลือได้ ให้เป็นไปตามฟ้าลิขิต ตอนนี้ท่านทั้งสองออกมาถึงที่นี่แล้ว ยังคิดที่จะส่งกลับไปเข้าปากเสืออีกหรือ พวกเราจะนั่งดูดายอยู่ได้หรือ เมื่อเห็นว่าจะไปตายแล้วไม่ช่วยเหลือก็จะทำให้ชื่อหม่นหมองซึ่งพวกเรารับไม่ได้ วันนี้ไม่ว่าจะเป็นประการใดก็ตาม ก็ไม่ยอมปล่อยให้ท่านทั้งสองไป"* หย่งเหลียนพูดว่า *"อันนี้เป็นความยินยอมของเราเอง ไม่เกี่ยวข้องกับท่านผู้ใหญ่แต่อย่างไร พวกเรามาด้วยกันสามคน ตอนนี้ก็สูญไปคนหนึ่งแล้ว แล้วถ้าไม่ได้ร่วมเป็นร่วมตายกัน จะไม่หม่นหมองยิ่งกว่าหรือ จึงหวังให้ท่านผู้ใหญ่อย่าได้ขัดขวางเราเลย เพื่อให้ปณิธานของเราได้สมหวัง ถึงตายก็ยินยอม"* ขณะที่ฝ่ายหนึ่งจะไปอีกฝ่ายไม่ยอมให้ไป ยังตกลงกันไม่ได้นั้น ก็มีคนงานคนหนึ่งวิ่งเข้ามาอย่างร้อนรน ปากก็ร้องว่า *"ท่านผู้ใหญ่ ข้างนอกมีภิกษุณีรูปหนึ่งกำลังขี่ช้างเผือกมาแต่ไกล ๆ พวกเรากำลังสงสัยกันว่า จะเป็นอาจารย์ที่สูญเสียไปที่ภูเขาจินหลุนหรือเปล่า จึงรีบเข้ามารายงาน"* หย่งเหลียนพูดสอดขึ้นว่า *"ไม่ใช่ ๆ*

ไต้ซือเมี่ยวส้านของเราเดินทางเท้าเปล่า ไม่ได้นั่งอะไร คงเป็นอาจารย์อีกองค์กระมัง" ซุนเต๋อพูดยิ้ม ๆ ว่า *"ให้ไปดูกับตาดีกว่า อย่าเอาแต่คาดเดากันเลย ไม่มีประโยชน์ หากมีคนมาจากทางนั้น พวกเราก็ออกไปดูกันจะเป็นไร จะได้แน่นอน ถ้าหากผู้ที่มาไม่ใช่อาจารย์ของท่าน แต่เป็นภิกษุณีก็เป็นสมณะเพศเดียวกัน ไปดูกันเถอะ !"* ทั้งสองคนขัดอะไรไม่ได้ ก็ออกไปพร้อมกับผู้ใหญ่ซุน เมื่อมาถึงนอกหมู่บ้าน ก็แลไปทางภูเขาจินหลุน ก็เห็นช้างเผือกเชือกหนึ่งมุ่งหน้ามาอย่างช้าๆ บนหลังของมันมีภิกษุณีรูปหนึ่งนั่งอยู่ ตอนนี้ยังอยู่ไกลออกไป ทุกคนจึงยังเห็นหน้าไม่ชัดเจน

แต่ในสายตาของหย่งเหลียนและแม่อุปถัมภ์ก็เห็นอย่างชัดเจนว่าถ้าคนที่นั่งอยู่บนหลังช้างนั้นไม่ใช่ไต้ซือเมี่ยวส้านแล้วจะเป็นใครกันได้อีก ทำให้ทั้งสองปรีดาปราโมทย์ยิ่ง โดยเฉพาะหย่งเหลียนถึงกับกระโดดโลดเต้น จับแขนเสื้อของแม่อุปถัมภ์แล้วพูดว่า *"แม่เฒ่า ! ท่านส่องดูสิ คนที่อยู่บนหลังช้างไม่ใช่ไต้ซือเมี่ยวส้านของเราหรอกหรือ พระองค์ไม่ได้รับอันตรายอะไร แต่ยังได้นั่งหลังช้างมาอีก นี่แหละที่เขาเรียกว่าทุกขลาภไงล่ะ ต่อไปก็ไม่ต้องเดินอีกแล้ว คงไปได้สะดวกอีกเยอะเลย !"* พอซุนเต๋อและชาวบ้านได้ยินคำพูดของหย่งเหลียนต่างก็พึมพำกันว่าแปลก หย่งเหลียนอดใจไว้ไม่อยู่แล้ว รีบวิ่งออกไปต้อนรับ ไม่นานนักไต้ซือเมี่ยวส้านก็มาถึงหมู่บ้าน ลงจากหลังช้างแล้วยกมือไหว้ทุกคน ซุนเต๋อให้คนทั้งสามเดินเข้าหมู่บ้าน แต่ที่แปลกใจก็คือ เจ้าช้างเผือกตัวนั้นก็เดินตามมาด้วย

ราวกับช้างที่ฝึกจนเชื่องแล้ว

ทุกคนเดินมาถึงบ้านของผู้ใหญ่ซุนเต๋อต่างคารวะต่อกันอีกครั้งก่อนจะนั่งลง ซุนเต๋อพูดขึ้นว่า "ยินดีด้วยที่ท่านไต้ซือมีชีวิตรอดกลับมาใหม่ ภูเขาจินหลุนเป็นที่อยู่ของคนป่าถ้าใครหลงเข้าไปก็ไม่มีชีวิตรอดออกมา ครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกของไต้ซือ คงเป็นบารมีพุทธานุภาพเป็นแน่แท้ จึงมีความศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ใคร่อยากให้ท่านไต้ซือเล่าเหตุการณ์อันตรายเช่นนั้นให้พวกเราได้ฟังกัน และก็เป็นข้อเตือนใจชาวโลกด้วย เป็นการเผยแผ่พุทธธรรม ไต้ซือเมี่ยวส้านขอบคุณในไมตรีที่ต้อนรับขับสู้แล้วก็ทรงเล่าเรื่องการถูกคนป่าจับไปตลอดจนเหตุการณ์การหลบหนีให้ฟังอย่างละเอียด ทำให้พวกเขาทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจ ท่านรู้ไหมว่าไต้ซือเมี่ยวส้านปลอดภัยกลับมาได้อย่างไร ขณะที่คนป่ามาพบไต้ซือนั้น ท่านไต้ซือแบกสัมภาระไว้ข้างหลังไม่ยอมละทิ้ง เพราะเป็นของจำเป็นที่ต้องใช้ ดังนั้นเมื่อคนป่าจับไต้ซือได้ก็ช่วยกันหามเข้าป่าไป มือของไต้ซือก็ยังคงจับของไว้แน่น เมื่อคนป่าหามมาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ก็แลเห็นปากถ้ำใหญ่ถ้ำหนึ่ง บริเวณนอกปากถ้ำเป็นลานกว้าง ล้อมรอบด้วยต้นไม้ที่หนาทึบมองดูแล้วน่ากลัวมาก คนป่านำไต้ซือวางไว้ที่ตรงกลางลานแล้วก็นั่งลงกับพื้นพวกมันร้องเสียงโห่ไม่นานนัก ก็มีคนป่าที่มีขนดกเหมือนกันพากันออกมา มีทั้งชายและหญิงประมาณสองร้อยคน ความแตกต่างระหว่างชายกับหญิง ดูที่การแต่งตัว พวกมันมีกำไลทองเหลืองประดับตัว ผู้ชายเจาะรูใส่กำไลไว้ที่จมูก ส่วนผู้หญิงก็จะ

เจาะหูใส่กำไล พวกมันจะปกปิดส่วนล่างด้วยหนังสัตว์ ส่วนท่อนบนเปลือยเปล่า พวกมันจะเดินทางเท้าเปล่าไม่ใส่รองเท้า พวกมันมุงล้อมไต้ซือ โดยมีคนที่จับไต้ซือมาส่งเสียงโฉ่งฉ่างเหมือนกับจะคุยอวดถึงชัยชนะของมัน เมื่อพวกมันฟังแล้วก็กระโดดโลดเต้นด้วยความพึงพอใจ ต่างจับคู่เต้นรำ แสดงถึงความสุขของพวกมันดูพวกมันยิ่งเต้นยิ่งคะนอง มันเต้นกันนานถึงหนึ่งชั่วยาม จึงค่อยรู้สึกเหนื่อย จึงล้อมวงพักผ่อน สายตาที่น่ากลัวนับร้อยคู่จับเขม็งอยู่ที่ตัวของไต้ซือ ไต้ซือรู้ดีว่าตนเองตกอยู่ในถ้ำเสือไม่มีโอกาสมีชีวิตรอดพระองค์ก็คิดว่าตนเองตายแน่นอน แต่ก็ไม่รู้สึกเกรงกลัวแต่อย่างใดได้แต่สำรวมสติให้เป็นหนึ่ง คอยดูว่าพวกมันจะใช้วิธีการอะไรมาเล่นงานตน ขณะนั้นก็เห็นพวกมันคุยโฉ่งฉ่างอยู่เหมือนกับปรึกษากัน

สักพักหนึ่งก็มีคนป่าตนหนึ่งมองดูที่เท้าของไต้ซือว่าใส่อะไรไว้ พลางก็ชี้ให้ทุกคนมองดู พลางก็พูดไปไต้ซือเข้าใจความหมายของพวกมันดี จึงถอดรองเท้าป่านออกคนป่าที่อยู่ด้านหน้าก็แย่งเอาไปดู มันพิจารณาดูสักครู่หนึ่ง แล้วก็นั่งยองๆ ลงไปใส่ดู ที่เท้าของมันเมื่อใส่เชือกเสร็จก็ลุกขึ้นเดินมาเดินไป รู้สึกพอใจ เห็นพวกมันยกหัวแม่มือขึ้นแล้วก็พูดยกย่องว่าดีท่านองนั้น คนป่าที่เหลือรู้สึกอิจฉา แล้วก็ยื่นมือมาขอกับไต้ซือ ไต้ซือคิดว่าพวกมันคงอยากได้ของเหล่านี้ ก็ดีที่ตนได้นำติดตัวมากว่าร้อยคู่ เอาให้พวกมันไปจะได้ดีใจ อาจจะไม่ฆ่าแกงตนก็ได้ ตอนนั้นก็หาโอกาสหลบหนีได้

คิดได้ดังนั้นแล้ว ก็แกะห่อผ้าที่ใส่รองเท้าออก รองเท้าสานนับร้อยคู่ ก็อวดสายตาพวกมัน พวกมันก็กรูกันเข้ามา ส่งเสียงแสดงความพอใจ แล้วลงมือแบ่งกันชุลมุน รองเท้าจำนวนร้อยคู่ก็ยังไม่พอเพียงกับคนป่าทั้งหมด มันจึงแย่งกัน บ้างก็ได้ทั้งคู่ บ้างก็ได้เพียงข้างเดียว คนที่แย่งได้ก็ไม่มีปัญหา ส่วนคนที่แย่งไม่ได้ก็โกรธไม่พอใจด้วยความอิจฉาริษยาจึงก่อการวิวาทตบตีกันขึ้น รองเท้าสานด้วยป่านถูกพวกมันแย่งกันจนขาดเสียหายหมด ยิ่งเพิ่มความโกรธแค้นให้กับคนที่ถูกแย่งขึ้น แล้วจึงเกิดการต่อสู้รุนแรงถึงขั้นตายขึ้น พวกมันจึงไม่มีใครสนใจไต้ซือเมี่ยวส้านอีกแล้ว ไต้ซือเมี่ยวส้านจึงถือโอกาสที่ไม่มีใครสนใจหลบหนีเข้าไปในป่า โชคดีที่ไม่มีใครเห็น พระองค์วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต เท้าเปล่าทั้งสองจึงถูกหนามทิ่มแทงเอา เลือดก็ไหลเจ็บปวดยิ่งนัก จึงทำให้วิ่งต่อไปไม่ได้ และก็ไม่รู้จะวิ่งไปทางไหนในพระทัยกระวนกระวายยิ่ง ขณะที่กำลังพะว้าพะวังตัดสินอะไรไม่ถูก ก็มีช้างเผือกเชือกหนึ่งเดินช้าๆ เข้ามาหา ไต้ซือเมี่ยวส้านคิดในใจว่าคงจบลงแน่ ๆ ละคราวนี้ ! เพิ่งหลุดจากคนป่าก็มาปะช้างเข้าอีกดุจหนีเสือปะจระเข้ ชีวิตจะมีอะไรเหลือ ขณะที่พระองค์หมดทางไปนั้น เจ้าช้างเผือกก็อยู่ตรงหน้าแล้วมันเอางวงแกว่งไปมาแล้วก็โบกพัดหู มันเอาหัวมาลูบที่ตัวไต้ซือ ทำราวกับสนิทสนมโดยไม่มีอาการทำร้ายแต่ประการใด ไต้ซือเมี่ยวส้านเห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น จึงรู้สึกโล่งพระทัย ทรงคิดในพระทัยว่า เจ้าช้างเผือกนี้อาจเป็นช้างที่พระพุทธเจ้าส่งมาช่วยชีวิตก็ได้ จึงเอามือไปลูบที่

หน้าผากของมันแล้วตรัสว่า *"ช้างเผือกเอ๋ย ! เจ้าจะมาช่วยฉันให้พ้นอันตรายใช่ไหม ถ้าหากใช่ก็ขอให้เจ้าแกว่งงวงไปมาสามครั้ง ถ้าไม่ใช่กายของฉันก็ยอมให้เจ้ากินดีกว่าให้พวกคนป่ามันแหวะท้องเอ้า ! ลงมือได้เลย"* พูดถึงช้างแล้วในบรรดาสัตว์เดรัจฉาน นับว่าช้างมีใจเมตตาที่สุดถ้าสื่อใจกันรู้เรื่อง ถ้ามีเด็กๆ ตกอยู่ในอันตรายของสัตว์ป่าอื่นๆ พอช้างเห็นเข้า มันยอมอุทิศชีวิตเข้าไปช่วยเหลือทันที มันจะไม่ทนนิ่งดูดาย นี่คือนิสัยธรรมชาติของมัน ขณะนั้นเมื่อช้างเผือกได้ฟังวาจาของไต้ซือเมี่ยวส้านแล้ว เหมือนกับว่ามันเข้าใจความหมาย มันยกงวงขึ้นสูงแล้วแกว่งไปมาสามครั้ง เอาหูอันใหญ่ของมันปัดไปปัดมาสองครั้ง แล้วก็ลดหัวลงมาหาไต้ซือเมี่ยวส้าน ทำให้ไต้ซือเมี่ยวส้านดีใจดุจดั่งได้แก้วพร้อมทั้งตรัส *"เจริญพร ๆ ถ้าหากเจ้าช่วยฉันให้พ้นอันตราย หลังจากได้ไปเขาซวีหนีซันแล้วสำเร็จมรรคผล ก็จะมาฉุดช่วยเจ้าให้พ้นจากสัตว์เดรัจฉานเข้าสู่พุทธมามกะ"* พระองค์ตรัสเท่านั้น โดยไม่คาดคิดก็มีคนป่าติดตามมา นั่นคือ

ชีวิตเพิ่งจะรอดมาได้ มารร้ายก็ตามมาอีก

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 19
ไต้ซือเดินทางด้วยเท้าเปล่า ชนเผ่าเจียลาเลี้ยงสัตว์ในทะเลทราย

ขณะที่ไต้ซือเมี่ยวส้านกำลังสนทนาอยู่กับช้างเผือกอยู่นั้น พวกคนป่าเมื่อรู้ตัวว่าเชลยที่จับมาได้หลบหนีไปแล้ว จึงได้ติดตามมา เสียงโห่ร้องตามมาข้างหลัง ทำให้ไต้ซือเมี่ยวส้านทรงร้องขึ้นว่า แย่แล้ว ! ช้างเผือกเอ๋ย พวกผีป่าตามมาอีกแล้วจะทำอย่างไรดี ถ้าเจ้ามีใจจะช่วยฉัน ก็โปรดช่วยฉันให้พ้นจากอันตรายด้วยเถิดพอช้างเผือกฟังความแล้วก็ยื่นงวงของมันออกมาแล้วรัดเอวของไต้ซือไว้ ชูงวงสูงขึ้นแล้วก็ออกวิ่งตรงไปข้างหน้าดุจจะเหาะไปความเร็วดุจขี่อยู่บนปุยเมฆชั่วประเดี๋ยวเดียวก็พ้นจากชายป่าภูเขาจินหลุน มันวิ่งต่อไปอีกห้าลี้เมื่อไม่เห็นมีคนตามมาแล้วจึงหยุดวิ่งแล้วค่อยๆ วางไต้ซือเมี่ยวส้านลง ไต้ซือเมี่ยวส้านทรงถอนหายใจปัดฝุ่นบนวรกายให้ออกแล้ว ก็มาลูบที่หน้าผากของช้างแล้วตรัสกับช้างว่า ช้างเผือกเอ๋ย! วันนี้ฉันเป็นหนี้เจ้ามากเลยที่ช่วยชีวิตภิกษุณีจนๆ อย่างฉัน ถ้าหากตอนนี้ฉันไปที่หมู่บ้านไซซื่อเป่าได้ ไปตามหาเพื่อนร่วมทางสองคนนั้นได้แล้ว เจ้าก็กลับเข้าป่าพักผ่อนได้ ให้หมั่นสร้างสมบุญกุศลไว้ รอให้ฉันไปที่เขาซวีหนีซันและบรรลุมรรคผลแล้วก็จะกลับมาโปรดเจ้า ฉันจะไม่ผิดคำพูดโดยไม่คาดคิด พอเจ้าช้างเผือกฟังความแล้ว ไม่เพียงมันไม่ไปมันกลับหมอบลงบนพื้นไม่ยอมขยับเขยื้อน ไต้ซือเมี่ยวส้านคิดในใจว่าเจ้าช้างนี้คงไม่ยอมเข้าป่าไป คงอยากจะตามฉันไปที่เขาซวีหนีซันก็

เป็นได้ จึงทรงถามต่อไปว่า เจ้าช้างเผือก! ถ้าหากเจ้าไม่อยากกลับไปที่เขาจินหลุนคิดอยากติดตามฉันไปที่ภูเขาซวีหนีซันละก็เจ้าจงผงกหัวสักสามครั้ง เจ้าช้างนั้นผงกหัวสามครั้งแล้วก็ชูงวงมันไปที่หลังเหมือนกับจะเรียกไต้ซือให้ขี่หลังมัน ไต้ซือเมี่ยวส้านปีติยินดียิ่งแล้วตรัสว่า เจริญพร ! เจริญพร ! ดูไม่ออกว่าเจ้าก็มีบุญสัมพันธ์กับพุทธ-ธรรม แต่ถ้าฉันนั่งหลังเจ้าไปก็จะเป็นการกินแรงเจ้านะ พูดจบ ก็ลุกขึ้นไปนั่งบนหลังช้าง ช้างเผือกก็ลุกยืนและค่อย ๆ เดินไปยังหมู่บ้านไซซือเป่า ไต้ซือคิดจะไปที่นั่นเพื่อตามหาแม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียน พระองค์ทรงคิดว่าบุคคลทั้งสองพลัดพรากจากกันก็จริงแต่ท่านไม่คิดว่าพวกเขาจะถูกพวกคนป่าจับไป เพราะถ้าหากทั้งสองคนถูกคนป่าจับไป พระองค์ก็ต้องได้เห็นคนทั้งสองในป่านั้นด้วย แต่ในป่ากลับไม่เห็นบุคคลทั้งสอง ก็แน่ใจว่าคงหนีมาที่หมู่บ้านไซซือเป่าแน่ ดังนั้น พระองค์จึงมุ่งหน้าไปที่หมู่บ้านเพื่อตามหา โดยไม่คาดคิดเมื่อใกล้หมู่บ้าน หย่งเหลียนก็วิ่งมาต้อนรับ เมื่อผู้ใหญ่ซุนเต๋อได้ฟังเรื่องจากไต้สือเมี่ยวส้านแล้วก็พูดขึ้นว่า นี่คือพุทธานุภาพอันไร้ขอบเขต จึงมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้ ข้างเผือกเชือกนั้นคงเป็นช้างที่พระพุทธเจ้าใช้ให้มาอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ไม่รู้ว่าท่านไต้ซือมีรองเท้าป่านนั้นมามากมายได้อย่างไร หย่งเหลียนรีบพูดขึ้นว่าถ้าจะถามถึงที่มาของรองเท้าแล้วก็ ทุกข์ยาก ! ทุกข์ยาก ! คงต้องย้อนกลับไปถึงเรื่องราวในวัง เมื่อเล่ารายละเอียดให้ฟังแล้ว ซุนเต๋อก็เกิดความเคารพแล้วทูลว่า คาดไม่ถึงว่าไต้ซือท่านนี้คือพระธิดาเมืองซิ่นหลินกั๊ว

เกิดในราชสำนักแท้ ๆ แต่ไม่ถูกยศฐาบรรดาศักดิ์ครอบงำ ตั้งใจศรัทธาบำเพ็ญเพียร สุดแสนจะลำบากก็ยังไม่เปลี่ยนใจ สิ่งนี้พบเห็นได้น้อยมากจากอดีตถึงปัจจุบัน วันข้างหน้าย่อมสำเร็จมรรคผลแน่ ๆ โดยไม่ต้องสงสัย แต่รองเท้าถูกคนป่าแย่งไปแล้ว ระยะทางไปเขาซวีหมีซันยังอีกไกลนับพันลี้ ระหว่างทางไม่มีรองเท้าใส่และเปลี่ยนก็ไม่ได้ ขอให้ท่านทั้งสามพักอีกสักวันสองวัน รอให้เกล้ากระหม่อมออกคำสั่งให้คนในหมู่บ้านช่วยทำรองเท้าถวาย จะได้ไม่ต้องเสด็จเท้าเปล่า ไต้ซือเมี่ยวส้านยกมือขึ้นไหว้แล้วตรัสว่า ขอบคุณท่านผู้ใหญ่ที่หวังดี ภิกษุณีน้อยขอน้อมรับไว้แต่ใจ ไม่กล้ารับรองเท้าของท่าน ท่านผู้ใหญ่ไม่ต้องลำบาก ซุนเต๋อจึงพูดว่า นี่ก็แปลกผู้ออกบวชมักรับบิณฑบาตจากผู้อื่นรองเท้าเพียงไม่กี่คู่จะเป็นไรทำไมไม่รับ ไต้ซือเมี่ยวส้านทรงตอบว่าท่านผู้ใหญ่ไม่รู้อะไรหมดผู้ออกบวชรับบิณฑบาตจากคนอื่นถูกแล้วแต่การรับประทานอาหารสักมื้อหนึ่งก็ถูกกำหนดไว้แล้ว พุทธธรรมมีเหตุสัมพันธ์กัน เอาเกินไปไม่ได้ ครั้งก่อนมีโทษถูกสั่งทำรองเท้าสานก็เป็นการสร้างเหตุอย่างหนึ่ง คราวนี้ก็เพราะรองเท้าสานจึงรอดตัวมาได้จึงเป็นการรับผล เหตุและผลจะคู่กัน รองเท้าสานกับอาตมาเป็นธรรมสัมพันธ์กัน บัดนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว ตอนนี้ไม่ควรสร้างเหตุอีก เพราะรองเท้าที่บุญคุณช่วยให้รอดชีวิตจึงไม่ยอมใส่อีก ถ้าหากไม่เคารพผู้มีพระคุณแล้วกลับไปดูถูกเหยียบย่ำอีก ใต้หล้านี้มีเหตุผลนี้ไหม รองเท้าแม้จะเทียบคนไม่ได้แต่เหตุผลทำนองเดียวกัน เพราะฉะนั้นอาตมาจากนี้เป็นต้นไปยินยอมเดินเท้าเปล่าจะไม่ยอมใส่รองเท้าอีก ยิ่ง

ตอนนี้ก็มีช้างให้ขี่แล้ว เท้าเปล่าก็ไม่ลำบากแต่อย่างไร เพราะฉะนั้นท่านผู้ใหญ่ไม่ต้องลำบากเหนื่อยยากเลย เมื่อผู้ใหญ่ซุนเต๋อได้ฟังแล้วรู้สึกยกย่องยิ่งขึ้นเลย ไม่คะยั้นคะยออีก จึงสั่งให้ลูกน้องไปเตรียมอาหารเจมาถวาย เรื่องรองเท้าก็เป็นอันว่าแล้วไป ทั้งสามคนจึงค้างแรมที่บ้านผู้ใหญ่ซุนเต๋อ

วันรุ่งขึ้นเมื่อเสร็จจากอาหารเช้าแล้ว ก็ถามทางไปภูเขาซวีหนีซันแล้วอำลาเจ้าบ้าน ผู้ใหญ่นำลูกบ้านออกมาส่งถึงนอกหมู่บ้าน ไต้ซือเมี่ยวส้านยกมือขึ้นไหว้อำลาทุกๆ คนแล้วทรงขึ้นประทับบนหลังช้าง มีอุปถัมภ์และหย่งเหลียนก็เดินเคียงข้างมุ่งหน้าไปทางเหนือ ตั้งแต่เช้าจรดเที่ยงเดินทางมาได้ระยะประมาณสามสิบลี้ เป็นทะเลทรายเวิ้งว้างไม่เพียงไม่พบเห็นผู้คน แม้แต่ต้นไม้ใบหญ้าก็ไม่เห็น มันเวิ้งว้างไร้ขอบเขตมีแต่ฟ้ากับทรายเท่านั้น หย่งเหลียนเอ่ยขึ้นทางข้างหน้าสุดลูกหูลูกตา ข้างหน้ามองไม่เห็นสถานที่พอจะพักพิงได้เลย เราเดินทางตั้งแต่เช้าจนพระอาทิตย์ตกดินได้ระยะทางไม่เกินห้าสิบลี้เท่านั้น คืนนี้จะค้างแรมกันอย่างไร ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า เธออย่าเพิ่งกังวล เมื่อทางข้างหน้ายังไปได้ก็ไป เดินได้หนึ่งก้าวก็ไปหนึ่งก้าวจนกว่าพระอาทิตย์จะตกดิน เมื่อไม่มีสถานที่จะพักก็ค้างคืนกันในทะเลทรายนี่แหละตอนนี้ตีโพยตีพายไปก่อนไข้ก็ไม่มีประโยชน์ไม่ใช่ว่าเราตีตนไปก่อนไข้แล้วก็จะมีสถานที่ปรากฏออกมาให้เห็นได้หย่งเหลียนฟังแล้วก็ไม่มีอะไรจะพูดต่อไปอีก สามคนกับช้างหนึ่งเชือก เดินมุ่งหน้าต่อไปอย่างเงียบสงบ ไม่มีการพูดคุยกันอีกจนตะวันจะตกดินแล้ว ก็ยังไม่มีป่าเขาหรือหมู่บ้านเลย ไต้ซือเมี่ยวส้านนั่ง

อยู่บนหลังช้าง ใช้ตาปัญญามองไปข้างหน้า เห็นถัดไปอีกหลายลี้ ดูเหมือนจะมีผู้คนและสัตว์เลี้ยง ถึงจะรู้ว่าเป็นพวกเร่ร่อนเลี้ยงสัตว์ ก็ยังดีจึงตรัสว่า ดีแล้ว ! ดีแล้ว ! พวกเธอลองดูซิว่าข้างหน้ามีกลุ่มเร่ร่อนเลี้ยงสัตว์ใช่ไหม เรารีบสาวเท้าเดินอีกหน่อยก็จะได้พึ่งพิงพวกเขาได้ เนื่องจากระยะทางยังห่างไกลเกินไป ทั้งยังแม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียนจึงมองไม่เห็นอะไร เมื่อเดินไปได้อีกระยะหนึ่งจึงค่อยมองเห็นวี่แวว ต่อมายิ่งใกล้เข้าไปทุกที จึงมองเห็นกระโจมผู้คนและสัตว์เลี้ยง ทั้งสามรู้สึกดีใจมากเมื่อเข้าไปใกล้ฟ้าก็เริ่มมืดสลัวแล้ว ไต้ซือเมี่ยวส้านกระโดดลงจากหลังช้างแล้ววิ่งไปปะหน้าคนหนึ่งที่ท่าทางจะเป็นหัวหน้าแล้วยกมือขึ้นไหว้ อธิบายถึงความเป็นมาให้รู้ บังเอิญคนพวกนี้เป็นชนเผ่าเจียลาที่อยู่ทางตะวันออกของประเทศซินหลินกั๋ว พวกเขาอาศัยไม่เป็นหลักแหล่งเที่ยวเร่ร่อนเลี้ยงสัตว์เพื่อดำรงชีพ เมื่อได้ฟังวาจาจากไต้ซือเมี่ยวส้านแล้ว รู้ว่าเป็นบุคคลระดับเจ้านาย จึงให้ความเคารพ เชื้อเชิญคนทั้งสามเข้าไปในกระโจมแล้วนั่งลงกับพื้น ส่วนช้างเผือกก็หมอบเฝ้าอยู่นอกกระโจมนั้น ชาวเจียลาหมู่นี้มีความเคารพต่อบุคคลทั้งสามมาก เมื่อเรื่องราวได้แพร่กระจายไปแล้ว ก็มีคนเอาน้ำสะอาดมาให้หนึ่งโถและเนื้อวัวจานใหญ่หนึ่งจาน เพื่อให้บุคคลทั้งสามรับประทานอันเป็นความหวังดีของพวกเขา แต่บุคคลทั้งสามไม่รับประทานแม้แต่สัตว์เล็ก ๆ นับประสาอะไรกับสัตว์ใหญ่เช่นแพะวัวเป็นต้น ไต้ซือเมี่ยวส้านเห็นเข้าถึงกับตรัสว่า บาปกรรม ! จึงกล่าวขอบคุณคนที่นำเข้ามาแล้วตรัสว่า อาตมาตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยรับเนื้อสัตว์เนื้อวัวเหล่านี้โปรดเก็บออกไปไว ๆ เอาไป

รับประทานกันเองก็แล้วกัน อาตมาขอรบกวนน้ำสะอาดแค่ถ้วยเดียวก็พอแล้ว หัวหน้าเผ่าทูลว่า ท่านเดินทางมาตลอดวันแล้ว คงต้องหิวกันแล้ว ที่นี่มีแต่เนื้ออย่างเดียว อย่างอื่นไม่มีอะไรให้รับประทานจะทำอย่างไรดี หย่งเหลียนตอบว่า ไม่เป็นไรหรอก ผู้ใหญ่ซุนได้ให้โรตีแห้งมาถุงหนึ่งสามารถรับประทานได้หลายมื้อเชียวละ ! ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสถามว่า ให้เธอตั้งแต่ตอนไหน ทำไมฉันจึงไม่รู้ หย่งเหลียนทูลว่าก่อนจะออกจากหมู่บ้าน หม่อมฉันกลัวว่าท่านไต้ซือรู้แล้วก็จะไม่รับจึงรับเก็บมาไว้เอง คิดว่าเตรียมไว้เมื่อถึงคราวจำเป็น คิดไม่ถึงว่าตอนนี้ก็ใช้ได้แล้ว ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า ทำไมเธอไม่บอกฉันแต่แรกล่ะฉันจะได้ขอบใจผู้ใหญ่ซุน หย่งเหลียนทูลว่า หม่อมฉันได้ขอบใจแทนไต้ซือไปแล้ว ทั้งสามรับประทานไปพลางก็คุยกันไปพลางเมื่อรับประทานโรตีแล้วดื่มน้ำตามไปอีกหน่อย ก็ทำให้ลำคอชุ่มชื่นดีขณะนั้นภายในกระโจมมืดแล้วมีตะเกียงไฟ แสงสลัวๆ จากดวงจันทร์ที่ส่องผ่านรูขาดของกระโจมเข้ามาจะเห็นทั้งสามคนกำลังเข้าฌานอยู่

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งสามก็แยกออกจากพวกเจียลามุ่งหน้าสู่ทางทิศเหนือ พอค่ำลงก็นอนพัก เป็นอยู่เช่นนี้ไปอีกหลายวันโดยสวัสดิภาพจนกระทั่งวันหนึ่งก็เดินทางถึงภูเขาลูกใหญ่ ห่างจากภูเขาไม่ไกลนัก มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งมีครัวเรือนกว่าร้อยหลังคา เวลาใกล้ค่ำแล้วทั้งสามคนจึงมุ่งหน้าสู่บ้านนั้น โดยไม่คาดคิดก็เกิดเหตุการณ์ขึ้น นั่นคือ

ทางไปซวีหนีซัน อุปสรรคยังไม่หมด

ตอนที่ 20
มีกรรมสัมพันธ์กับบ้านหลู่ ข้าวเหนียวช่วยรักษาโรค

ทั้งสามเห็นว่าตะวันจวนจะลับขอบฟ้าแล้ว ทางข้างหน้าก็มีภูเขาใหญ่ขวางหน้าอยู่ เห็นทีจะข้ามเขาลูกนี้ไม่ทัน โชคดีที่มีหมู่บ้านอยู่ไม่ไกลนัก ทั้งสามจึงมุ่งหน้าสู่หมู่บ้านเพื่อขอค้างแรมและขอบิณฑบาตอาหารสักมื้อหนึ่ง เมื่อมาถึงหมู่บ้านเห็นบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่งก็พอดูออกว่าเป็นบ้านที่ร่ำรวยที่สุดในหมู่บ้าน ก็อย่างที่พูดกันบ่อย ๆ ว่าจะออกนอกบ้านให้ดูลมฟ้าอากาศ จะบิณฑบาตให้ดูสถานที่ พวกเขาสามคนก็ย่อมมุ่งสู่บ้านนี้แน่นอน พอมาถึงประตูหน้าบ้านก็แลเห็นคนแก่คนหนึ่งอายุราวๆ สักเจ็ดสิบปีนั่งอยู่ มีสีหน้าหม่นหมองตาทั้งสองข้างมองลงพื้น มีน้ำตาคลอเบ้าอยู่ เขากำลังครุ่นคิดอะไรอยู่นะ

ทั้งสามคนเดินเข้าไปใกล้คนแก่นั้นก็ยังมองไม่เห็นพวกเขา หย่งเหลียนใจร้อนก้าวเท้าขึ้นหน้าไปอีกก้าวหนึ่งแล้วยกมือขึ้นไหว้คนแก่แล้วพูดว่า ท่านผู้เฒ่ากำลังคิดอะไรอยู่หรือ เมื่อภิกษุณีแสดงคารวะแล้วคนแก่จึงรู้ตัวสะดุ้งขึ้นแหงนหน้าขึ้นมองคนทั้งสามแล้วอุทานขึ้นว่า ภิกษุณีมาจากที่ไหนมาที่นี่ทำอะไร ในท่ามกลางความเหม่อลอยนั้นได้ทำให้คนแก่ตกใจสะดุ้ง ไต้ซือเมี่ยวส้านรีบยกมือขึ้นไหว้เพื่อขอขมาแล้วตรัสว่า การรบกวนครั้งนี้ทำให้ท่านตกใจมาก โปรดให้อภัยด้วย พวกฉันเป็นภิกษุณีเมืองซินหลินกั๋ว ได้ตั้งปณิธาณ

ว่าจะขึ้นเขาซวีหนีซัน เส้นทางเดินผ่านมาทางหมู่บ้านท่าน เป็นเพราะใกล้ค่ำแล้วจึงมารบกวนบ้านท่าน ขออาศัยหลับนอนสักคืน

พรุ่งนี้เช้าก็จะเดินทางต่อจะไม่รบกวนท่านมาก หวังว่าท่านผู้เฒ่าคงให้ความสะดวก คนแก่นั้นส่ายศีรษะไปมาแล้วว่าพวกท่านมาไม่ถูกเวลา หากเป็นเช่นวันอื่นๆ อย่าว่าค้างแรมแค่หนึ่งคืนเลย จะอยู่สักกี่คืนก็ไม่เป็นไรแต่ตอนนี้ไม่ได้แน่ พวกท่านไปหาบ้านอื่นกันเถอะ ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสถามว่านี่ก็แปลกไม่ทราบสาเหตุอันใดโปรดเล่าให้ฟังหน่อย คนแก่นั้นถอนหายใจแล้วพูดว่า พูดถึงเจ้าบ้านเศรษฐีหลู่เป็นคนใจดีชอบบำเพ็ญกุศลที่ผ่านมาก็ชอบช่วยเหลือพวกคนจนเลี้ยงอาหารพระ สวดมนต์เป็นต้น เป็นเช่นนี้มานานถึงสิบปีก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง ท่านไม่มีบุตรเลย จนกระทั่งต้นปีที่แล้วท่านก็ได้บุตรชายคนหนึ่งมีการเลี้ยงฉลองกันทั้งหมู่บ้าน คนในหมู่บ้านก็ว่านี่เป็นเพราะบุญกุศลได้ตอบสนองโดยไม่คาดคิด

เมื่อต้นเดือนนี้เองบุตรชายท่านเกิดเจ็บป่วยด้วยท้องอุจจาระร่วงได้ตามหาหมอรักษาเท่าไหร่ต่างก็บอกว่าลำไส้อ่อนแอรักษายากรับประทานยาก็ไม่ได้ผล ถ้าได้ยาแรงหน่อยก็ดีขึ้นหน่อย พอหมดฤทธิ์ยาก็เหมือนเดิม ตามที่หมอผู้หนึ่งว่า ถ้าต้องรักษาโรคนี้ ต้องใช้ข้าวเหนียวสักสามกำมือมาต้มให้เหลวเป็นน้ำให้รับประทาน เพื่อให้ลำไส้แข็งแรงขึ้นมา ต่อจากนั้นจึงใช้ยารักษาต่อ แต่ที่น่าเจ็บใจก็ที่หมู่บ้านเราไม่ได้ปลูกพวกข้าว ข้าวเหนียวกันเลย ถ้าต้องการข้าว ข้าวเหนียวก็ต้องข้ามยอดเขาเทียนหม่าฟง แล้วข้ามแม่น้ำปี้ซีไปถึงเมืองหลิวหลี

จึงจะหาได้ ระยะทางไกลถึงร้อยลี้ ปกติก็ไม่ลำบากอะไร แต่ที่ไม่เหมาะตอนนี้ ก็ที่เทียนหม่าฟงนี้มีเสือร้ายอยู่ถึงสี่ตัวอาศัยอยู่ที่หัวเขา ซึ่งแต่ก่อนก็ไม่เคยมี เพิ่งจะมามีราว ๆ ครึ่งปีนี้เอง มันออกมาไล่จับสัตว์เลี้ยงชาวบ้าน ทำให้ในป่าไม่มีความปลอดภัย ชาวบ้านไม่กล้าไปมา ที่นี่จึงถูกตัดขาดจากเมืองหลิวหลี ถึงแม้จะรู้ว่าที่นั้นมีข้าวเหนียว แต่ไม่มีใครกล้าไปกัน เห็นโรคของพ่อหนูน้อยแล้วอาการหนักลงทุกวัน ตามที่หมอบอกชีวิตพ่อหนูน้อยคงอีกวันสองวันนี้ ตอนนี้ท่านเศรษฐีก็กินไม่ได้นอนไม่หลับมา 3-4 วันแล้ว สภาพเช่นนี้ไฉนเลยจะมีกะจิตกะใจมาต้อนรับท่าน เพราะฉะนั้นเชิญพวกท่านไปค้างที่อื่นเถอะ ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า เจริญพร ! เจริญพร ! ท่านผู้เฒ่าว่าเรามาไม่ถูกเวลา ฉันว่าเรามาถูกเวลา อันนี้เป็นธรรมสัมพันธ์ที่ถูกกำหนดไว้ ท่านรีบไปบอกเศรษฐีว่าอย่าได้กังวลเลย ถ้าต้องการของสิ่งอื่นผู้ออกบวชไม่มี ถ้าเป็นข้าวเหนียวก็มีอยู่ในถุง หากสามารถช่วยชีวิตพ่อหนูน้อยได้ ผู้ออกบวชก็ไม่ตระหนี่หรอก คนแก่นั้นฟังแล้วเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จึงถามว่า มีจริงหรือ ผู้ออกบวชพูดจาต้องพูดจริงพูดหลอกลวงไม่ได้ อย่าได้หลอกเพื่อค้างคืนหนึ่งนะ ไต้ซือเมี่ยวส้านตอบว่า ทำอย่างนั้นได้อย่างไร ท่านดูที่ถุงสีเหลืองว่าในนั้นใช่ข้าวเหนียวหรือไม่ ท่านรีบไปบอกท่านเศรษฐีก็แล้วกัน คนแก่จึงว่า ถ้าเช่นนั้นขอให้ท่านทั้งสามนั่งรอประเดี๋ยว ให้ตาแก่เข้าไปเรียนท่านเศรษฐีก่อน ว่าแล้วก็รีบผลุนผลันเข้าไปข้างในบ้าน ปากร้องเรียกท่านเศรษฐี ๆ พ่อหนูน้อยรอดชีวิตแล้ว ! มีคนส่งข้าวเหนียวมา

ให้ ขณะนั้นเศรษฐีหลู่กำลังนั่งทุกข์อกทุกข์ใจอยู่ที่ห้องโถง เห็นตาแก่ตื่นเต้นเช่นนั้น จึงร้องตวาดว่า หลู่เอ๋อเจ้าบ้าไปแล้วหรือ พูดเพ้อเจ้ออะไรอยู่ คนแก่ขานรับว่าไม่บ้า มีคนเอาข้าวเหนียวมาจริงๆ เมื่อยืนนิ่งสักครู่ พอมีสติแล้วก็เล่าเรื่องของไต้ซือเมี่ยวส้านให้ฟังตั้งแต่ต้นจรดปลาย เศรษฐีฟังแล้วก็กระโดดโลดเต้นโดยไม่รู้ตัวพร้อมกับบอกหลู่เอ๋อรีบๆ ออกไปเปิดประตูบานใหญ่ให้เข้ามา บอกว่าข้าจะออกไปเชิญท่านพุทธะทั้งสามเอง หลู่เอ๋อไม่รอช้ารีบถลันออกไปเปิดประตูบานใหญ่แล้วพูดกับคนทั้งสามว่า เศรษฐีบ้านข้าจะออกมาต้อนรับท่านพุทธะทั้งสาม ไต้ซือเมี่ยวส้านร้องตอบว่ามิบังควร เศรษฐีหลู่ก็เดินออกจากประตูมาแล้วคำนับไปยังบุคคลทั้งสาม ปากก็พูดว่าผู้น้อยหลู่หวินไม่ทราบว่าท่านธรรมาจารย์ทั้งสามได้มาเยือน ขาดการต้อนรับจากแดนไกลโปรดให้อภัยด้วย ตอนนี้ขอเชิญท่านทั้งสามสู่ห้องโถงรับน้ำชาอาหารเจก่อน ไต้ซือเมี่ยวส้านยกมือขึ้นไหว้แล้วตรัสว่า ภิกษุณียากจนไม่มีบารมีบุญกุศลอะไรที่ท่านเศรษฐีบังควรออกมาต้อนรับ เป็นเพราะว่ามาไกลจึงใคร่ขอรบกวนค้างแรมสักคืน ทำให้ท่านเศรษฐีต้องกังวลนับว่าบาปกรรม เมื่อทั้งสามคนได้เดินเข้าประตูใหญ่ แล้วก็ตรงไปยังห้องโถงหลังจากคารวะกันอีกครั้ง จากนั้นจึงนั่งลงแนะนำพอสังเขป เสร็จแล้วไต้ซือเมี่ยวส้านก็เริ่มตรัสถามว่าได้ยินว่าพ่อหนูน้อยป่วยหนักต้องการเอาข้าวเหนียวต้มน้ำรับประทานจึงจะรักษาโรคได้ พอดีในถุงของเรามีข้าวเหนียวอยู่พอดี เอามาเก็บคัดสักหน่อย อย่าว่าแต่สามฝ่ามือเลยสามลิตรก็ยังได้

พอหลู่หวินได้ยินดังนั้นก็แสดงความดีใจจนออกนอกหน้า แสดงความขอบคุณแล้วขอบคุณอีก ไต้ซือเมี่ยวส้านจึงเปิดถุงข้าวออกแล้วก็ขอถาดใบหนึ่งจากหลู่หวิน เอาข้าวเทลงในถาดแล้วเก็บเลือกแต่ข้าวเหนียวออกมา ชั่วเวลาผ่านไปไม่นานนัก ก็ได้ข้าวเหนียวมาหนึ่งลิตร หลู่หวินรีบบอกไต้ซือว่าพอแล้ว ที่เหลือขอให้ท่านพุทธะเก็บขึ้นเถอะ หย่งเหลียนเก็บข้าวใส่ไว้ในถุง ไต้ซือเมี่ยวส้านก็กำชับว่าตอนต้มข้าวนี้ อย่าได้คนข้าว จะได้ไม่ทำลายไอธาตุเดิมอันจะทำให้ประสิทธิภาพลดน้อยไป ให้ใช้ไฟอ่อนๆ อย่าให้เดือดพล่านถ้าเดือดจนไหลทิ้ง ฟองข้าวไหลทิ้งก็จะไม่เกิดประสิทธิภาพ หลู่หวินรับคำขอรับ! ขอรับ! เชิญท่านทั้งสามนั่งตามสบายแล้วก็ยกถาดข้าวเหนียวเข้าไปข้างใน เอาให้คุณย่าแล้วบอกวิธีต้มให้ละเอียดพลางสั่งให้จัดเตรียมอาหารเจต้อนรับบุคคลทั้งสาม สั่งให้คนไปทำความสะอาดห้องนอนเพื่อให้ทั้งสามเข้าพัก อีกด้านหนึ่งก็ให้คนไปตามหมอมาเพื่อปรึกษาการรักษา

ฝ่ายคุณย่ารับข้าวเหนียวมาแล้วก็หยิบขึ้นมาสามกำมือใส่ในหม้อดิน เติมน้ำให้พอดี แล้ววางตั้งบนเตาที่มีขี้เถ้ากลบอยู่ แล้วก็นั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ ระวังไม่ให้เดือดจนไหลทิ้ง ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วยาม ข้าวก็เละเป็นโจ๊ก กลิ่นหอมโชยเข้าจมูก ตักใส่ถ้วยตะไลหนึ่ง นำไปให้พ่อหนูน้อยรับประทาน ในขณะนั้นพ่อหนูน้อยอยู่ในสภาพที่อิดโรยรับประทานอาหารไม่ได้มานานหลายวันแล้ว จึงต้องคอยเอาช้อนป้อนเข้าไปจนหมดถ้วย หนูน้อยท่าทางเหมือนคนนอนหลับ คุณย่า

รู้สึกดีใจขึ้นจึงกลับไปเก็บหม้อแล้วเกลี่ยไฟให้ดับ เสร็จแล้วเดินกลับเข้าไปในห้องอีก ยื่นมือไปคลำตามมือตามเท้าของพ่อหนูน้อยดู คุณย่าตกใจ เพราะก่อนหน้านี้มือเท้าของพ่อหนูน้อยแม้จะไม่อุ่นเท่าคนปกติ แต่ก็ยังมีความรู้สึกอุ่นเล็กน้อย แต่ตอนนี้รับประทานโจ๊กข้าวเหนียวลงไปแล้ว มือเท้ากลับเย็นดุจน้ำแข็ง จะอุ่นสักเล็กน้อยก็ไม่มีแม้แต่ศีรษะก็เย็นเฉียบไปหมด คิดว่าชีวิตคงจบลงแล้ว คุณย่าลุกลี้ลุกลนผลุนผลันออกไปที่ห้องโถงเพื่อบอกหลู่หวิน ซึ่งในขณะนั้นหลู่หวินและพวกไต้ซือกำลังรับประทานอาหารกันอยู่ เมื่อทุกคนได้ยินดังนั้นก็ทำให้ตกตะลึง คุณย่ากล่าวโทษว่าในข้าวเหนียวนั้นคงมีอะไรอยู่แน่ ๆ คงต้องเอาชีวิตกับไต้ซือให้ได้ หลู่หวินก็เข้าห้ามปราม ขณะที่ชุลมุนกันอยู่ก็พอดีหมอได้มาถึง จึงถามถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วจึงพูดว่า พวกท่านอย่าเพิ่งโวยวายกัน ให้ข้าเข้าไปตรวจดูอาการก่อนก็จะรู้ละเอียด ว่าแล้วคุณย่ากับหลู่หวินก็เข้าไปในห้อง คุณหมอตรวจชีพจรของหนูน้อยดูแล้ว ก็หันมาทางหลู่หวินแล้วพูดว่า ขอแสดงความยินดี พ่อหนูน้อยมีธาตุเกิดขึ้นแล้ว หลู่หวินแม้จะได้ยินว่ายินดีแต่ก็ไม่รู้ว่าทำไมสภาพจึงเป็นเช่นนั้น จึงหันมาถามคุณหมอว่าท่านหมอใหญ่ เจ้าหนูทำไมจึงมีมือเท้าเย็นอย่างนี้ หายใจก็อ่อนระทวยเห็นชัดๆ ว่าตายแน่ ทำไมจึงว่ามีธาตุเกิดขึ้น คุณหมอตอบว่า ท่านเศรษฐีไม่รู้อะไร อันนี้คือไอธาตุรวมอยู่ภายในหนูน้อยป่วยมาหลายวันไอธาตุก็ไม่ค่อยปะติดปะต่อกันอยู่แล้ว โชคดีที่ได้น้ำข้าวเหนียวช่วยเสริมไอธาตุเดิม เมื่อไอธาตุภายในรวมตัวกันขึ้นสภาพข้างนอก

จึงกลับกัน ท่านรอให้เขาตื่นขึ้นมา คอยดู รับรองว่าหน้าตาจะดีขึ้น เมื่อทุกคนได้ยินแล้วจึงค่อยเบาใจ คุณหมอจึงเขียนใบยาให้แล้วจึงลาจากไป ไต้ซือเมี่ยวส้านรู้แล้วอดดีใจไม่ได้ ทั้งหลู่หวินและครอบครัวต่างออกมาไหว้ขอบคุณไต้ซือ ไต้ซือเมี่ยวส้านตอบว่า พวกท่านมีที่ดินดีอย่างนี้ ทำไมไม่คิดปลูกข้าวข้าวเหนียวบ้าง ทำให้เกิดขาดแคลน ตอนนี้ฉันมีข้าวเปลือกอยู่หลายลิตร ยินดีมอบให้ท่านไปทำการปลูก นั่นคือ

วันนี้ให้พันธุ์ดี ปีต่อไปเก็บเกี่ยวมาก

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 21
ปราบเสือร้ายเทียนหม่าฟง ที่เมืองหลิวหลีเห็นทางสว่าง

ไต้ซือเมี่ยวส้านทรงเห็นว่าที่ดินบริเวณนี้อุดมสมบูรณ์ แต่ไม่มีการปลูกข้าวและข้าวเหนียวเลย จึงได้กล่าวกับหลู่หวินว่าท่านเศรษฐีที่ดินของท่านดีออกอย่างนี้ ไม่คิดจะปลูกข้าว ข้าวเหนียวบ้างหรือ มีแต่ข้าวฟ่างเท่านั้น จึงเกิดการขาดแคลนอย่างมาก ตอนนี้ไต้ซือก็มีข้าวเปลือกอยู่ในถุงอยู่หลายลิตร ในนั้นมีทั้งข้าวเปลือกและข้าวเหนียว จะมอบให้ท่านไว้เป็นเมล็ดพันธุ์ หลู่หวินได้ฟังแล้วต่างก็แสดงความยินดีถึงกับเต้นไปรอบ ๆ ขอบคุณฟ้าดิน ไต้ซือเมี่ยวส้านได้เรียกให้แม่อุปถัมภ์แก้ถุงผ้าออกแล้วมอบให้หลู่หวิน แล้วให้แยกข้าวเปลือกออกเป็นข้าวเจ้าและข้าวเหนียว จากนั้นก็สอนวิธีเพาะปลูกให้พวกเขารู้อย่างละเอียด หลู่หวินกล่าวขอบคุณไม่รู้จักจบแล้วต่างก็แยกย้ายไปนอน

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จแล้ว ทุกคนมาพบกันที่ห้องโถง ไต้ซือเมี่ยวส้านถามถึงอาการของพ่อหนูน้อย ก็เป็นจริงตามหมอบอก อาการดีขึ้นแล้วท้องก็หยุดเดิน ทั้งสามคนก็พลอยยินดีด้วย เมื่อหลังอาหารเช้าแล้วไต้ซือเมี่ยวส้าน ก็จะอำลาจากไป แต่หลู่หวินกลับไม่ยอมให้คนทั้งสามไป เพราะการไปภูเขาซวีหนีซันต้องผ่านเขาเทียนหม่าฟง แต่เมื่อครึ่งปีที่ผ่านมานี้เกิดมีเสือมาอยู่ถึงสี่ตัวคอยเที่ยวกินสัตว์เลี้ยงของชาวบ้าน เพราะฉะนั้นเส้นทางสายนี้

จึงไม่มีใครกล้าเดินผ่าน บุคคลทั้งสามก็ล้วนอ่อนแอ แล้วจะไปได้อย่างไรกัน สู้รออยู่ที่หมู่บ้านสักระยะหนึ่งก่อน รอให้หลู่หวินตามหาพวกนายพรานให้เข้าไปปราบเสือเสียก่อน หลังจากนั้นแล้วค่อยพาท่านทั้งสามคนข้ามเขาไป ประการแรกเป็นการขจัดเสือ ประการสองเป็นการตอบแทนพระคุณทั้งสามคน ตอนนี้อย่างไรเสียก็ให้ไปไม่ได้ ไต้ซือเมี่ยวส้านหัวเราะแล้วตรัสว่า ไม่เป็นไรๆ ! เสือร้ายเป็นจ้าวป่าของพุทธบริษัท เราเป็นพุทธมามกะ มันคงไม่ทำร้ายพวกเราหรอก ขอให้ท่านเศรษฐีเชื่อใจได้ พวกเราอยากจะไปเขาซวีหนีซันกันเต็มที่แล้วไม่กล้าหยุดรอที่นี่ ความหวังดีของท่านเศรษฐีพวกเราน้อมรับไว้ในใจก็แล้วกัน หลู่หวินก็ยังไม่กล้าให้ไปอยู่ดี ทั้งสองฝ่ายโต้แย้งกันอยู่สักครู่ หลู่หวินจึงพูดขึ้นว่า หากท่านทั้งสามจะต้องไป ให้ได้ละก็ ให้พวกเราคัดเลือกพวกวัยฉกรรจ์สักกองหนึ่ง ทุกคนมีอาวุธครบมือจะช่วยป้องกันให้ทั้งสามท่านข้ามเทียนหม่าฟงไป จะได้ไม่เกิดปัญหา ไต้ซือเมี่ยวส้านจะทัดทานอย่างไรก็ไม่ฟัง ก็ยินยอมตาม ชั่วเวลาไม่นานก็ระดมคนวัยฉกรรจ์ได้ 32 คน แต่ละคนมีมีดมีกระบองเป็นอาวุธ เมื่อทุกคนมาพร้อมกันที่หน้าหมู่บ้านแล้ว ไต้ซือเมี่ยวส้านจึงได้อำลาหลู่หวินพร้อมกับแม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียนเมื่อออกนอกประตูหมู่บ้านมาแล้ว ไต้ซือเมี่ยวส้านจึงขึ้นทรงช้างตรงไปสู่ภูเขาเทียนหม่าฟง หลู่หวินและชาวบ้านพากันเดินทางมาส่งอีกไกลจึงหยุด ทั้งสามคนพร้อมกำลังวัยฉกรรจ์คอยคุ้มกัน ทางขึ้นสู่ยอดเขาเทียนหม่าฟงมีสองทาง ทางตะวันตกค่อนข้างอันตราย ป่าไม้หนาแน่น

สัตว์ร้ายซ่อนตัวได้ง่าย ทางตะวันออกราบเรียบกว่า ต้นไม้เบาบาง คิดว่าจะปลอดภัยกว่า เพราะว่าพวกวัยฉกรรจ์ต้องการหลบเลี่ยงจากการเจอเจ้าเสือร้าย จึงเลือกเดินผ่านหุบเขาตะวันออก โดยไม่คาดฝันเหนือการคาดเดาของคนที่คิดจะหลบเสือ กลับต้องเผชิญหน้ากัน ถ้าตอนนั้นเลือกเดินทางหุบเขาตะวันตกก็จะไม่มีเรื่อง เมื่อมาทางหุบเขาตะวันออกแล้วก็ไม่พ้นจากฉากอันระทึกใจ ทั้งหมดเข้าสู่หุบเขาเส้นทางค่อย ๆ เอียงลาดขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเดินมาทางกึ่งกลางของภูเขา มีคนหนึ่งที่ชำนาญการเดินทาง จึงพูดเตือนพรรคพวกว่าพวกเราระมัดระวังกันหน่อย กลัวว่าเจ้าวายร้ายจะซ่อนอยู่ตามพงหญ้า พวกเราให้เตรียมอาวุธให้ดี ทุกคนก็ร้องตอบรับกันเสียงดัง เพราะเสียงนี้เอง จึงทำให้เสือรู้สึกตัวขึ้น มันมีอยู่ด้วยกันสองตัวมันออกหากินจากถ้ำทางตะวันตก เรื่อยมาจนถึงตะวันออกยังหาอะไรกินไม่ได้ ฟ้าก็เริ่มสว่างแล้ว พวกมันกำลังอ่อนเพลีย จึงหมอบพักอยู่ในพงหญ้า ทันใดนั้นที่ได้ยินเสียงคนพอดีกำลังหิว จึงคำรามออกมาดัง ๆ แล้วแยกย้ายออกมาทางซ้ายตัวทางขวาตัว วิ่งตรงเข้าหาคน ไต้ซือเมี่ยวส้านตกใจไม่น้อย กำลังร้องให้ช่วยก็พลัดตกจากหลังช้าง หย่งเหลียนก็ล้มลงที่พื้นด้วย กำลังที่จะลุกขึ้น พวกคนหนุ่มก็ตีวงล้อมเข้าหาเสือร้าย เสือร้ายนั้นรู้ตัวว่องไว เมื่อเห็นมีคนหกล้มอยู่ที่พื้น ก็หันหลังละจากพวกคนหนุ่มแล้ววิ่งตรงเข้าหาคนทั้งสาม พวกคนหนุ่มก็เข้าช่วยอย่างเต็มที่ แต่ก็สกัดเสือได้ตัวหนึ่ง ส่วนอีกตัวหนึ่งก็วิ่งเข้าใกล้ตัวไต้ซือเมี่ยวส้าน

ไม่ทันการเสียแล้ว ! พวกคนหนุ่มวิ่งมาไม่ทันแล้ว ทันใดนั้นช้างเผือกนั้นก็ถลันเข้าขวางทางเสือ เมื่อเสือเข้ามาใกล้ มันก็เอางวงตวัดรัดตัวเสือเอาไว้ แล้วออกแรงเหวี่ยงออกไปสุดกำลัง เจ้าเสือร้ายกระเด็นออกไปไกลหลายสิบฟุต แล้วกระแทกลงบนหินทำให้หลังหักลุกไม่ขึ้น พวกคนหนุ่มเห็นช้างฆ่าเสือไปแล้วตัวหนึ่ง ทำให้พวกเขามีกำลังใจขึ้น จึงพร้อมใจกันกำจัดเสือไปได้อีกตัวหนึ่ง ขณะที่กำลังชุลมุนอยู่นั้น เสียงก้องไปถึงหัวเขา ทำให้เสือที่หลับอยู่อีกสองตัวทางยอดเขาตะวันตกตื่นขึ้นมา เมื่อมันตื่นขึ้นมาไม่เห็นเพื่อนอีกสองตัวก็คงรู้ว่ากำลังต่อสู้อยู่ที่นั่นจึงออกจากถ้ำมา มันตรงมาตามเสียง รวดเร็วดุจลมพัด ทะยานตัวลอยมาผ่านสันเขามาตามทิศทางเสียง

เมื่อพวกคนหนุ่มเห็นว่า ได้ฆ่าเสือไปแล้วสองตัว กำลังคิดจะมาพยุงคนทั้งสามขึ้น ก็พลันได้กลิ่นฉุนจากลมพัดจึงร้องขึ้นว่า แย่แล้ว ! ไอ้สองตัวนั้นมาแล้ว จึงทำให้ทุกคนเตรียมอาวุธพร้อมต่อสู้ศัตรู ส่วนช้างเผือกก็พุ่งทะยานไปข้างหน้า มันรอจนกว่าเสือจะเข้ามาใกล้แล้วใช้งวงตวัดรัดตัวเสือแล้วกระแทกลงพื้น ทำให้เสือตัวหนึ่งกองลงอยู่กับพื้น พวกคนหนุ่มก็พร้อมใจกันเข้ารุมตีแทง เป็นอันว่าตายลงไปอีกหนึ่งตัว ส่วนตัวที่เหลือเมื่อเห็นว่าเพื่อนมันถูกฆ่าก็คำรามโกรธทะยานตะปบเขี้ยวเล็บลงที่ตัวช้าง ช้างมีอาวุธอยู่ที่งวงเท่านั้น แต่ทิศทางไม่ถนัดใช้ โชคดีที่หนังมันหนา แม้จะถูกตะปบกัดก็ไม่ถึงกับเป็นอะไร มันคงใช้งวงเข้าต่อสู้ พวกคนเหล่านั้นเห็นเสือตายไปแล้ว 3 ตัว ถึงรู้ว่าเสือตัวที่เหลือนี้ดุร้าย ต่างก็ไม่พรั่นพรึง พร้อมใจกันเข้าช่วย

เหลือช้างต่อสู้ เจ้าเสือร้ายต่อสู้จนหมดแรง จึงหมอบลงกับพื้น ก็ถูกคนเหล่านั้นรุมแทงจนตาย ถึงกระนั้นก็มีหลายคนถูกมันตะปบเอาบ้าง เสือร้ายแห่งเทียนหม่าฟงถูกขจัดหมดสิ้นแล้ว เสือร้ายทั้งสี่ถูกคนเหล่านั้นแบกกลับหมู่บ้าน

ไต้ซือเมี่ยวส้านได้ผ่านช่วงนาทีวิกฤตไปแล้ว เมื่อได้สติก็ลุกขึ้นจากพื้นดินแล้วทรงขึ้นขี่บนหลังช้างเพื่อเดินทางต่อไป พวกคนหนุ่มเหล่านั้นก็ได้ส่งพวกเขาข้ามผ่านเทียนหม่าฟงไปถึงเชิงเขาทางทิศเหนือแล้วจึงอำลากลับไป ไต้ซือเมี่ยวส้านได้กล่าวขอบคุณพวกคนหนุ่มแล้วมุ่งหน้าตรงไปยังเมืองหลิวหลี เมื่อข้ามเขาเทียนหม่าฟงมาแล้วสภาพภูมิประเทศก็แตกต่างกันออกไปตลอดเส้นทางจะมีหมู่บ้านหนาแน่นอยู่ทั่วไป ซึ่งผิดกับฟากกระโน้นที่มีแต่ความเงียบเหงาซบเซาน่าวังเวง ทั้งสามเดินทางผ่านไปอีกสองวัน ก็ลุถึงเมืองหลิวหลีในเมืองมีสถานที่ราชการ โรงแรมโรงเตี๊ยม และร้านค้ามากมายไต้ซือเมี่ยวส้านได้ตรงไปยังที่ทำการของเมืองเพื่อรายงานลงประทับตรา แล้วก็มีคนนำบุคคลทั้งสามเข้าไปพักยังโรงแรม มีอาหารเจจัดถวาย วันรุ่งขึ้นก็จากเมืองหลิวหลีมุ่งตรงไปยังเขาซวีหนีซันทางตะวันออก ซึ่งเป็นทางขึ้นภูเขาซวีหนีซันโดยตรง

ทั้งสามเดินทางในตอนกลางวันและหยุดพักในตอนกลางคืนเวลาผ่านไปอีกหลายวันก็แลเห็นภูเขาซวีหนีซันลิบๆอยู่ข้างหน้าความมุ่งหวังของพวกเขาค่อยๆ เป็นจริงขึ้นมา ทำให้เกิดกำลังใจขึ้นอีกมาก การเดินทางก็เดินเร็วขึ้น เมื่อก่อนวันหนึ่งเดินทางได้วันละ

ประมาณ 50 ลี้ ตอนนี้สามารถเดินได้ถึง 70 ลี้ต่อวัน ก็ยังไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย ตอนนี้ก็มาถึงเชิงเขาซวีหนีซันแล้ว แต่เขาซวีหนีซันนี้สูงจรดฟ้าและยังกว้างใหญ่ มียอดเขาใหญ่น้อยถึง 72 ยอด แต่ละยอดติดต่อกัน ขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่ขาดแนว มองดูแล้วเหมือนมังกรที่เป็นคลื่น ทั้งสามคนมาถึงเชิงเขาแล้ว แต่ก็ไม่รู้ว่ายอดเขาอันไหนคือยอดเขาบัวหิมะ ถ้าจะค้นหาไปเสียทุกยอดก็คงลำบาก

บริเวณใกล้เคียงใน 10 ลี้นี้ ก็ไม่มีหมู่บ้านที่จะสอบถาม จึงเป็นความยากลำบากตัดสินใจอะไรไม่ได้ เมื่อปรึกษากันได้สักพัก หย่งเหลียนก็คิดอะไรได้แล้วพูดว่า ยอดเขาบัวหิมะเป็นยอดเขาที่มีชื่อย่อมต้องทั้งสูงและใหญ่ต่างไปจากยอดเขาอื่นๆ พวกเราก็อย่าพึ่งไปสนใจว่าจะใช่หรือไม่ เราก็ลองไปดูกันก่อน ถ้าหากไม่ใช่ เราก็ต้องเอาความศรัทธาเป็นที่ตั้ง ส่งใจให้บัวหิมะซาบซึ้งก็คงมีปรากฏการณ์อะไรชักนำเราไปหา ทุกคนยังไม่มีวิธีการที่ดีไปกว่านี้ก็คล้อยตามความคิดของหย่งเหลียน จึงเปรียบเทียบความสูงและขนาดของยอดเขา เห็นยอดที่สูงใหญ่ที่อยู่ตรงกลางค่อนไปทางซ้ายยอดที่สามก็จดจำเป็นเป้าหมายแล้วก็เดินตรงไปยังยอดนั้น เมื่อมาถึงเชิงเขาก็มองหาทางเดินขึ้นเขาซึ่งเป็นทางเล็กๆ หย่งเหลียนก็ผลักดันให้ช้างเผือกเดินไปตามทางนั้น แต่คาดไม่ถึงว่าเจ้าเผือกแสนดีเกิดมีอารมณ์ขึ้นยืนนิ่งไม่ยอมขยับเขยื้อนนั่นคือ

ยอดเขาบัวหิมะอยู่ไหน ช้างเผือกยอดรู้ดีในใจ

ตอนที่ 22
สู่ยอดเขางูกลืนช้าง สู่ภาพมายาเจ้าโจมตี

บุคคลทั้งสามและช้างหนึ่งเชือกเดินทางมาถึงเชิงเขา คิดว่าเขายอดนี้คือยอดเขาบัวหิมะ จึงหาทางที่จะเดินขึ้นไป เมื่อหาได้แล้วก็ไสช้างให้เดินหน้าต่อไป แต่ช้างกลับไม่ยอมขยับเขยื้อน ตลอดทางที่ผ่านมามันเชื่อฟังง่ายดี แต่ตอนนี้ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ทำไมมันจึงแข็งขืนไม่ยอมก้าวเดิน เมื่อหย่งเหลียนเห็นช้างไม่ยอมเคลื่อนที่ก็รู้สึกแปลกใจจึงพูดว่า สงสัยวันนี้มันคงไม่ได้กินอะไร มันจึงไม่ยอมเดิน ว่าแล้วก็ล้วงเอาโรตีออกจากถุงมาแท่งหนึ่งยื่นให้มันกิน ช้างเผือกก็ไม่ยอมกิน มันคงยืนนิ่งอยู่กับที่ ทำให้หย่งเหลียนชักโกรธจึงด่ามันว่า สัตว์เจ้ากรรมทำพยศอยู่นั่นคงอยากถูกตีใช่ไหม ถ้าไม่เดินก็จะทุบเจ้าสักตั้ง เจ้าช้างเผือกได้ยินแล้วก็หันหัวมามองดูหย่งเหลียน ทำท่าถอนหายใจเหมือนกับจะพูดกับหย่งเหลียนว่าทางโน้นมีกลิ่นไม่ดี คงต้องมีอะไรหลบซ่อนอยู่ น่ากลัวอันตรายมากเข้าไปไม่ได้ ! หย่งเหลียนแม้ว่าจะฉลาดแต่ก็เดาความหมายของช้างไม่ออก จึงเอาแต่กระทืบเท้าด่าว่า ไต้ซือเมี่ยวส้านเห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น จึงเสด็จลงจากหลังช้างแล้วทรงลูบที่งวงช้างพร้อมตรัสกับช้างว่า ช้างเผือกเอ๋ย ! เจ้าก็รู้อยู่นี่ ตั้งแต่เจ้าช่วยชีวิตฉันออกจากภูเขาจินหลุนแล้ว ติดตามฉันมาที่ภูเขาซวีหนีซันตลอดการเดินทางอันยาวนานมานี่ก็ลำบากเจ้าไม่น้อยเลย ตอนนี้มาถึงภูเขานี้แล้วเหตุไฉนจึงเกิดอารมณ์ขึ้นมาเล่า ช้างเผือกได้ยินเช่นนั้นก็แกว่งหัว

ไปมาหลายครั้ง หมายความว่าไม่ใช่ ไต้ซือเมี่ยวส้านก็ตรัสถามว่า ถ้าเช่นนั้นเขายอดนี้คงไม่ใช่ยอดเขาบัวหิมะใช่ไหม เจ้าจึงไม่ยอมเดิน ช้างเผือกก็แกว่งหัวไปมาอีก น่าสงสารเจ้าช้างราวกับว่าในลำคอมันมีกระดูกขวางคออยู่ ที่ไม่สามารถบอกสาเหตุของการไม่ยอมเดินได้นอกจากการแกว่งหัวเท่านั้นทำให้ไต้ซือแปลกใจมาก

ช้างเผือกแม้จะแสนรู้แต่มันก็ยังเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่ดีมันจะไปรู้ได้อย่างไรว่า เขายอดนี้เป็นยอดเขาบัวหิมะหรือไม่ใช่อย่างไร สาเหตุที่มันไม่ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า เป็นเพราะมันได้กลิ่นคาวที่ผิดปกติ มันรู้ดีว่าในป่านี้ต้องมีสิ่งแปลกประหลาดแน่นอนซึ่งก็เป็นสิ่งที่มันกลัวมากที่สุดก็คืองูใหญ่เพราะเป็นศัตรูกัน มันสามารถแยกแยะอะไรเป็นอะไรได้อย่างดีเยี่ยม พูดถึงนิสัยของช้างแล้ว มันก็มีนิสัยดีที่สุดในบรรดาสัตว์เดรัจฉาน แม้จะมีผิวหนังหนาหยาบมีแรงมาก มันไม่กลัวพวกเสือสิงโตที่ว่าดุร้าย แต่สิ่งที่มันกลัวมีอยู่ 2 ชนิด ชนิดแรกคือหนู เพราะหนูสามารถวิ่งเข้าไปในรูจมูก แล้วเข้าไปเจาะไชถึงสมองมันได้ อีกชนิดหนึ่งคือ งูใหญ่ เพราะงูสามารถกอดรัดตัวมัน มันจะไม่ปล่อยจนกว่ามันจะตาย เพราะฉะนั้นของสองสิ่งนี้ช้างจะจำกลิ่นของมันได้เป็นอย่างดี จะมีความรู้สึกพิเศษ มีกลิ่นมันก็จะรู้ได้ทันที ไต้ซือเมี่ยวส้านกับพวกสามคนจึงไม่รู้ ไต้ซือเมี่ยวส้านจึงพูดกับมันว่า การทำอะไรควรเสมอต้นเสมอปลาย บุญกุศลจะได้ไม่ตกหล่น ถ้าหยุดเสียกลางทางก็น่าเสียดาย ไม่ว่าจะบรรลุมรรคผลหรือไม่ก็ขึ้นอยู่ที่ความตั้งใจนี้ ช้างเผือกดูเหมือนมันจะเข้าใจความหมายของไต้ซือดี มันจึงผงกหัวรับรู้ เหมือนกับว่าการที่มันไม่ยอม

เดินนั้นเป็นเพราะไม่ใช่ขี้เกียจ แต่เพราะข้างหน้ามีอันตราย กลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อพวกท่านต่างหาก แต่เมื่อท่านต้องการจะไปมันก็ไม่เป็นห่วงแล้ว ไต้ซือเมี่ยวส้านเห็นมันผงกหัวยอมไปแล้วก็ดีใจ จึงเสด็จขึ้นทรงช้างใหม่ช้างเผือกก็เดินเรื่อย ๆ ขึ้นไปบนเขาเดินไปได้อีกประมาณเจ็ดลี้ เมื่อมีลมพัดโชยมา คราวนี้สามคนก็ได้กลิ่นคาวฉุน ๆ จนรู้สึกแสบจมูกชะมัด จนทำให้อยากอาเจียน หย่งเหลียนจึงเอ่ยว่า ยี้ ! นี่มันกลิ่นอะไร ทำไมเหม็นออกอย่างนี้ ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่าคงเป็นเพราะในป่ารกชื้นมาก เมื่อถูกแสงแดดเผากลิ่นเหม็นจึงระเหยขึ้นมา แม้กลิ่นของมันจะเหม็นก็ทนได้ หย่งเหลียนเอ๋ย ! เธอพูดผิดแล้ว เธอเคยได้ยินใช่ไหมว่าผู้ออกบวชอายตนะหกต้องสะอาดและดับ อะไรคืออายตนะหก เธอลองพูดให้ฟังซิ หย่งเหลียนทูลว่า ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็คืออายตนะหก ตาเป็นอายตนะที่เห็นรูป หูเป็นอายตนะที่ฟังเสียง จมูกเป็นอายตนะที่ดมกลิ่น ลิ้นเป็นอายตนะที่ลิ้มรส กายเป็นอายตนะที่สัมผัส ใจเป็นอายตนะที่คิดคำนึง สิ่งเหล่านี้ได้ยินท่านไต้ซือตรัสบ่อย ๆ ไม่ลืมหรอกเพคะ ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า เธอรู้อายตนะหกแล้วทำไมยังพูดว่า เหม็นอีกหรืออายตนะหกยังไม่ตัดขาด หย่งเหลียนทูลว่า ใช่เพคะ เก็บไว้ในใจ ก้าวเดินไปอีกระยะหนึ่ง กลิ่นเหม็นคาวก็คลุ้งขึ้นมาอีก เจ้าช้างเผือกเหมือนกับถูกสะกดด้วยยาพิษ แต่ละฝีก้าวช้าลง ๆ เป็นไปด้วยความแข็งขืน ไต้ซือเมี่ยวส้านรู้สึกแปลกใจ จึงเรียกหย่งเหลียนให้หยุดเดิน ตนเองก็กระโดดลงจากหลังช้างเพื่อมาดูเจ้าช้างเผือกทันใดนั้นก็มีเสียงฟู่ ๆ ดังมาพร้อมกับลมวูบหนึ่ง ทำให้ต้นไม้ไหวสั่น

ทั้งฝุ่นและก้อนหินปลิวว่อน ทำให้ต้องหลับตาลง บริเวณที่ลมพัดผ่านไปก็มีแต่กลิ่นเหม็นคาวจนทนไม่ไหว ไต้ซือเมี่ยวส้านมองฝ่าลมไป ก็แลเห็นงูเหลือมขนาดมหึมาเลื้อยออกมา หัวของมันแทบไม่น่าเชื่อมีขนาดเท่าเข่ง ตาทั้งสองข้างใหญ่ยังกับโคมไฟ เมื่อมันอ้าปากมีขนาดเท่าประตูครึ่งวงกลม ลิ้นสองแฉกของมันดุจดาบคู่ ส่วนที่มองเห็นยาวประมาณ 20-30 ฟุต ยังไม่รู้ว่าหางของมันอยู่ที่ไหน ลำตัวยาวเท่าไร ไม่อาจคาดเดาได้เลย ไต้ซือเมี่ยวส้านร้องว่า แย่แล้วงูใหญ่มาแล้ว พวกเรารีบหลบกันเถอะ ขณะนั้นทั้งหย่งเหลียนและแม่อุปถัมภ์ต่างก็มองเห็น ทั้งสามร้องกันเสียงหลงพร้อมกับทะยานหลบเข้าข้างทาง ส่วนเจ้าช้างเผือกพอเห็นงูเหลือมเลื้อยออกมา มันก็ร้องอย่างร้อนรน ขาทั้งสี่ของมันไม่กล้าขยับเขยื้อน เมื่องูเหลือมเลื้อยมาใกล้ช้าง มันก็อ้าปากที่ใหญ่และแดงก่ำพ่นเสียงฟู่ ๆ ไปยังช้างเผือก เมื่อช้างได้รับไอของงูเท่านั้นมันก็อ่อนปวกเปียกชั่วประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นมันก็ยืนไม่ติดพื้นเสียแล้ว ล้มโครมลงกับพื้น งูเหลือมเลื้อยเข้าไปฉกกัดจนเจ้าช้างเผือกตาย งูเหลือมรัดช้างไว้แน่นแล้วก็ลากข้ามไปยังยอดเขาอีกฟากหนึ่ง

ทั้งสามคนหลบอยู่ชั่วระยะหนึ่ง เมื่อไม่เห็นมีอะไรเคลื่อนไหวแล้ว จึงหันกลับไปดูก็มองเห็นเจ้างูเหลือมลากเจ้าช้างเผือกออกไปไกลลิบ ๆ แล้ว ทุกคนต่างสงสารเจ้าช้างเผือกพูดว่า ช้างเผือกอุตส่าห์ปกป้องเราส่งเรามาถึงที่นี่ คาดไม่ถึงว่าจะตายอยู่ในมือของเจ้ามารร้าย น่าสงสารยิ่ง ! หย่งเหลียนว่า โธ่น่าสงสาร น่าสงสารมันรับภาระพาเรามาไกลถึงขนาดนี้ พวกเราเห็นมันถูกเจ้างูใหญ่

กินไปต่อหน้าต่อตาก็ช่วยมันไม่ได้เลย แม่อุปถัมภ์พูดว่าพวกเราก็ช่วยสวดมนต์ให้มันไปเกิดใหม่ อุทิศให้มันไปสู่สุคติ เราก็ทำเต็มที่ได้เท่านี้ ไต้ซือเมี่ยวส้านก็ตรัสเห็นดีด้วย ทั้งสามคนจึงท่องคาถาหวั่นเซินจิ่วในใจ พลางเดินไปตามทางเก่า ขึ้นเขาลงห้วยจนกระทั่งค่ำมืด จึงมองลงไปข้างล่างก็รู้ว่าได้ขึ้นมาได้หลายร้อยฟุตแล้ว เมื่อแหงนมองขึ้นไปบนยอดเขาก็ไม่ต่างจากการมองลงพื้นล่างเท่าไรนัก ยังเหลือระยะทางอีกไกล ทั้งสามจึงมองหาถ้ำเพื่อซ่อนตัวหลับนอน เป็นเพราะเมื่อตอนกลางวันได้รับความตื่นตระหนกจากเรื่องงูเหลือมมาแล้ว จิตใจจึงไม่ค่อยมีสติที่จะสงบนิ่งได้ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการทำสมาธิ ซึ่งจะทำให้เกิดภาพหลอนได้ต่างๆ กันเหมือนกับคนที่นอนฝัน มีไต้ซือเมี่ยวส้านที่ทำสมาธิได้อย่างสงบไม่มีปัญหาใด ๆ ส่วนแม่อุปถัมภ์ถึงแม้จะสู้ไต้ซือไม่ได้ แต่ก็ยังแข็งขืนสงบลงได้บ้าง มีก็แต่หย่งเหลียนเท่านั้นที่ฝึกฝนยังไม่ชำนาญ พอนั่งชั่วประเดี๋ยว ก็รู้สึกว่าตัวร้อนเหมือนมีไฟมาเผาจึงรีบลืมตาขึ้นมาดู ก็เห็นแต่ถ้ำ แต่มีอาการร้อนเหมือนเปลวไฟ ทั้งสามคนนั่งอยู่ในสถานที่เดียวกัน แต่ไต้ซือกับแม่อุปถัมภ์ก็ยังคงหลับตานิ่งอยู่ไม่รู้สึกว่าพวกเขาร้อนแต่อย่างไร หย่งเหลียนคิดในใจว่า พวกเขาไม่เป็นไรมีแต่ตัวเราที่เกิดร้อน ชะรอยคงจะเกิดมารผจญเสียแล้วจึงรีบ ๆ ขจัดความฟุ้งซ่านให้ออกไป รีบสงบใจ เปลวไฟที่ร้อนก็จะมอดดับลง ร่างกายไม่รู้สึกร้อนแล้ว แต่ใจของเธอก็ยังไม่สงบเงียบอยู่ดี พอผ่านไปอีกชั่วครู่ภาพมายาก็เกิดขึ้นอีก ตอนนี้รู้สึกตัวเย็นเป็นน้ำแข็ง เหมือนกับแช่อยู่ในห้องเย็น รู้สึกหนาวสั่นอย่างรุนแรง

จึงลืมตาขึ้นมาดูอีกครั้ง เห็นน้ำไหลพรากและกระเซ็น ระลอกคลื่นที่ขุ่นเต็มพื้นถ้ำไปหมดเห็นทั้งสามแช่อยู่ในน้ำ มีแต่ไต้ซือเมี่ยวส้านและแม่อุปถัมภ์ที่ไม่รู้สึกอะไร ระลอกคลื่นไม่เข้าใกล้กายของคนทั้งสอง หย่งเหลียนคิดว่าแย่แล้ว วันนี้ก็มีมารผจญอีกแล้ว ถ้าเป็นแบบนี้จะได้รับสัมมามรรคหรือ เมื่อเกิดใจฟุ้งซ่านเช่นนี้ ถ้าทำให้เกิดกังวล ความกังวลทำให้มารผจญยิ่งมากขึ้น ชั่วพริบตาเดียวน้ำที่ไหลพรากและคลื่นที่ขุ่นคลักก็หาย ๆ ไป กลับมีเสียงฟ้าร้องเปรี้ยงปร้าง ตอนนี้มีเทพที่แต่งตัวเป็นขุนศึกที่ใส่เสื้อเกราะทองจำนวนมากลงมาจากฟากฟ้า มีร่างกายสูงสัก 20 ฟุต ในมือถือค้อนทองแปดเหลี่ยม แต่ละองค์มองด้วยสายตาที่โกรธแค้น มีเทพองค์หนึ่งมีตาทิพย์เหาะเข้ามาในถ้ำแล้วยกค้อนทองขึ้น แล้วตีลงบนกลางกระหม่อมโดยไม่ยอมถามไถ่ ทำให้หย่งเหลียนตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ร้องเสียงหลงขึ้นมา ทำให้ไต้ซือเมี่ยวส้านและแม่อุปถัมภ์ตกใจตื่นขึ้น ต่างถามกันว่า หย่งเหลียนเอ๋ย! ทำไมจึงร้องลั่นอย่างนั้น อ้า! ที่แท้เธอกำลังฝัน นั่นคือ

ภาพหลอนเกิดจากจิต จะคิดว่าเป็นจริงได้อย่างไร

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 23
เจอะหมีขาวแกล้งนอนตาย ให้ลิงเลียนแบบเดินแล้วไหว้

หย่งเหลียนเกิดมารผจญมาก ที่เห็นขุนพลเทพเสื้อเกราะทอง มือถือค้อนทองแปดเหลี่ยมเข้ามาในถ้ำแล้วฟาดลงที่กลางกระหม่อมของหย่งเหลียน ทำให้เธอตกใจสุดขีดร้องโวยออกมาลั่นถ้ำ ทำให้อีกสองคนต้องออกจากสมาธิมาดู เห็นสภาพผิดไปอย่างนั้น จึงร้องเรียกหย่งเหลียนว่าเกิดอะไรขึ้น จึงได้ร้องเสียงหลงขึ้นมา ถึงตอนนี้หย่งเหลียนจึงรู้สึกตัวว่าตนกำลังฝัน เมื่อได้สติแล้วก็เห็นว่าทั้งสามนั่งอยู่ในถ้ำ ไม่เห็นมีน้ำมีไฟและมีขุนพลอยู่ที่ไหน จึงรู้ว่าทุกอย่างล้วนเป็นภาพมายา จึงเล่าเรื่องที่ฝันให้คนทั้งสองฟัง ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า หย่งเหลียนเอ๋ย! ทำไมจึงพบกับมารผจญเช่นนี้ คงเป็นเพราะตอนกลางวันพบกับเหตุการณ์ที่ตื่นตระหนกของงูเหลือม ดังนั้นสติจึงไม่สงบจึงเป็นเช่นนี้ ดีที่ขุนพลทำให้เธอตกใจตื่น ถ้าไม่อย่างนั้นเธอคงจะสูญเสียแรงงานไปอีกแยะ หย่งเหลียนรับว่าใช่ๆ ตอนนั้นฟ้าเริ่มสางแล้ว ทั้งสามจึงเก็บสัมภาระแล้วลุกออกจากถ้ำหาทางขึ้นเขา พร้อมกับเก็บผลไม้ป่ารับประทานบรรเทาอาการหิว เดินไปอีกจนถึงเที่ยงก็พลันมองเห็นหมีขาวแต่ไกลๆ เดินมาทางนี้ ดูเหมือนมันยังไม่เห็นคนทั้งสาม ไต้ซือเมี่ยวส้านรีบดึงแขนคนทั้งสองหลบไปในต้นไม้แล้วพูดเบาๆ ว่าถ้าเราหลบพ้นก็จะดี ถ้าหลบไม่พ้น

ก็ให้ล้มตัวนอนแล้วกลั้นหายใจทำเหมือนคนตายจะหายใจไม่ได้เลยก็อาจจะพ้นภัยครั้งนี้ได้ เมื่อเจ้าหมีขาวเดินเข้ามาใกล้บุคคลทั้งสาม มันก็ได้กลิ่นสาบคนก็เที่ยวมองหารอบด้าน ทั้งสามเห็นเช่นนั้นก็ล้มตัวลงนอนบนพื้นแล้วกลั้นหายใจทำเป็นตาย เมื่อหมีขาวตามหาเข้าไปในป่าก็พบคนทั้งสาม จึงยืนนิ่งไม่ขยับแล้วสังเกตอยู่นานครู่หนึ่ง เห็นพวกนั้นไม่กระดุกกระดิกไม่มีสุ้มเสียงไม่มีลมหายใจเหมือนกับคนที่ตายแล้ว มันก็ร้องงุ่นง่านอยู่ไม่กี่ที อันแสดงถึงความผิดหวัง แล้วมันก็จากไปโดยไม่หันหัวกลับมาดูอีกเลย ไต้ซือเมี่ยวส้านเห็นหมีขาวเดินไปไกลมากแล้ว จึงเรียกคนทั้งสองลุกขึ้นที่จริงพวกหมีขาวนี่มันเกลียดที่สุดก็คือคนที่ตายแล้ว มันจะไม่เข้าไปใกล้ศพเลย ไต้ซือเมี่ยวส้านรู้นิสัยของมันดีจึงใช้วิธีนี้หลบภัย

เมื่อทั้งสามออกจากป่าแล้วก็เดินไปตามทางเดิน เดินไปได้อีกประมาณเจ็ดลี้ทั้งสามรู้สึกคอแห้งลิ้นแห้ง เหน็ดเหนื่อยเต็มที่พอดีไปเจอะห้วยเข้า ไต้ซือเมี่ยวส้านจึงตรัสว่า เราพักให้หายเหนื่อยกันสักพัก หาน้ำมาดื่มกันก่อนแล้วค่อยเดินต่อไป ทุกคนก็หาที่นั่งลงบนก้อนหิน หย่งเหลียนก็นำเอาบาตรแล้วเดินลงไปที่ห้วย ตักเอาน้ำใสๆ มาได้ครึ่งบาตรแล้วถวายให้ไต้ซือเมี่ยวส้านดื่มก่อน จากนั้นก็เอาให้แม่อุปถัมภ์ดื่มต่อแล้วตนเองจึงดื่มทีหลัง แล้วนั่งลงเก็บก้อนหินเล็กๆ ขว้างปาลงไปในห้วย ดูน้ำที่กระเด็นเป็นการเพลินๆ ไต้ซือเมี่ยวส้านเห็นแล้วก็ทรงยิ้มแล้วตรัสกับหย่งเหลียนว่า หินกระทบ

ทำให้น้ำกระเด็น นี่ก็มีปริศนาธรรมซ่อนอยู่เธอมองออกไหม หย่งเหลียนทูลว่า ขอให้ท่านไต้ซือตรัสก่อนเพคะ ไต้ซือเมี่ยวส้านจึงตรัสว่า น้ำเดิมที่สงบ เมื่อถูกหินของเธอขว้างไปกระทบเข้าก็กลายเป็นเคลื่อนไหวกระเด็นขึ้นมา สงบนิ่งไม่เคลื่อนไหวหนึ่ง ทำให้เกิดการผันแปรขึ้น หย่งเหลียนทูลว่า ไม่ถูก ๆ ! เพคะ น้ำต่างหากที่เคลื่อนไหว ท่านไม่เห็นหรือแม้กระหม่อมจะไม่เอาหินขว้างลงไป น้ำมันก็ไหลทั้งคืนทั้งวัน ก้อนหินต่างหากที่สงบ ถ้าหากหม่อมฉันไม่ขว้างก้อนหินมันก็จะไม่ลอยไปลงในห้วยได้เอง ไต้ซือเมี่ยวส้านพยักหน้าพร้อมตรัสว่า เจริญพร ! เจริญพร ! ในขณะนั้นเองก็มีก้อนหินก้อนหนึ่งลอยมากระแทกที่ศีรษะของหย่งเหลียนเข้า เธอร้องขึ้นอย่างแปลกใจว่า ความสงบก็เคลื่อนไหวได้ ความเคลื่อนไหวก็สงบลงได้ เช่นกัน ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า นี่ก็มองออกอีกขั้นหนึ่ง ขณะที่พวกเขากำลังสนทนาฌานกันอยู่ ที่ฟากกระโน้นของห้วยก็มีเสียงเจี๊ยกๆ ของฝูงลิงออกมา หย่งเหลียนจึงรู้ว่า ก้อนหินเมื่อครู่นี้เป็นฝีมือของลิง เพราะฝูงลิงเห็นหย่งเหลียนปาก้อนหินลงไปในน้ำ พวกมันก็เลยปาก้อนหินมาใส่คน ลองคิดดูซิคนทั้งสามจะทนต่อฝูงลิงห้าสิบตัวที่ปาก้อนหินใส่ไหวหรือ ทั้งหย่งเหลียนและแม่อุปถัมภ์ลุกขึ้นเตรียมตัวจะวิ่งหนี แต่ไต้ซือเมี่ยวส้านทรงร้องว่า อย่าวิ่งๆ ถ้าเราวิ่งพวกลิงก็จะวิ่งตามมา พวกมันว่องไว เราไม่มีทางหนีพ้นพวกมัน แถมอาจถูกพวกมันทำร้ายเอา รับมือพวกมันยาก ฉันคิดว่า

พวกลิงมีนิสัยว่องไว และชอบเลียนแบบคน ให้เราสามคนยืนเป็นแถวเดียวกัน แล้วเดินไปข้างหน้าเดินสามก้าวแล้วคุกเข่าลงไหว้ครั้งหนึ่ง ถ้าหากพวกลิงมันเลียนแบบพวกเรา แม้มันจะตามมาข้างหลังก็ไม่ต้องกลัวว่ามันจะมาทำร้ายพวกเรา เมื่อตัดสินใจแล้วทั้งสามก็ยืนเรียงหน้าเป็นแนวเดียวกัน เดินสามก้าวคุกเข่าลงไหว้หนึ่งครั้ง เมื่อฝูงลิงเห็นพวกเขาทำแบบนั้นก็คิดว่าดีจึงเลียนแบบบ้างตลอดเส้นทางเดินไปไหว้ไปมันจะไม่หยิบหินขึ้นมาปาอีก

การเดินสามก้าวคุกเข่าลงไหว้ครั้งหนึ่งนี้เป็นกลอุบายที่จะหลบเลี่ยงพวกลิงที่ไต้ซือเมี่ยวส้านคิดขึ้น ต่อมาภายหลังคนที่นับถือพุทธศาสนาก็ยึดเอาเป็นแนวทางที่ต้องทำ ไม่ว่าจะขึ้นเขาลูกไหนก็จะเดินสามก้าวไหว้หนึ่งครั้งจนกว่าจะถึงยอดเขา ตำนานเกิดจากตอนนี้เอง พวกเขาทั้งสามคนเดินไปไหว้ไปพวกลิงก็เอาอย่างเดินไปไหว้ไปทำเช่นนี้ไปอีกไกล จนกระทั่งได้ยินเสียงกระพือปีกมีลมพัดมาหวีดหนึ่ง ทั้งสามแหงนหน้าขึ้นดูก็แลเห็นนกอินทรีตัวใหญ่ตัวหนึ่งกำลังบินร่อนอยู่บนเวหา นกตัวนี้ใหญ่กว่าปกติมากนัก มันสามารถบดบังแสงอาทิตย์ได้ เมื่อมันกระพือปีกก็จะเกิดลมพัดหวีดมาอย่างแรง พวกลิงเหล่านี้ไม่เกรงกลัวอะไรนอกจากพวกนกเหยี่ยวเพราะมันบินมาจากข้างบน หลบหลีกลำบาก กรงเล็บก็ค่อนข้างจะแหลมคม นกจะโฉบลงมาจับลิงแล้วบินขึ้นไป มันจิกไม่กี่ทีลิงก็ตายถ้าลิงออกแรงต่อสู้มันก็จะปล่อยกรงเล็บ ลิงก็จะตกลงจากที่สูงลง

มากระแทกพื้นตาย ต่อมามันก็จะบินลงมาจิกกินสมองลิง ด้วยเหตุนี้ พอพวกลิงเห็นนกพวกนี้เข้ามันก็จะกลัวเหมือนพวกหนูที่กลัวแมว ตอนนี้ที่เห็นก็เป็นนกอินทรีอีกด้วย นิสัยลิงว่องไวมาก เมื่อมันได้ยินเสียงกระพือปีกบนท้องฟ้าเท่านั้นมันก็รู้แล้วว่ามีศัตรูมา มันจะพากันร้องเจี๊ยกๆ แล้วก็วิ่งหนีเข้าป่าไป ไหนเลยจะมัวมาหัดเดินสามก้าวไหว้หนึ่งนี้อีก มันหนีกันชุลมุนไม่เหลือแม้แต่ตัวเดียว ไต้ซือเมี่ยวส้านเห็นพวกลิงหายไปหมดแล้วก็เลิกไหว้ ค่อยๆ เดินขึ้นเขาไปจนกระทั่งถึงค่ำจึงหาถ้ำเพื่อพักผ่อน โชคดีที่ตลอดทางมีถ้ำหินผาให้พักมากมาย พอดึกก็นั่งเข้าฌานปลอดภัยจนถึงเช้า จึงเริ่มออกเดินทางใหม่เป็นแบบนี้ไปได้สามวันเต็มๆ จึงมาถึงครึ่งเขา เมื่อผ่านครึ่งเขาขึ้นไปอีก สภาพรอบ ๆ ก็เปลี่ยนไปอย่างมากตั้งแต่เชิงเขามาถึงกลางเขาอากาศแม้จะเย็นบ้าง แต่ก็ไม่ทำให้มือเท้าแข็งทื่อ พอเลยกลางเขาขึ้นมาแล้วแต่ละก้าวก็เย็นลงทุกที หิมะบนยอดเขาที่ถูกลมพัดลงมาเหมือนกับมีดที่บาดเนื้อ น้ำที่เปียกอยู่ตามพื้นก็จับตัวกลายเป็นน้ำแข็งทั้งหนาวทั้งลื่นเดินลำบากจริง ๆ ตลอดทางก็มีแต่สนที่หนาทึบเท่านั้น ต้นไม้ชนิดอื่นไม่เห็นเลย จะหาอะไรมารับประทานแก้หิวก็หาไม่ได้ หย่งเหลียนเห็นสภาพนี้แล้วก็ร้องด้วยความทุกข์ยากในใจ ท้องก็หิวกายก็หนาว หากยังเป็นเช่นนี้ไปตลอดทาง คงทำให้เลือดในกายแข็งตัวแน่ๆ แล้วจะทำอย่างไรดี แม้แต่แม่อุปถัมภ์ก็รู้สึกเช่นนั้น จึงทำหน้าย่นคิ้วขมวด มีแต่ไต้ซือ

เมี่ยวส้านมีความศรัทธาแน่วแน่เดินไม่หยุดราวกับท่อนไม้ แม้แต่พระบาทเปลือยเปล่าก็ยังไม่รู้สึกทุกข์ยากเลยแม้แต่น้อย เดินไปได้กว่าครึ่งวันจึงเห็นต้นเกาลัดสองต้น ข้างบนต้นมีขนปกคลุม หย่งเหลียนจึงสอยลูกเกาลัดลงมาหลายลูก แล้วใช้เท้ากระแทกให้แตกแล้วแบ่งกันรับประทาน พอรับประทานกันจนอิ่มแล้ว ความหนาวเหน็บก็ค่อย ๆ ลดน้อยลง รู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาอีกมากทีเดียว จึงเดินต่อกันไปอีก ฟ้ามืดแล้วก็มองหาถ้ำเพื่อพักผ่อน คืนนี้อากาศหนาวเหลือเกิน หย่งเหลียนทนไม่ไหว ได้แต่ร้องหนาว ๆ ไม่หยุด แม่อุปถัมภ์ก็ร้องว่า อากาศหนาวเหน็บกระดูกแทบทนไม่ไหว หากใช้กิ่งไม้ก่อไฟขึ้นมาเพื่อผิงไฟก็จะดีนา ! ไต้ซือเมี่ยวส้านว่า พวกเธออย่าร้องกันได้ไหม กลางคืนอย่างนี้จะเอาไฟมาจากไหน ถึงแม้จะเอาหินถูกันจนทำให้เกิดไฟแสงไฟก็จะส่องไปทั่ว อาจทำให้พวกสัตว์มันตื่นตัวแล้วเดินมาตามแสงไฟ จะมิเป็นการแส่หาเคราะห์หรอกหรือ อย่างไรก็ทำไม่ได้ ถ้าเราจะสำเร็จธรรมก็ต้องมีความศรัทธาเป็นหนึ่ง รวบรวมจิตญาณ ร่างกายยิ่งได้รับความเจ็บปวดจิตญาณก็ยิ่งจะแข็งแกร่ง พลังงานก็จะเพิ่มขึ้น รอคอยจนกว่าจะพ้นเคราะห์พ้นความลำบากแล้ว จิตญาณก็จะแข็งแกร่งอย่างยิ่งยวด มันจะไม่แยกสลายนิจนิรันดร์ จึงจะสำเร็จธรรมได้ เมื่อสำเร็จมรรคผลแล้ว ก็ละทิ้งร่างกายนี้ จิตญาณนี้ก็จะเป็นอมตะหมื่นพันโลกธาตุก็ไปได้ไม่ติดขัด มีอภิญญายิ่งใหญ่ อะไรก็ทำได้

ถ้าเราสามคนคิดจะบรรลุมรรคผล ความทุกข์ลำบากจากความหิว ความหนาวก็ต้องทนรับ ถ้าทนรับสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้ไม่ได้ ก็จะมีความหวังที่จะได้ธรรมอันเป็นหลักฐานให้เห็นจริงได้อย่างไร พวกเราก็ผ่านความทุกข์ยากมาไม่น้อยแล้ว เหมือนกับการสร้างเจดีย์ที่ขาดเพียงแต่ยอดเท่านั้น พวกเธอยอมละทิ้งแรงงานที่ทำมาหมดหรือ คำพูดเหล่านี้ทำให้ทั้งสองคนเห็นธรรมสว่างไสวขึ้นมา นั่นคือ

แรงงานสำเร็จไปแล้วเก้าส่วน จะยอมให้ส่วนเดียวทำลายหรือ

✦✦✦✦✦✦✦✦

ตอนที่ 24
สู่สันเขารู้กระจ่างแจ้ง คุยถึงเรื่องที่ผ่านมาเด็กซนทำเรื่อง

เมื่อหย่งเหลียนและแม่อุปถัมภ์ได้ฟังคำพูดของไต้ซือเมี่ยวส้านแล้วก็ทำให้พื้นจิตสว่างไสว ความหนาวเหน็บก็ลดลงไปมาก จึงเข้าสมาธิผ่านไปอีกหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นก็เดินทางต่อไปดังเดิม เวลาผ่านไปอีกสามวัน วันนั้นขณะที่กำลังเดินอยู่ก็มองเห็นป้ายหลักหินเขียนตัวหนังสือตามขวางไว้สองตัวว่า *"ทิวทัศน์งดงาม"* ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า ดีแล้ว ๆ ! มีหลักป้ายที่นี่ต้องมีผู้บำเพ็ญเพียรแน่นอนหรือมีศาลเจ้า ทั้งสามจึงเริ่มเดินสามก้าวไหว้หนึ่งครั้งอีก เลยป้ายหินไปอีกประมาณหนึ่งลี้ก็แลเห็นห้องศิลาใหญ่ตั้งอยู่บนชะง่อนผา ภายในห้องศิลามีผู้เฒ่าที่ขนคิ้วยาวคนหนึ่งนั่งอยู่บุคคลิกเป็นผู้เมตตาลักษณะสง่าผ่าเผย ไต้ซือเมี่ยวส้านพูดกับสองคนว่าคงเป็นพุทธอวตารมา ถ้าไม่เช่นนั้นจะมานั่งบำเพ็ญสันโดษอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ต้องเป็นผู้มีธรรมะชั้นสูงแน่ พวกเรามาช่วยกันกราบขอร้องท่านชี้นำให้ด้วย ทั้งสองตอบรับพร้อมกัน ทั้งสามคนก็เข้าไปในห้องศิลาพร้อมกัน กราบลงใต้ที่นั่ง ไต้ซือเมี่ยวส้านก็ตรัสสรรเสริญท่านพุทธะเบื้องบน ศิษย์เมี่ยวส้านสามคนมาจากประเทศซิ่นหลินกั๊วได้มาเฝ้าถึงที่นี่เพื่อกราบไหว้เทพสิ่งศักดิ์สิทธิ์โปรดช่วยชี้แนะให้หายหลง เพราะมาที่นี่โดยตรงจึงได้พบท่านพุทธะธรรมสัมพันธ์ประจวบเหมาะ หวังให้ท่านพุทธะมีมหาเมตตาโปรด

ชี้แนะทางหลงด้วยเถอะ จะได้คืนสู่หนทางที่ถูกต้องจักเป็นมหากรุณาธิคุณยิ่ง ผู้เฒ่าคิ้วยาวได้ฟังแล้วจึงลืมตาขึ้นมองมาดูบุคคลทั้งสามแล้วพูดว่า *"เจริญพร ๆ !"* พวกเธอทั้งสามไม่ย่อท้อต่อความทุกข์ลำบาก ที่เดินทางไกลมาถึงที่นี่นับว่ามีกรรมสัมพันธ์ ขอให้ข้าได้ถามเธอก่อน การที่เธอละทิ้งยศฐาบรรดาศักดิ์เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์บำเพ็ญเพียรมาโดยตลอด รู้หรือไม่การบำเพ็ญของชาวพุทธมีจุดมุ่งหมายอะไร เมื่อสำเร็จมรรคผลแล้วมีปณิธานว่าอย่างไร ขอให้เธอบอกมาให้ฟัง ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า กราบเรียนท่านพุทธะ การบำเพ็ญของชาวพุทธมีจุดมุ่งหมายคือ ยอมที่จะฉุดช่วยชาวโลกไม่หวังประโยชน์ส่วนตนแม้แต่น้อย ดังนั้นการที่พุทธเจ้าผ่านเคราะห์ร้ายนับร้อยก็เพื่อขจัดเคราะห์ร้ายอุปสรรคให้แก่ชาวโลก อันเป็นปณิธานของศิษย์ในอนาคต เมื่อสามารถหลุดพ้นสำเร็จธรรมแล้ว ให้สัตยาบันที่จะไปทุกสารทิศในสากลโลก เพื่อฉุดช่วยทุกข์ทั้งมวล เพื่อให้ชาวโลกให้มีความเห็นชอบ ไม่ทราบว่าความตั้งใจของศิษย์นี้จะถูกต้องกับจุดหมายของชาวพุทธไหม ผู้เฒ่าคิ้วยาวพยักหน้ารับแล้วพูดว่า ที่แท้ก็มีรากธรรมมาบ้างแต่สิ่งที่เธอต้องรู้ คนที่บำเพ็ญจริงเมื่อสำเร็จธรรมต้องมีสถานที่ถูกกำหนดไว้แน่นอน นี่ก็เป็นกรรมสัมพันธ์อันหนึ่ง พวกเธอวันนี้ได้ผ่านความทุกข์ยากต่างๆ มาจนถึงที่นี่ แต่เท่าที่ข้าดูสถานที่บรรลุมรรคผลไม่ได้อยู่ที่นี่ ไต้ซือเมี่ยวส้านกราบไหว้อีกแล้วตรัสว่า ขอให้ท่านพุทธะชี้แนะก็จะเป็นโชคลาภอย่างยิ่ง แต่ที่ศิษย์มาเฝ้าชวีหนีซันนี้

ก็มีสาเหตุหนึ่ง เป็นเพราะเมื่อก่อนนั้นที่ประเทศซิ่นหลินกั๊ว มีผู้บำเพ็ญจากภูเขาตัวเป่าซันนามว่า โหลวน่าฝู่ลวีได้เคยบอกไว้ว่าถ้าจะสำเร็จมรรคผลต้องแสวงหาดอกบัวขาวจากที่นี่ จึงจะได้ธรรมะเป็นหลักฐานยืนยัน ดังนั้นจึงมาถึงที่นี่ ผู้เฒ่าคิ้วยาวพยักหน้ายิ้มว่าอันที่จริงเป็นเขาเองที่ได้บอกความแยบยลอันนั้นที่นั่น แต่ถ้าเขาไม่ได้พูดแบบนั้น พวกเธอก็จะไม่มาถึงที่นี่ มารผจญระหว่างทางก็จะไม่หมดไป ถ้าไม่ผ่านการผจญภัยเหล่านี้ ก็จะไม่ได้ธรรมเป็นหลักฐานยืนยัน นี่เป็นสิ่งที่แน่นอน ที่ไม่ง่ายนัก ไต้ซือเมี่ยวส้านว่าก็เป็นอันว่าที่ท่านโหลวน่าฝู่ลวีชี้แนะศิษย์ก็เพื่อให้มากราบท่านพุทธะที่นี่ เพื่อชี้แนะให้มีความเห็นที่อ่อนไช่ไหม ผู้เฒ่าคิ้วยาวตอบว่า ทั้งนี้และทั้งนั้น ธรรมสัมพันธ์ที่มีอยู่จะหลบหลีกก็หลบหลีกไม่ได้ ตอนนี้ข้าบอกให้เธอฟังก็แล้วกัน ตัวเธอเองเดิมทีคือญาณเมตตา ก็เพราะตั้งปณิธานที่จะฉุดช่วยทุกข์ภัยของชาวโลกจึงได้กับเข้ามาสู่โลกอีก มายังประเทศซิ่นหลินกั๊ว จึงจะมีรากธรรมอย่างนี้ แต่ตอนนี้เคราะห์กรรมเกือบจะหมดแล้ว อีกไม่นานก็จะบรรลุธรรม ดอกบัวขาวยังมีอยู่แต่ตอนนี้มีผู้มาย้ายให้เธอแล้วนำไปอยู่ที่เขาโปตละโลกาเพื่อเป็นบัวอาสน์ เตรียมให้เธอได้ใช้ในวันข้างหน้า อยู่ท่ามกลางดงไผ่สีม่วงเป็นวิสุทธิภูมิของเธอ ที่นี่ไม่มีกรรมสัมพันธ์ของเธอตลอดจนสถานที่บรรลุธรรม มันยังคงเป็นที่วัดจินกวงหมิงเขาเยโหม่วเมืองซิ่นหลินกั๊ว เป็นเพราะต้องการหยิบยืมเอาการบรรลุธรรมของเธอครั้งนี้ ช่วยให้ประชาชนผู้เบาปัญญาได้

รู้สึกซาบซึ้ง พวกเขาจะได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ จะได้ไม่ต้องได้รับความทุกข์ทั้งปวง และเพราะอีกสองคนกรรมสัมพันธ์ยังมาไม่ถึงยังต้องบำเพ็ญต่อไปอีกระยะหนึ่ง แต่ในที่สุดก็จะได้บรรลุโพธิมรรค ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า ตามที่ท่านกรุณาชี้แนะนี้ก็รู้สึกซาบซึ้งยิ่ง ขอเรียนถามถึงพระนามของท่านพุทธะเพื่อง่ายต่อการบูชา ผู้เฒ่าคิ้วยาวตอบว่า นี่ไม่จำเป็น อนาคตเธอก็จะรู้เองได้ แต่ข้ามีของวิเศษจะมอบให้ พูดจบก็ยกแจกันหยกขาวออกมาจากอก ประทานให้ไต้ซือเมี่ยวส้านแล้วกล่าวว่า แจกันนี้เธอเอาไปบูชาให้ดี ๆ เมื่อไรได้เห็นน้ำเต็มในแจกันและในแจกันมีกิ่งหลิว วันนี้จะเป็นวันสำเร็จธรรมของเธอ จดจำไว้ให้ดี ๆ ที่นี่อยู่นานไม่ได้ ตอนนี้พวกเธอกลับกันไปได้แล้ว เมื่อไต้ซือเมี่ยวส้านรับแจกันหยกขาวไว้แล้วก็กราบลา นำพาบุคคลทั้งสามกลับลงมาทางเก่า พอผ่านแถบทิวทัศน์งดงามมาแล้วก็ตรงลงสู่เชิงเขา กลางวันเดินทางกลางคืนพักผ่อนตามป่าไม่มีเหตุการณ์อันใดเกิดขึ้นอีก เมื่อพ้นจากหุบเขาแล้วไต้ซือเมี่ยวส้านก็พูดกับคนทั้งสองว่า วันนี้หยุดพักแล้วเลือกทางเดินใหม่จะได้พ้นจากมารผจญ เมื่อเข้าสมาธิแล้วก็เดินค้นหาเส้นทางใหม่เดินตรงมาทางตะวันตก การเดินทางผ่านไปอีกหลายวัน เดินแล้วก็เดินอีก จนกระทั่งมาถึงวัดจินกวงหมิงเชิงเขาเยโหม่วเมืองซินหลินก๊วพวกชาวบ้านพอเห็นไต้ซือกลับมาก็พากันจูงลูกจูงหลานพากันมาต้อนรับ ความดีใจอึกทึกครึกโครมไปทั่ว เมื่อเข้าสู่วัดจินกวงหมิงแล้วพวกเหล่าภิกษุณีก็ตีระฆังลั่นกลองแต่งจีวรออกมาต้อนรับถึงเชิงเขา

ต้อนรับไต้ซือเข้าสู่ภายในวัด ไต้ซือเมี่ยวส้านเสด็จมาถึงห้องฌาน เมื่อเสด็จประทับนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็มีเหล่าภิกษุณีเข้ามาเฝ้า เมื่อการรับขวัญจบลง ไต้ซือเมี่ยวส้านก็เล่าเรื่องต่างๆ ตั้งแต่ต้นจนจบให้คนทั้งหลายฟัง ผู้ฟังรู้สึกตื่นเต้นมาก ปากก็พร่ำสวดพระนามพุทธะ ไต้ซือเมี่ยวส้านนำแจกันหยกขาวออกมาแล้วทรงวางบนโต๊ะบูชาหน้าพระพุทธรูป บรรดาภิกษุณีต่างก็รู้ว่านี่คือของศักดิ์สิทธิ์ ต่างก็รอคอยกันว่าเมื่อไรในแจกันจะมีน้ำและมีกิ่งหลิวงอกออกมา ท่านไต้ซือก็จะสำเร็จเป็นพุทธะ เรื่องมีการบังเอิญ ในขณะที่ไต้ซือกำลังเล่าเรื่องอยู่นั้นก็มีคนที่ว่างมานั่งฟังมาก มีทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ในบรรดาผู้ฟังเหล่านั้นก็มีเด็กชายอยู่คนหนึ่งมีนามว่า เซิ่นอิง เขาเป็นเด็กฉลาด แต่มีนิสัยชอบแกล้งคน ชอบเล่นกับคนทั่วไปตั้งแต่เช้าจรดค่ำ พวกคนแก่ ๆ มักถูกเขาล้อเล่นเป็นประจำ เขาก็ได้ฟังไต้ซือเล่าอย่างใจจดใจจ่อแต่ก็ชอบลุกขึ้นเล่นบ้าง ตอนหลังได้ยินไต้ซือเล่าว่าแจกันหยกขาวนี้จะมีน้ำเองและจะมีหลิวงอกออกมา เขาฟังแล้วไม่ค่อยเชื่อนัก คิดในใจว่า ถ้าไม่มีคนเทน้ำลงไปเอากิ่งหลิวปักลงไปแล้ว จะไม่มีทางมีน้ำและเกิดกิ่งหลิวได้เองแน่นอน เมื่อจิตญาณเขาเคลื่อนก็คิดที่จะเล่นตลกกับไต้ซือเมี่ยวส้านสักครั้งหนึ่ง แต่ตอนนั้นมีคนอยู่มากลงมือไม่ได้ จึงปล่อยให้เรื่องผ่านไป แต่คงเก็บงำความคิดนั้นเอาไว้ในใจ แต่เขาจะไม่เลิกล้มความตั้งใจอันนี้ แต่ในห้องฌานนั้นในตอนกลางวันก็มีคนอยู่ ในตอนกลางคืนก็จะปิดประตู บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าไปภายในได้ ดังนั้นเซิ่นอิง

จึงหาวิธีต่างๆ นานาก็ยังไม่สมหวัง วันเวลาผ่านไป ชั่วไม่นานก็ผ่านไปเป็นเดือน วันหนึ่งเซิ่นอิงก็คิดหาวิธีร้ายได้ เขาเตรียมน้ำไว้กระปุกหนึ่งและกิ่งหลิวกิ่งหนึ่งไปซ่อนไว้ที่ลับตา จากนั้นก็แอบไปที่ห้องเก็บฟืนเอาหินตีไฟมาตีกัน จุดฟางให้ติดไฟ จึงเกิดไฟลุกท่วมขึ้นมา เมื่อภิกษุณีทั้งวัดได้ยินว่าห้องเก็บฟืนเกิดไฟไหม้ ทั้งหมดจึงชุลมุนกันไปดับไฟวุ่นวายไปหมด ทั้งหมดชุลมุนกันอยู่หลังวัด ที่ด้านหน้าของห้องฌานจึงไม่มีคนอยู่ เซิ่นอิงแอบเข้าไปข้างในแล้วถือโอกาสนี้หยิบของที่เตรียมเอาไว้แล้ว กระโดดขึ้นไปบนโต๊ะบูชา แล้วเทน้ำในกระปุกลงไปในแจกัน เอากิ่งหลิวลงไปปักให้เรียบร้อย แล้วก็ลบรอยเท้าที่อยู่บนโต๊ะบูชา จากนั้นก็รีบๆออกจากห้องไป ในตอนนี้ชาวบ้านแถบเชิงเขาก็ได้ข่าวไฟไหม้จึงพากันมาช่วยเหลือ ผู้คนพลุกพล่าน จึงไม่มีใครนึกถึงเซิ่นอิง โดยไม่คิดว่าไฟไหม้ครั้งนี้เกิดจากเจ้าเด็กน้อยนี้เอง มีคนเห็นเขาถือกระปุกก็นึกว่าเขาจะมาช่วยดับไฟ แต่ในใจของเซิ่นอิงคิดว่าเจ้าแจกันหยกขาวตอนนี้ก็มีน้ำเต็มแล้ว กิ่งหลิวก็ปักเรียบร้อยแล้วตามคำพูดของไต้ซือ ถ้าเห็นอย่างนี้วันนี้ก็เป็นวันที่ไต้ซือเข้าสู่นิพพานสำเร็จเป็นพุทธะ ตอนนี้ฉันแกล้งทำปลอมขึ้น พรุ่งนี้ดูซิว่าไต้ซือจะพูดว่าอย่างไรดี

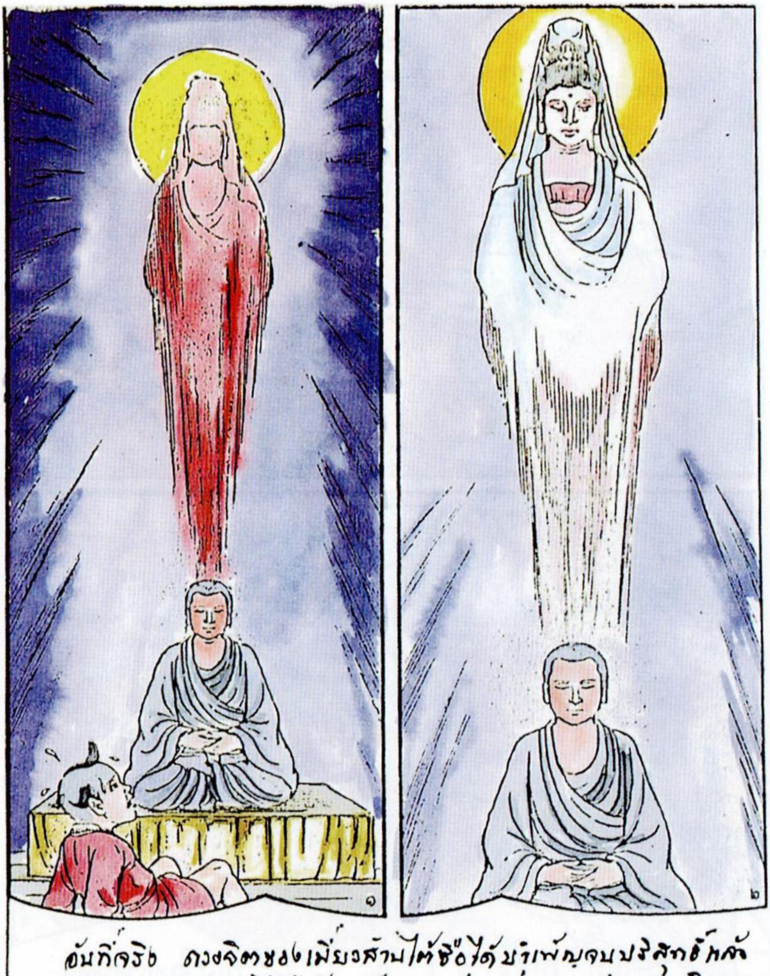
กล่าวถึงไฟไหม้ห้องฟืน โชคดีที่รู้ตัวเร็วมีคนมาช่วยกันมาก ไฟจึงไหม้ไม่นานก็ดับลงทำให้วุ่นวายกันไปรอบหนึ่ง ก็พอดีมืดค่ำแล้ว เมื่อทุกคนรับประทานอาหารเย็นเสร็จก็เก็บกวาดเรียบร้อยแล้ว ต่างคนก็ต่างเข้าห้องไปทำฌาน ท่ามกลางความวุ่นวายก็ไม่มี

ใครสนใจถึงแจกันหยกขาวใบนี้ ดังนั้นความวุ่นวายของเซิ่นอิงก็ไม่เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เวลาผ่านไปอีกหนึ่งเดือนจนกระทั่งวันรุ่งขึ้นเมื่อทุกคนตื่นกันแล้ว ก็จะมีพวกภิกษุณีออกไปทำความสะอาดประจำวัน บนโต๊ะบูชาใหญ่เป็นหน้าที่ของภิกษุณีซิ่นคง เมื่อเธอไปถึงโต๊ะบูชาก็พบว่าแจกันขาวบนโต๊ะมีกิ่งหลิว จึงเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็เห็นมีน้ำเต็มแจกัน เธอดีใจออกนอกหน้า ทิ้งผ้าเช็ดโต๊ะแล้วก็ทะยานออกจากโต๊ะบูชา พอดีตอนนั้นหย่งเหลียนกำลังเก็บดอกไม้มากำมือหนึ่งเพื่อจะนำมาบูชาพระ ทั้งสองชนกันจนล้มลง นั่นคือ

คิดจะไปบอกข่าวดี จึงไม่เห็นคนข้างหน้า

✦✦✦✦✦✦✦✦

เอ้...! เจ้าเซิ่นอิง
เจ้ามาทำไม...?
ว๊าก!
ซ้า!!!
ไม่มีใครคาดคิด
เซิ่นอิงค์เอาไม้เคาะ
ฟาดลงบนกลางกระ
หม่อมของเหมี่ยวส้วน
ไต้ซือ ตรงจุดพอดี...

อันที่จริง ดวงจิตของเมี่ยวส้านไต้ซือได้บำเพ็ญจนบริสุทธิ์หลัง
สามารถจะละสังขารได้แล้ว เป็นแต่ว่า เมื่อพระองค์ลงมาจุติเอา
กายเนื้อในโลกมนุษย์เป็นเวลานานปี ทำให้ดวงธรรมญาณเดิม
ทำให้ทวารถูกปิดด้วยฝุ่นแห่งโลกีย์โลก แต่เมื่อถูกเซียนอิงเต๋
กดจุดอย่างแรง จึงทำให้ดวงธรรมญาณ หลุดพ้นทันที...

ตอนที่ 25
ผ่านความทุกข์ลำบากมานับพันหมื่น
สำเร็จธรรมถูกตีกระหม่อมทะลุสหโลกธาตุ

เมื่อพระซินคงเช็ดถูที่โต๊ะบูชาพบว่าแจกันหยกขาวมีน้ำเต็มมีกิ่งหลิวปักอยู่ เธอเคยได้ยินไต้ซือบอกว่า วันนี้จะเป็นวันที่ไต้ซือเมี่ยวส้านจะสำเร็จธรรม จึงทำให้เธอดีใจจนออกนอกหน้า โยนผ้าเช็ดโต๊ะทิ้งรีบวิ่งออกมานอกห้อง ประจวบกับหย่งเหลียนกำลังจะนำดอกไม้ไปบูชาพระ ทั้งสองไม่ได้ระวังตัว จึงเกิดชนกันขึ้น ล้มลงไปคนละทาง เมื่อหย่งเหลียนได้สติก็มองมาทางซินคงแล้วพูดว่าเธอก็ยังเป็นแบบนี้ กระโดกกระเดกเหมือนเดิม มีเรื่องอะไรกันหรือจึงเที่ยววิ่งชนคนจนเจ็บไปหมดแล้วอย่างนี้ เมื่อซินคงได้สติแล้วก็ยกมือขึ้นไหว้แล้วพูดว่า อาจารย์หย่งเหลียนเพราะฉันเห็นแจกันหยกขาวมีน้ำมีกิ่งหลิวจึงดีใจขึ้นมา คิดจะรีบไปเรียนท่านไต้ซือให้รู้จึงไม่มีสติวิ่งชนอาจารย์เข้า โปรดอภัยให้ด้วย หย่งเหลียนจึงพูดขึ้นว่า มีเรื่องนี้จริงหรือ ซินคงตอบว่า เรื่องนี้เป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ฉันไม่กล้าโกหกหรอก หย่งเหลียนพูดว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอเอาดอกไม้นี้ไปถวายพระฉันไปเรียนไต้ซือเอง เมื่อซินคงรับดอกไม้แล้วก็เข้าไปในห้อง หย่งเหลียนก็เข้ามายังห้องของไต้ซือ ก็เห็นไต้ซือกำลังเสวนากับแม่อุปถัมภ์อยู่ เมื่อเห็นหย่งเหลียนเข้ามาก็ตรัสขึ้นว่า เอ่อ! หย่งเหลียนเธอมาพอดี ฉันกำลังมีเรื่องจะพูดกับ

เธออยู่พอดีประมาณว่าวันนี้จะเป็นวันที่ฉันจะสำเร็จธรรมแล้ว เมื่อคืนเข้าสมาธิก็เกิดมีดอกบัวขาวบานขึ้นกลางใจกลัวว่าจะเป็นเพียงลางสังหรณ์ หย่งเหลียนก็นำเรื่องแจกันหยกขาวที่มีทั้งน้ำและกิ่งหลิวเล่าให้ฟัง ไต้ซือเมี่ยวส้านตรัสว่า ถ้าอย่างนั้นธรรมสัมพันธ์ก็มาถึงแล้ว ขอให้พวกเธอได้จัดแจงสถานที่ ๆ หอหลิงหลง ฉันคงเข้าเงียบที่นั่น เมื่อหย่งเหลียนออกไปสั่งงานพวกพระให้ช่วยตระเตรียมทุกอย่างให้พร้อมแล้ว ไต้ซือเมี่ยวส้านก็เข้าไปชำระสรงพระวรกายด้วยน้ำหอม เปลี่ยนจีวรชุดที่สง่างาม หลังจากนั้นก็เสด็จขึ้นสู่หอหลิงหลง เสด็จขึ้นประทับบนโต๊ะฌานเพื่อเข้าสู่สมาธิ แม่อุปถัมภ์และหย่งเหลียนก็นำเหล่าภิกษุณีแบ่งเป็นสองขบวนยืนประดับอยู่ทั้งซ้ายและขวา เมื่อกล่องปลาไม้ถูกเคาะให้จังหวะ ควันธูปลอยวนอบอวลแล้ว พระทุกรูปก็เริ่มสวดมนต์ ศูรางคมธารณีสูตร

กล่าวฝ่ายเด็กน้อยเซ็นอิง เขากำลังเตรียมเรื่องซุกซนอยู่ในใจที่ต้องการจะก่อกวนไต้ซือ เมื่อตื่นขึ้นในตอนเช้า เขาก็ไม่สนใจจะรับประทานอาหารเช้าเลย รีบวิ่งตรงมาที่วัดก็เห็นพวกพระภิกษุณีกำลังชุลมุนกันอยู่ ทั้งยังได้ข่าวว่า ท่านไต้ซือจะบรรรลุมรรคผลสำเร็จเป็นพุทธะในวันนี้ ทำให้เขารู้สึกแปลกใจมากจึงเผ่นขึ้นไปดูบนหอ ในขณะนั้นประชาชนที่อยู่ตามเชิงเขาก็ได้รับข่าวนี้ด้วย ก็พากันมาที่วัดเพื่อเข้าพิธีกราบไหว้ ทำให้หอหลิงหลงทั้งชั้นบนชั้นล่างเต็มไปด้วยผู้คน เหล่าพระภิกษุณีก็ยังคงหลับตาสวดมนต์อยู่พวกที่มาเฝ้าก็สงบนิ่งอยู่ ไม่มีเสียงอึงคะนึงแต่อย่างไร จะมีก็แต่เด็กชายเซ็นอิงเมื่อเห็นสภาพของไต้ซือเมี่ยวส้านก็แอบหัวเราะว่า

ทำงีบหลับอยู่ดีนัก พูดได้อย่างไรว่าจะสำเร็จพุทธะ เห็นชัด ๆ อยู่ว่าทำหลอกเจ้าอยู่ที่นั่น คอยเดี๋ยวเราจะไปทำให้ตกใจเสียหน่อย รับรองว่าท่านคงกระโดดเหยงขึ้นมาแน่ ๆ เมื่อเด็กชายเซิ่นอิงคิดได้ดังนั้นแล้ว เขาก็ค่อย ๆ ย่องเข้าไปข้าง ๆ กล่องปลาไม้ที่เคาะจังหวะ แล้วก็เลือกหยิบไม้เคาะกล่องที่มีขนาดใหญ่ ค่อย ๆ ขยับไปที่หน้าของไต้ซือ ร้องตะโกนขึ้นมาคำหนึ่งแล้วก็ตีลงบนกระหม่อมของไต้ซือ ขณะนั้นแม้จะมีคนเห็นแต่ก็เข้าไปห้ามไม่ทันเสียแล้ว การตีครั้งนี้มีชื่อเรียกว่า ตีหัวร้องตวาด เมื่อตีลงไปก็มีลำแสงสีแดงพุ่งออกมา ทุกคนคิดว่าศีรษะไต้ซือคงแตกจึงทำให้มีเลือดไหลออกมา เมื่อมองด้วยสติ แสงสีแดงนั้นก็ค่อย ๆ พุ่งขึ้นมา แล้วค่อย ๆ รวมตัวกันกลายเป็นรูปธรรมกายของไต้ซือประทับยืนขึ้น พระบาทเปล่าในพระหัตถ์ก็ทรงถือแจกันขาวที่มีกิ่งหลิวปักอยู่ การตีครั้งนี้ทำไมถึงมีเงาภาพเกิดขึ้นล่ะ ทั้งนี้เพราะจิตญาณของไต้ซือได้บำเพ็ญจนถึงขั้นไม่ต้องใช้กายเนื้อแล้ว แต่เพราะอยู่ในโลกมนุษย์นาน ฝุ่นไอกิเลสแปดเปื้อน ทวารกลางกระหม่อมจึงถูกอุดตัน จิตญาณจึงไม่สามารถหลุดพ้นจากกายเนื้อได้ จนกระทั่งได้รับการกระแทกจากการตี ทวารกลางกระหม่อมจึงเปิดขึ้น ดังนั้นจึงอาศัยการตีครั้งนี้ทำให้ละทิ้งกายเนื้อ การซุกซนของเซินอิงก็เป็นธรรมสัมพันธ์ที่ประจวบเหมาะ ขณะนั้นเหล่าพระภิกษุณีเห็นดังนั้นจึงยกมือขึ้นไหว้ ฝูงชนที่มาเฝ้าก็พลอยไหว้ตามไปด้วย ต่อมาก็แลเห็นธรรมกายของไต้ซือลอยสูงยิ่งขึ้น ๆ แล้วค่อย ๆหายเข้ากลีบเมฆไป ทุกคนจึงพากันลุกขึ้น หย่งเหลียนลุกขึ้นคลำกายเนื้อของไต้ซือ ปรากฏว่าเย็นเฉียบ

เสียแล้ว จึงบอกให้ภิกษุณีช่วยกันสวดมนต์ต่อไป ตนเองและแม่อุปถัมภ์ก็เตรียมตัวเข้าเมืองหลวง เพื่อกราบทูลให้ราชาเมี่ยวจ้วนทรงทราบเพื่อจัดการต่อไป ทั้งสองคนลงมาจากหอหลิงหลง แล้วเดินออกจากวัด เมื่อเดินออกมาถึงซุ้มประตูวัดก็ได้ยินเสียงกระพรวนดังใกล้เข้ามา มีองครักษ์สองคนขี่ม้าเร็วดุจจะลอยมา เมื่อมาพบบุคคลทั้งสองเข้าจึงถามว่า ท่านพระภิกษุณีทั้งสองจะไปไหน เราได้ถือราชโองการจากราชาเมี่ยวจ้วนให้นำพระราชโองการมาที่นี่โดยเฉพาะ รีบ ๆ ไปเรียกเจ้าอาวาสคนปัจจุบันมารับราชโองการ ดังนั้นแม่อุปถัมภ์และหย่งหลียนจึงคุกเข่าลงไหว้ราชโองการ แล้วให้องครักษ์ทั้งสองเข้ามาในวัด รีบสั่งให้จัดโต๊ะบูชารับราชโองการ เมื่อทุกคนคุกเข่าลงไป เพื่อฟังราชโองการ ที่แท้ราชาเมี่ยวจ้วนก็รู้เรื่องการบรรลุมรรคผลของไต้ซือแล้ว เพราะตอนที่ราชาเมี่ยวจ้วนกำลังออกว่าราชการอยู่นั้น ก็ปรากฏเห็นธรรมกายของไต้ซือมาปรากฏที่หน้าบัลลังก์ ประทับยืนอยู่บนอากาศแล้วตรัสว่า ขณะนี้ตนได้สำเร็จบรรลุมรรคผลแล้วพระพุทธองค์ได้สถาปนาให้เป็นมหาเมตตาสดับเสียงโปรดทุกข์โพธิสัตว์กวนอิม จะต้องไปที่เขาโปตละโลกาแห่งทะเลใต้ ดังนั้นจึงมากราบลา เมื่อไรที่ราชาเสด็จสวรรคตก็จะมาโปรด ดังนั้นราชาเมี่ยวจ้วนจึงมีพระราชโองการให้ทำการลงลักปิดทองพระวรกายของพระโพธิสัตว์ที่ทรงเหลือไว้ แล้วประทับตั้งไว้ที่หอหลิงหลงให้คนกราบไหว้บูชา ให้เปลี่ยนชื่อหอหลิงหลงเป็นหอเมตตาโพธิสัตว์กวนอิม

ภายหลังที่พระโพธิสัตว์กวนอิมบรรลุธรรมแล้ว คุณแม่อุปถัมภ์ก็ถูกคนทั้งหลายสถาปนาเป็นเจ้าอาวาส เมื่อได้เป็นเจ้าอาวาสก็ออกคำสั่งให้หาช่างไม้ฝีมือเยี่ยม และช่างสีที่เก่งช่วยกันลงลักปิดทองพระวรกายเนื้อของพระโพธิสัตว์กวนอิม จากนั้นก็ลบชื่อหอหลิงหลงออก แล้วก็เปลี่ยนเป็นหอเมตตาโพธิสัตว์กวนอิม จากนั้นสร้างตู้ไว้ที่ตรงกลางหอ แล้วก็นำพระวรกายเนื้อทองของโพธิสัตว์ให้ประทับอยู่ในตู้เพื่อให้คนกราบไหว้ตลอดไป งานที่ทำไปหลายวันจึงเสร็จเรียบร้อย

บัดนี้ประเทศซินหลินกั๊ว นับตั้งแต่พระราชาลงมาจนถึงพสกนิกร ต่างก็มีความศรัทธาบำเพ็ญทั่วหน้ากัน จนกล่าวได้ว่าประเทศซินหลินกั๊วกลับกลายเป็นพุทธประเทศไป เพราะทุกคนศรัทธายึดพระรัตนตรัยเป็นสรณะ ต่อมาภายหลังเมื่อราชาเมี่ยวจ้วนเสด็จสวรรคตแล้ว ก็ได้รับการโปรดจากโพธิสัตว์กวนอิมสำเร็จเป็นอรหันต์ ส่วนแม่อุปถัมภ์ก็ถูกสถาปนาเป็นเจ้าอุปถัมภ์แดงหย่งเหลียนก็ได้รับการโปรดไปสู่ทะเลใต้ คอยเฝ้าอยู่เบื้องพระบาทเป็นกุมารีเซียนหลง ส่วนเด็กน้อยที่ซุกซนเซิ่นอิงนับตั้งแต่พระโพธิสัตว์บรรลุมรรคผลแล้ว เขาก็เกิดมีปัญญาบรรลุธรรม เดิมทีเขามีญาณของเจ้าอัคนีย์แดนทักษิณ จิตญาณสูงกว่าผู้อื่นเขาครึ่งหนึ่ง เมื่อบรรลุธรรมแล้วก็ได้รับการโปรดของพระโพธิสัตว์กวนอิมให้เฝ้าอยู่เบื้องพระบาท เขาคือ **กุมารส้านไฉ**

หลังจากที่โพธิสัตว์กวนอิมได้เสด็จไปกราบลาราชาเมี่ยวจ้วน

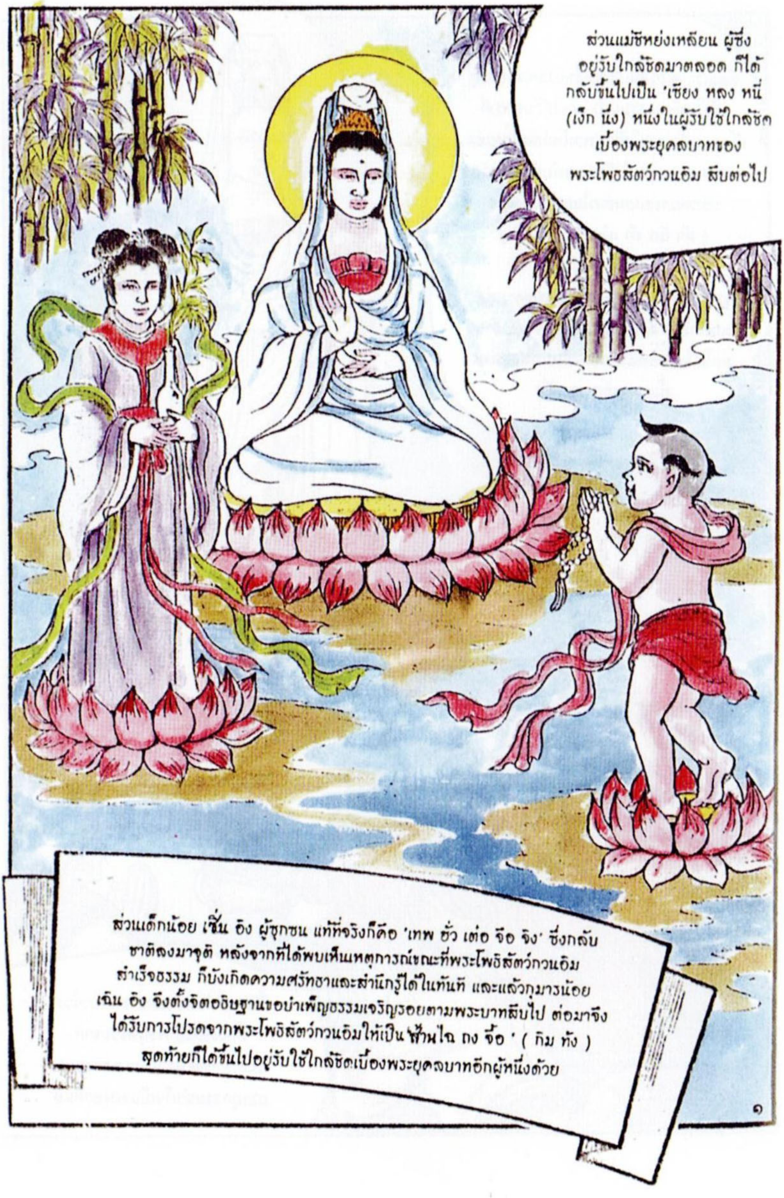
แล้วก็ลอยละล่องมาตามเมฆ ก็เสด็จถึงเขาโปตละโลกาแห่งทะเลทักษิณ อันเป็นที่พำนักของพระองค์ ดินแดนแห่งนี้งดงามประหนึ่งเกาะเนรมิตที่มีรัศมีส่องประกายเจิดจรัสแผ่ไพศาล ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้เต็มไปด้วยบุปผชาติแปลกตาขึ้นอยู่โดยรอบ บรรดาสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็พากันต้อนรับด้วยการเต้นรำมีดอกบัวขาวในสระส่งกลิ่นหอมจรุงจิต ท่ามกลางป่าไผ่สีม่วงที่สูงชะลูดเสียดเมฆเปล่งรัศมีแวววาว ตรงกลางเป็นปทุมอาสน์ที่ส่องฉัพพรรณรังสีโดยรอบแต่ยังว่างอยู่ พระโพธิสัตว์เสด็จมาถึงที่นี่ก็ตรัสว่า เจริญพร แล้วเสด็จขึ้นประทับนั่งบนปทุมอาสน์นั้น ซึ่งในวันนั้นตรงกับวันที่ 19 เดือนเก้า ที่น่าอัศจรรย์ก็คือ วันที่ 19 เดือนยี่ เป็นวันประสูติ วันที่ 19 เดือนหก เป็นวันออกบรรพชา และวันที่ 19 เดือนเก้า บรรลุมรรผล ซึ่งทั้งสามวันล้วนเป็นวันที่ 19 ซึ่งเรียงจากต้นปีสู่ปลายปีเหมือน เกิด บวช และสำเร็จ แต่ประชาชนก็ถือว่าทั้งสามวันเป็นวันประสูติทั้งหมดซึ่งง่ายต่อการจดจำ

จบบริบูรณ์

✦✦✦✦✦✦✦✦

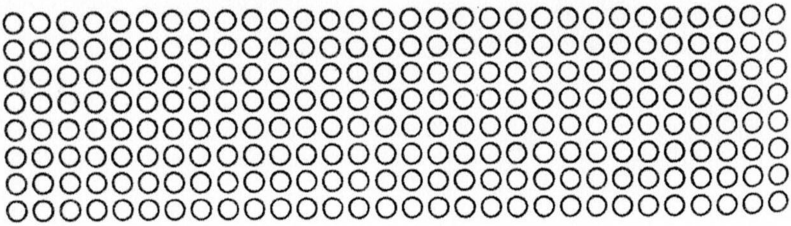
ป.ล.เมื่อท่านอ่านเรื่องนี้จบแล้ว ท่านก็อ่านต่อ อภินิหารพระโพธิสัตว์กวนอิม ซึ่งเป็นอภินิหารที่เกิดขึ้นภายหลังพระโพธิสัตว์เสด็จมายังเขาโปตละโลกาแห่งทะเลใต้แล้ว

บัดนี้เรา เมี่ยวส้านได้สำเร็จมรรคผลบรรลุ
แจ้งในสัจจธรรมแล้ว และได้รับฉายาที่
เบื้องบนประทานให้ว่า 'พระโพธิสัตว์กวนอิม
มหาเมตตาการุณย์ ผู้คอยสดับฟังเสียงร้อง
ปริเวทนาของเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งปวง
(ต้า ฉือ ต้า เปย ฉิน เซิน จิ่ว ขู่
กวน ซือ อิน ผู่ ซ่ะ)
เรากำลังจะมุ่งไปสู่เขา โพตลาโลกา แห่ง
ทะเลทักษิณ ดังนั้นจึงมาเพื่อกล่าวคำอำลา
ต่อไปในภายหน้าเราจะกลับมาโปรดท่าน
ทั้งหลายอีกวาระหนึ่ง
สาธุ....สาธุ...
ในกาลต่อมา พระราชาเมี่ยวจ้วง
ก็ทรงได้รับการฉุดช่วยจาก
พระโพธิสัตว์กวนอิมจนสามารถ
บรรลุธรรมสำเร็จเป็นพระอรหันต์

ส่วนแม่ชีหย่งเหลียน ผู้ซึ่ง
อยู่รับใกล้ชิดมาตลอด ก็ได้
กลับขึ้นไปเป็น 'เซียง หลง หนี่
(เง็ก นึ่ง) หนึ่งในผู้รับใช้ใกล้ชิด
เบื้องพระยุคลบาทของ
พระโพธิสัตว์กวนอิม สืบต่อไป
ส่วนเด็กน้อย เซิ่น อิง ผู้ซุกซน แท้ที่จริงก็คือ 'เทพ ซั่ว เต่อ จือ จิง' ซึ่งกลับ
ชาติลงมาจุติ หลังจากที่ได้พบเห็นเหตุการณ์ขณะที่พระโพธิสัตว์กวนอิม
สำเร็จธรรม ก็บังเกิดความศรัทธาและสำนึกรู้ได้ในทันที และแล้วกุมารน้อย
เฉิน อิง จึงตั้งจิตอธิษฐานขอบำเพ็ญธรรมเจริญรอยตามพระบาทสืบไป ต่อมาจึง
ได้รับการโปรดจากพระโพธิสัตว์กวนอิมให้เป็น 'ส้านไฉ ถง จื่อ' (กิม ทัง)
สุดท้ายก็ได้ขึ้นไปอยู่รับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทอีกผู้หนึ่งด้วย

ภาคผนวก

ส่วนแม่ชีหย่งเหลียน ผู้ซึ่ง
อยู่รับใกล้ชิดมาตลอด ก็ได้
กลับขึ้นไปเป็น 'เซียง หลง หนี่
(เง็ก นึ่ง) หนึ่งในผู้รับใช้ใกล้ชิด
เบื้องพระยุคลบาทของ
พระโพธิสัตว์กวนอิม สืบต่อไป

พระคาถาเจ้าแม่กวนอิม

นะโม ไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง ก๋วงไต๋ เล่งก๊ำ กวงซีอิมฟู่สัก

(ท่อง 3 จบ กราบ 3 ครั้ง)

นะโมฮุ๊ก นะโมหวบ นะโมเจ็ง นะโมกิวโค่ว กิวหลั่ง กวงซีอิมพู่สัก ทั้งจี้โต โอม! เกียล่อฮวดโต ๆ เกียอ่อฮอดโต ๆ ล่อเกียฮวดโต ๆ สวาหา เทียนหล่อซิ้ง ตี่หล่อซิ้ง นั้งหลี่หลั่ง หลั่งหลี่ซิงเจ็กเฉียก ไจเอียงห่วยอุ่ยติ๊ง นะโม หม่อฮอ ปั่วเปี้ยกปอหล่อบิ๊ก.

พระคาถาจีนแปลเป็นไทยโดยใจความ

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมกราบนมัสการแทบเบื้องพระยุคลบาทแห่งองค์พระพุทธบิดรอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งพระธรรมและพระอริยสงฆ์สาวก

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมนมัสการ ต่อเจ้าแม่กวนอิมบรมโพธิสัตว์พุทธเจ้า พระผู้ทรงมีน้ำพระทัยเมตตากรุณาต่อผู้ทุกข์ยากลำบากอย่างไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่มีการถือชั้นวรรณะ น้ำพระทัยของพระองค์บริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์ประดุจดังกระแสแห่งทิพย์

ข้าพเจ้าขอถวายอภิวาทต่อพระพุทธ พระธรรม พระอริยสงฆ์และพระอรหันต์สาวกสาวิกาทั้งหลาย เทพเจ้าบนสวรรค์ เทพเจ้าผู้รักษาแผ่นดิน ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากเคราะห์กรรมทั้งปวง

ขอให้ข้าพเจ้าได้ปัญญาให้ข้าพเจ้าได้โลกุตตระ ให้ได้ถึงฝั่งแห่งแดนพระอริยะด้วยเทอญ.

(เมื่อท่องมนต์นี้ครบ 50 จบ ก็ให้ขีดฆ่า 1 วงกลมทิ้ง)

อานิสงส์จากการท่องพระคาถาเจ้าแม่กวนอิม

ที่เมืองเกียเฮ็ง มีครอบครัวสกุลโง้ว ภรรยาสกุลตั้ง ส่วนภรรยานั้นร่างกายไม่แข็งแรง มักเจ็บออด ๆ แอด ๆ อยู่เป็นนิจ ไม่มีบุตรไว้สืบสกุล จึงได้สวดมนต์ (ไต๋สือ) ไม่เว้นวัน และได้พิมพ์มนต์ที่สวดหนึ่งพันสองร้อยใบ เพื่อแจกแก่เพื่อนมนุษย์ ปรากฏว่าได้หายจากการเจ็บไข้ ต่อมาก็ได้บุตรชายคนหนึ่ง ซึ่งต่อมาภายหลังได้รับราชการได้เป็นถึงสี่นึ้ง (เทียบเท่ารัฐมนตรีปัจจุบัน)

ที่แมนจูเรีย นายหลือลิ้ม สกุลลี้ ได้ไปทำธุระที่เมืองกุยจิว พอเรือไปถึงปากอ่าว เกิดมีพายุขึ้น น้ำก็เชี่ยวกราก เรือกำลังจะล่ม ทันใดนั้น เขาก็ได้อธิษฐานต่อองค์เจ้าแม่กวนอิมว่า ถ้าหากปลอดภัยจะพิมพ์มนต์ ไต๋สือ หนึ่งพันสองร้อยใบเพื่อแจก พออธิษฐานจบลงปรากฏว่า พายุสงบลงน้ำก็นิ่ง เรือจึงไปได้อย่างสะดวกและปลอดภัย

ที่นครปักกิ่ง นายเสี่ยงง้วน สกุลเฮ้ง ได้ไปสอบหลายครั้งก็สอบไม่ได้ ก็ฝันถึงเจ้าแม่กวนอิมมาบอกว่า ที่จริงแล้ว เรื่องการสอบ

นั้น เขาไม่มีโอกาสได้เลย แต่ระยะอันใกล้นี้ ได้เห็นนายเสี่ยงง้วนมีความศรัทธาท่องคาถา ไต๋สือ และนับถืออย่างจริงใจ พระองค์ก็ช่วยให้สอบได้ พอนายเสี่ยงง้วนตื่นขึ้น ก็ได้พิมพ์คาถานั้น 1,200 ใบเพื่อแจก สิ่งปรากฏว่าเขาสอบได้สมความปรารถนา

ที่มณฑลซานตุง นางฮ่งคง สกุลจิว ถูกควบคุมตัวเพราะมีคดีอยู่ ก็ได้ฝันเห็นเจ้าแม่กวนอิมสอนให้ท่องคาถา ไต๋สือ ก็จะสะเดาะเคราะห์ได้ เขาจึงท่องคาถานี้ 12,000 จบ ต่อมาผลปรากฏว่าเขาได้รับความอิสระ

ที่อำเภอไต้เฮง มีหญิงกตัญญูผู้หนึ่ง สกุลลี้ พ่อป่วยอาการหนัก หล่อนก็อธิษฐานท่องคาถา ไต๋สือนี้ 12,000 จบ และพิมพ์ 1,200 ใบ เพื่อแจก พ่อก็หายป่วยดังปลิดทิ้ง

ที่นครปักกิ่ง นายสี่สัง สกุลเล้า ภรรยาสกุลขิง อายุ 40 ปี ไม่มีบุตร ได้ท่องคาถา ไต๋สือนี้ 12,000 จบ และพิมพ์ 1,200 ใบแจกด้วย ต่อมาก็ได้บุตรชาย 1 คน

ที่มณฑลฮุยจิว นายง้วน สกุลโค้ว มีความลำบากยากจนแสนเข็ญ จะกระโดดน้ำตาย ทันใดนั้นก็ได้เห็นคนแก่คนหนึ่งซึ่งเขาได้บอกให้ท่องคาถาของเจ้าแม่กวนอิม ฟ้าเบื้องบนก็จะดลบันดาลคุ้มครอง แล้วคนแก่ผู้นั้นก็ล้วงเข้าไปในเสื้อหยิบคาถาไต๋สือ ให้นายง้วนก็ทำตามมิหยุดหย่อน ภายหลังเขาก็กลายเป็นเศรษฐี

ที่มณฑลเหอหนัง นายย่งซุน สกุลเฮ้ง ตอนหนุ่มได้ป่วยเป็นโรค ซึ่งอาการหนักคิดว่าต้องตายอย่างแน่นอน จึงได้ท่องคาถาไต๋สือ และได้พิมพ์แจกด้วย ซึ่งปรากฏว่ามีอายุยืนถึง 90 ปี

ที่มณฑลจิกกัง นายตั่งเกา สกุลกู่ มีความอดอยากยากจน และคืนหนึ่งก็ได้ฝันเห็นเจ้าแม่กวนอิมได้มาหาและมือถือคาถาไต๋สือ พอลืมตาตื่นขึ้น ก็ได้อธิษฐานและท่องคาถา 12,000 จบ และพิมพ์รูปเจ้าแม่กวนอิม 1,200 รูปแจก จากนั้นก็ค่อย ๆ ดี และสมปรารถนาทุกอย่าง

ที่มณฑลเล่งปอมีหญิงสกุลยู้ อายุ 28 ปี เป็นโรคผิวหนังเน่าเปื่อยตามร่างกาย ได้หาหมอและถามเจ้าหลายแห่ง อาการก็ไม่ทุเลา ภายหลังมีคนแก่มาแนะนำให้ท่อง และพิมพ์คาถาเพื่อแจกแล้วโรคจะหาย ดังนั้นหล่อนก็ได้อธิษฐาน หลังจากนั้นไม่นานนักก็ได้หายจากโรคผิวหนัง นี่คือบารมีเจ้าแม่กวนอิมไต๋สือ ภายหลังก็มีบุตรชายสองหญิงหนึ่ง มีความเฉลียวฉลาดน่ารักมาก

ที่อำเภอกิงกุ่ย นายซีฮวด สกุลเตียว เป็นโรคปวดศีรษะกินไม่ได้นอนไม่หลับ และอยู่ในขั้นอันตราย แพทย์ทั้งหลายไม่สามารถรักษาได้ คนในครอบครัวเป็นห่วงมาก ก็พอดีมีเพื่อนแนะนำให้ท่องคาถา ไต๋สือ 12,000 จบ และพิมพ์แจก 1,200 ใบด้วย พออธิษฐานเสร็จก็ค่อยยังชั่ว จากนั้นก็หายขาด และไม่ปรากฏว่าปวดศีรษะอีกเลย

ที่อำเภอฝูงฟ้า หญิงสกุลตั้ง อายุ 30 ปี ไม่มีบุตร การค้าก็ซบเซา ทั้งสามีและภรรยามีความกลุ้มอกกลุ้มใจมาก ต่อมามีญาติสกุลมาเยี่ยมที่บ้าน ได้เอ่ยคาถา ไต๋สือ ว่าถ้าขออะไรก็สมปรารถนา เมื่อทั้งสองฟังดังนั้น ก็ยินดีทำตาม จนบัดนี้มีทั้งบุตรและเงินสมความปรารถนา

คุณศิรินันท์ ดีธนสุวรรณ ได้หายจากโรคไส้ติ่งอักเสบโดยการผ่าตัดหายเป็นปรกติแล้ว พร้อมด้วยโรคปวดหัวข้างเดียวและโรคต่าง ๆ ซึ่งขณะนี้มีแต่ความสุขสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ แล้ว

นางเซาะจู แซ่เอี๊ย อยู่บ้านเลขที่ 95/27 สี่แยกหลักสี่ถนนแจ้งวัฒนะ ดอนเมือง กรุงเทพฯ ขาเดินไม่ได้เป็นอัมพาตได้ท่องคาถา ไต๋สือ ขอเจ้าแม่กวนอิมเป็นเวลา 2 เดือน จึงหายเป็นปรกติและพิมพ์แจก 1,200 ใบ

และยังมีอีกมากที่ไม่ได้ลงให้ท่านทราบ ทั้งนี้รวมทั้งกรุงเทพมหานครด้วย

ถ้าบุคคลใดมีความตั้งใจแน่วแน่ในการท่องคาถา ไต๋สือและทำตามคำแนะนำก็จะได้ผลตอบแทนอันงดงาม

มหากรุณาธารณีสูตร

โชย ชิ่ว โชย งั่ง บ่อ ไหง ไต่ ปุย ซิม ทอ ลอ นี จิ่ว (3 จบ)

....

ปึง ซือ ออ นี ทอ ยู ไล้ (3 จบ)

....

• นำ มอ ฮอ ลา ตัน นอ ตอ ลา เหย่ เย • นำ มอ ออ ลี เย • ผ่อ ลู กิต ตี ซอ ปอ ลา เย • ผู่ ที สัต ตอ พอ เย • หม่อ ฮอ สัต ตอ พอ เย • หม่อ ฮอ เกีย ลู นี เกีย เย งัน • สัต พัน ลา ฮัว อี • ซู ตัน นอ ตัน เซ • นำ มอ สิด กิต ลี ตอ อี หม่ง ออ ลี เย • ผ่อ ลู กิต ตี สิด ฮู ลา เลง ถ่อ พอ • นำ มอ นอ ลา กิน ซี • ซี ลี หม่อ ฮอ พัน ตอ ซา เม • สะ พอ ออ ทอ เตา ซี พง • ออ ซี เย็น • สะ พอ สะ ตอ นอ มอ พอ สะ ตอ • นอ มอ พอ เค • มอ ฮัว เตอ เตา • ตัน จิต ทอ งัน • ออ พอ ลู ซี • ลู เกีย ตี • เกีย ลอ ตี • อี ซี ลี • หม่อ ฮอ ผู่ ที สัต ตอ • สัต พอ สัต พอ • มอ ลา มอ ลา • มอ ซี มอ ซี ลี ทอ ยิน • กี ลู กี ลู กิด มง • ตู ลู ตู ลู ฟา เซ เย ตี • หม่อ ฮอ ฮัว เซ เย ตี • ทอ ลา ทอ ลา • ตี ลี นี • สิด ฮู ลา เย • เจ ลา เจ ลา • มอ มอ ฮัว มอ ลา หมก ตี ลี • อี ซี อี ซี • สิด นอ สิด นอ • ออ ลา ซัน ฮู ลา เซ ลี • ฮัว ซอ ฮัว ซัน • ฮู ลา เซ เย • ฮู ลู ฮู ลู มอ ลา • ฮู ลู ฮู ลู ซี ลี • ซอ ลา ซอ ลา • สิด ลี สิด ลี • ซู ลู ซู ลู • ผู่ ถี่ เย ผู่ ถี่ เย • ผู่ ถ่อ เย ผู่ ถ่อ เย • มี ตี ลี เย •

นอ ลา กิน ซี • ตี ลี สิด นี นอ • ผ่อ เย มอ นอ • ซอ ผ่อ ฮอ • สิด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • หม่อ ฮอ สิด ถ่อ เย •ซอ ผ่อ ฮอ • สิด ทอ ยี อี • สิด พัน ลา เย • ซอ ผ่อ ฮอ • นอ ลา กิน ซี • ซอ ผ่อ ฮอ • มอ ลา นอ ลา • ซอ ผ่อ ฮอ • สิด ลา เซง ออ หมก เค เย • ซอ ผ่อ ฮอ • ซอ ผ่อ หม่อ ฮอ ออ สิด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • เจ กิด ลา ออ สิด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • ปอ ทอ มอ กิต สิต ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • นอ ลา กิน ซี • พัน เค ลา เย • ซอ ผ่อ ฮอ • มอ พอ ลี เซง กิด ลา เย • ซอ ผ่อ ฮอ • นำ มอ ห่อ ลา ตัน นอ ตอ ลา เย เย • นำ มอ ออ ลี เย • ผ่อ ลู กิต ตี • ซอ พัน ลา เย• ซอ ผ่อ ฮอ • งัน สิด ติน ตู • มัน ตอ ลา • ปัด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ

คาถาจุติของพุทธมารดา

นโม สตฺโต น สมฺมาสมฺพุทฺโธ จิติ น ทนฺจิธา

(โอม) จิลิ จุลิ จุติ สวาหา

(แปล) ขอนอบน้อมแด่พระโพธิสัตว์ และนอบน้อมแด่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตที่ถูกเบียดเบียน ขอให้ (จิตของเขา) จงไปจุติในที่ดี ๆ เถิด

....

..บัณฑิตหลิวยิกโซ่ว เกิดในราชวงศ์หมิง เป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ในเมืองหลูหลิง วันหนึ่งได้รับเชิญไปประกอบพิธีสารทจีนที่เมืองเถียนจง ระหว่างทางได้พักแรมที่ศาลาคนพัก ที่เมืองกุ้ยโจว ได้นิมิตเห็นชายชาตรีผู้มีใบหน้ายาว และรูปร่างล่ำสันคนหนึ่งเข้ามาหาจึงได้นั่งสนทนากัน ถามว่า *"ท่านเป็นใคร"* ตอบว่า *"ข้า ฯ มีชื่อว่าเถาฮั่นเป็นแม่ทัพในราชวงศ์ซ้องที่มาหาครั้งนี้ ใคร่ขอไหว้วานท่านช่วยบันทึกเรื่องราวของข้า ฯ เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้กับคนรุ่นหลัง กล่าวคือ เรื่องมีอยู่ว่า ข้าฯ ได้ยกทัพไปตีเมืองเจียงโจว ได้รับการต่อต้านเป็นกำลัง จึงเกิดโทสะ เมื่อข้า ฯ บุกเข้าไปได้ก็ให้สั่งฆ่าประชาชนอย่างไร้ความปรานีนั้น เป็นเหตุให้ข้า ฯ ต้องมาเกิดเป็นสุกรทุก ๆ ชาติ เพื่อชดใช้กรรมที่ข้า ฯ ได้ก่อไว้ เวลาถูกฆ่าความเจ็บปวดอันแสนสาหัสนั้นยากที่จะทนทานได้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง*

ได้ยินเสียงสวดมนต์ทำให้ข้า ฯ พ้นจากความเจ็บปวดทันที ด้วยเหตุนี้ ขอให้ท่านช่วยนำเรื่องนี้ออกเผยแพร่แก่สาธุชนว่า หากพบเห็นมีการฆ่าเกิดขึ้น หรือขณะถูกมีดสับหรือนำสัตว์ที่ถูกฆ่าแล้วลงในหม้อน้ำเดือด หรือนำไปทอดในกระทะ ขอให้กล่าวพระนามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือสวดคาถาจุตินี้ จะได้ช่วยวิญญาณสัตว์เหล่านั้น พ้นจากความทุกข์ความเจ็บปวดได้ทันที" เมื่อพูดเสร็จแม่ทัพเถาฮั่นได้ลากลับด้วยน้ำตานองหน้า หลิวยิกโซวตื่นจากความฝันได้บันทึกทันที และก็ได้สวดคาถานี้เป็นประจำ

คาถาข้างต้น เกิดอานิสงค์มหาศาล ขอให้สาธุชนผู้มีเมตตาการุณย์ต่อหมู่สัตว์ที่น่าสงสาร โปรดท่องคาถานี้ หรือกล่าวพระนามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อจะได้ปลดทุกข์ให้กับสัตว์ทั้งปวง และเป็นการสร้างบุญกุศลให้กับตนเองด้วย

คาถาปล่อยสัตว์

恭錄呂純陽祖師乩賜

放生神咒

เทียนจาจา ตี่จาจา ล้อหมั่นเปลี่ยนเซ้งฮุกแกซา

天吒吒 地吒吒 羅網變成佛袈裟

ซัวทังเจี้ยวซี่วกุยเซ้าฮ้วก จุ้ยทังฮื้อบี๊จิ้งกุยซา

山中鳥獸歸巢穴 水中魚鼈盡歸沙

เจ๊กเฉียกคุงทั้งกุ่ยเจ๊งโถว เชียกอู้เจ๊กไก้เจ้าปลุกทุด

一切昆蟲歸淨土 若有一個走不脫

ซัวซิ้นจุ้ยเจี่ยงไล้กี๊วทา นานเกาหลี เกาหลี

山神水將來救它 唵兜唎 兜唎

โมโอเกาหลีเกาตอหลี ซาพอโอ

摩訶兜唎兜哆唎 娑婆訶

（此放生神咒、在放生前後誦七篇）

迴向：願於此功德

迴向一切生靈　早得解脫

คาถาสู่สุคติ

往生神咒

นโมออมีตอพอเย

ตอทาเคตอเย ตอตีเยทา

ออมีลีตูพอปี ออมีลีตอ

สิตตามพอปี ออมีลีตอ

ปีเกียลังตี ออมีลีตอ

ปีเกียลังตอ เคมียือ

เคเคนอ จีตอเกียลี ซอพอฮอ

หมายเหตุ เมื่อเห็นสรรพสัตว์ที่ถูกฆ่า หรือถูกรถชนตาย ถ้าสวดคาถานี้ 7 จบ วิญญาณของสัตว์ที่ตายจะได้ไปสู่สุคติ

พระชินบัญชรคาถา

ชะยา, สะนา, กะตา พุทธา เช,ตะวา, มารัง, สวา, หะนัง
จตุ, สัจจา, สะภัง, ระสัง เย, ปิวิง, สุ นรา, สภา
ตัณหัง, กะรา, ทะโย พุทธา อัฏ, ฐะวี, สะติ นา, ยะกา
สัพเพ, ปะติฏ, ฐิตา, มัยหัง มัต, ถะเก เต, มุนิส, สะรา
สีเส, ปะติฏ, ฐิโต, มัยหัง พุทโธ, ธัมโม, ทะวิโล, จะเน
สังโฆ, ปะติฏ, ฐิโต, มัยหัง อุเร, สัพ, พะคุณา, กะโร
หะทะเย, เม, อนุ, รุทโธ สารี, ปุตโต, จะ ทัก, ขิเณ
โกณฑัญโญ, ปิฏฐิ ภา, คัสมิง โมคคัล, ลาโน, จะ วา, มะเก
ทักขิเณ, สะวะเน, มัยหัง อาสุง, อานัน, ทะ รา, หุโล
กัสสะโป, จะ มหา, นาโม อุภาสุง วา, มะโส, ตะเก
เกสันเต[1], ปิฏฐิ ภา, คัสมิง สุริโย, วะ, ปะภัง, กะโร
นิสินโน, สิริสัม, ปันโน โส, ภิโต, มุนิปุง, คะโว
กุมา, ระ กัส, สะโป, เถโร มะเหสี, จิตตะวา, ทะโก
โสมัยหัง, วะทะเน, นิจจัง ปติฏฐา, สิ คุณา, กะโร
ปุณโณ อัง, คุลิมา, โล จะ อุปาลี, นัน, ทะสี, วะลี
เถราปัญ, จะ อิเม, ชาตา นะลาเต, ติละกา. มะมะ.
เสสา, สีติ, มหา, เถรา วิชิตา, ชินะ สา, วกา

---

1 บางฉบับเป็น เกสะโต

เอเต, สีติ, มหา, เถรา ชิตะวัน, โต, ชิโน, ระสา

ชะลันตา, สีละเต, เชนะ อัง, คะมัง, เค, สุ สัณ, ฐิตา

ระตะ, นัง ปุ, ระโต, อาสิ ทัก, ขิเณ, เมต, ตะสุต, ตะกัง

ธะชัคคัง, ปัจฉะโต, อาสิ วาเม อัง, คุลิมา, ละกัง

ขันธะโม, ระปะริต, ตัญจะ อาฏานา, ฏิ ยะ สุต, ตะกัง

อากาเส, ฉะทะนัง, อาสิ เสสา, ปา, การะ สัณ, ฐิตา

ชิ, นา นา, นา, วะ, ระสัง, ยุตตา สัตตัป ปา, การะ ลัง, กะตา

วาตะ ปิต, ตา, ทิสัญ, ชาตา พาหิรัช, ฌัต, ตุ ปัท, ทะวา

อะเสสา, วินะยัง, ยันตุ อนันตะ, ชินะ เต, ชะสา

วะสะโต, เม, สะกิจ, เจนะ สะทา สัม, พุท, ธะ, ปัญชะเร

ชินะ ปัญ, ชระ มัช, ฌัมหิ วิหะรัน, ตัง, มะหี, ตะเล

สทา, ปา, เลน, ตุ มัง สัพเพ เต, มหา, ปุริสา, สะภา

อิจเจ, วะ มันโต สุคุตโต, สุรักโข

ชินา, นุภาเว, นะ ชิตุ, ปัททะโว

ธัมมา, นุภาเว, นะ ชิตา, ริ สังโฆ

สังฆา, นุภาเว, นะ ชิตัน, ตะราโย

สัทธัมมา, นุภา วะ ปา, ลิโต จะรามิ, ชินะ, ปัญ, ชะเร, ติ

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์
กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม

คุณพรเทพ บุญประมวล	10,260 บาท
พุทธสถานเทิดคุณธรรม	10,000 บาท
มูลนิธิพุทธมหาคุณธรรม โรงเจลั้งเต็กตึ้ง จีซิวเกาะ	6,000 บาท
ร้านกิจเจริญ	3,400 บาท
ครอบครัวจิตเกษมธรรม	2,900 บาท
คุณณัฐพล ก้องรัตนภิรมย์	2,000 บาท
มูลนิธิอริยธรรม	1,500 บาท
คุณนงลักษณ์ ทองนิ่ม	1,500 บาท
คุณสมบัติ ดนัยสวัสดิ	1,500 บาท
คุณชญาณ์ฐิณี ศรีทัยธนพูงษ์	1,400 บาท
คุณพ่อสมชาย-พ.ญ.สิรี ลิ้มเทียมเจริญ	1,000 บาท
คุณแม่ซันมุ้ย วชิรอนันต์ และครอบครัว	1,000 บาท
คุณธนสิน-คุณลดาวดี ศิรเพ็ญพร และครอบครัว	1,000 บาท
คุณชัยพล สุมนะกุล	1,000 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (จรัญสนิทวงศ์ 79)	1,000 บาท
คุณเตือนใจ จายะภูมิ	1,000 บาท
ด.ช.ใบบุญ ภูฐิรัตนกุลหรือสุขใสบูลย์	800 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม เจริญกรุง	750 บาท
คุณยายอนงค์ สิทธิไตรย์	600 บาท
คุณธวัฒชัย-คุณศศิมณฑ์-คุณภพพิพิฐ-คุณธนิตสรณ์-คุณชัยยศ พิพัฒน์ศิริขจร และครอบครัว อุทิศให้คุณแม่มุ่ยเฮี้ยง แซ่ลี้-คุณแม่อู่เอี้ย แซ่ตั้ง	500 บาท
คุณอดุลย์-คุณทิพยวรรณ-คุณพัฒนา-คุณอนันต์-คุณจตุรงค์ ดุลยพีรดิส และครอบครัว	500 บาท
คุณยุพดี ลาวัลยะวัฒน์	500 บาท
ครอบครัวประทีปธีรานันต์ อุทิศให้เตี่ยหลี แซ่ก้วย-แม่เฮียะ แซ่ล้อ	500 บาท
คุณบังอร ไชยสาส์น	450 บาท
ร้านหนังสือกระวี	365 บาท
คุณรัตนาวดี ถีระสา	360 บาท
คุณอรพินท์ สูง่าธีระภาพ	300 บาท
คุณมาลัย ปริ่มสำราญ	300 บาท
คุณยุทธนา อัครชัยยันต์ และครอบครัว	250 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (นครสวรรค์)	200 บาท
คุณจินตนันท์ ประทีปธีรานันต์ อุทิศให้เตี่ยหลี แซ่ก้วย-แม่เฮียะ แซ่ล้อ บรรพบุรุษ ผู้มีพระคุณ ครูบาอาจารย์	200 บาท
คุณเซี่ยมหง แซ่ลิ้ม บุตร หลาน เหลน อุทิศให้คุณพ่อบั๊กซ้ง แซ่งุ่ย, อาม่าเล่าต่วย แซ่ซิ้ม,อากงเฉียวอี่ แซ่ลิ้ม,น.ส.อิศรา วาสนาวาทีกิจ, เว่ยฟาฉิน,เว่ยไอ้ซัน,เว่ยฟาต๋า,เว่ยฉางโหย่ว,เว่ยไอ้ฉือ เจ้ากรรมนายเวร	200 บาท

คุณธณชัย ธีระกิตติมากุล และครอบครัว 200 บาท
คุณสมเกียรติ ไชยศรีรัตนกูล 200 บาท
คุณศักดิ์สิทธิ ขันไชย 150 บาท
คุณดวงกมล นาคศรีสุข และครอบครัว 100 บาท
คุณหมวย แซ่ลิ้ม อุทิศให้อากงกุย-เตี่ยก๊กทุ้ย-อาซั้ว-อาใช้ แซ่ลิ้ม 100 บาท
คุณจินตนา ชัยศรีรัตนกุล 100 บาท
คุณรุ่งรัตน์ ชัยศรีรัตนกุล 100 บาท
คุณวรพันธุ์ ไชยศรีรัตนากูล 100 บาท
คุณนัยรัตน์-คุณไรวินทร์-คุณนันทวัฒน์-คุณพิมนภัส-คุณพัทธ์ธีรา ลภัสเศรษฐศิริ ด.ช.
วีรวิชญ์ พัฒนวิบูลย์ อุทิศให้คุณสุเทพ มาณีเวศน์,
คุณพ่อเต็กฮ้อ แซ่ตั้ง-คุณแม่เต็กฮั้ว แซ่ลี้ 100 บาท
คุณพรศักดิ์-คุณรัชฎาพร-คุณตรีประดับ อุทัยเศรษฐวัฒน์ อุทิศให้
คุณย่าเซี่ยมเกียว แซ่อึ้ง-คุณพ่อวิรุฬห์-คุณแม่สุภาพร-คุณธีระพล-คุณพงศธร-
ด.ญ.สุชาดา-ด.ช.พิสิฐ-ด.ช.ตรีจักร เรืองเดชมงคล, คุณประสิทธิ สันติวรพงศ์,
คุณพ่อเชี่ยงจั๊ว แซ่ตั้ง-คุณแม่เง็กหงษ์ แซ่ฉั่ว-คุณแม่วิภา ผลใหญ่,
คุณฮักย้ง แซ่ตั้ง,คุณสมศักดิ์ ตู้ปัญญากนก,ด.ช.ทวีชัย พัชราวุฒิกุล
คุณพ่อเริง(สำเริง)-คุณแม่กัลยา เกิดแก้ว 100 บาท
คุณวิลาวัลย์ โชติวรรณวิวัฒน์ และครอบครัว อุทิศให้คุณวีรศักดิ์ โชติวรรณวิวัฒน์ 100 บาท
คุณมุหลัน ใจฉวะ 50 บาท
คุณนาง ศรีวะสุด (ร้อยเอ็ด) 50 บาท
ว่าที่ร.ต.ศิระ เกาะยุทธ์ 40 บาท
สมศรี วาสนาวาทีกิจ 20 บาท

บริจาคผ่านคุณวิไลลักษณ์ แซ่โง้ว

คุณอ้อย-คุณตู่ 750 บาท
คุณวิไลลักษณ์ แซ่โง้ว อุทิศให้แม่เซียวหลันฉัน 200 บาท
คุณเสวก ญาติเสมอ 200 บาท

บริจาคผ่านคุณฐิติภาพัจน์ อิสริยฤทธานนท์

คุณฐิติภาพัจน์ อิสริยฤทธานนท์ 200 บาท
คุณพจนีย์ อิสริยฤทธานนท์ 200 บาท
คุณธพรรชพร พาณิชธีโรจน์ และครอบครัว 200 บาท
คุณคิมกวง แซ่ลี้ 100 บาท
คุณสิรวิชญ์ อิสริยฤทธานนท์ 100 บาท
วรินทร์พัฐ กรุ๊ป 100 บาท

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมทุนพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่าตายาย บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณทุกท่าน ญาติสนิท มิตรสหายที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวร ทุกภพทุกชาติ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้อโหสิกรรมและตัดวิบากกรรมที่มีต่อกันด้วยเทอญ

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุด ท.พ.บัญชา ศิริไกร	**ค่าส่งเล่มละ**
- เที่ยวเมืองนรก	9 บาท
- เที่ยวเมืองสวรรค์	9 บาท
- วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	9 บาท
- เส้นทางอริยะ	9 บาท
- ประวัติพระอรหันต์จี้กง	7 บาท
- บันทึกปรากฏการณ์นรกคนเป็น	7 บาท
- บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	7 บาท
- ธรรมญาณ	7 บาท
- 7 อริยเจ้า	7 บาท
- สังสารวัฏ	7 บาท
- จะไปนิพพานไม่ใช่เรื่องยาก	7 บาท
- ร้อยขันติ	7 บาท
- อู๋เซินเหลาหมู่ พระแม่องค์ธรรมมารดา	หมด
- บันทึกหนึ่งอนันต์เหตุปัจจัย พระศรีอริยเมตไตรย	7 บาท
- ตรัยรัตน์กับเซ็น	9 บาท
- คัมภีร์กรรม 1-4	7 บาท
ชุด ช.วัฒนา	**ค่าส่งเล่มละ**
- บันทึกท่องนรกภูมิ	9 บาท
- แสงสว่างแห่งชีวิต	7 บาท
ชุด ท.เลียงพิบูลย์	**ค่าส่งเล่มละ**
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3	9 บาท
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10	7 บาท
- ธุดงควัตร	7 บาท
ชุด ทองทิว สุวรรณฑัต	**ค่าส่งเล่มละ**
- วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม1-11 (เล่ม 1-3 หมด)	7 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 ท่องอเวจี	7 บาท
- เล่ม 2 เทวาไขปัญหา	7 บาท
- เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี	7 บาท
- เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด	7 บาท
- เล่ม 5 โอวาทเทวา 1	7 บาท
- เล่ม 6 พระโอวาท - เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม	7 บาท
- เล่ม 7 โอวาทเทวา 2	7 บาท
- เล่ม 8 เรื่องสั้นสอนใจ	7 บาท
- เล่ม 9 เสียงจากโลกทิพย์	7 บาท
- เล่ม 10 เรื่องสั้นจากจีน	7 บาท
- เล่ม 11 นิทานกฎแห่งกรรม	7 บาท
- เล่ม 12 70 ภาพกตัญญู	7 บาท
- เล่ม 13 พระคุณบิดามารดา	หมด
- เล่ม 14 ผลแห่งกรรม	7 บาท
- เล่ม 15 ทางสว่าง	7 บาท
- เล่ม 16 กำเนิดเซียน	7 บาท
- เล่ม 17 เสียงสวรรค์	7 บาท
- เล่ม 18 กรรมลิขิต	7 บาท
- เล่ม 19 พระคุณพ่อแม่ยากทดแทน	7 บาท
- เล่ม 20 รวมเรื่องเด่นจีน	7 บาท
- เล่ม 21 เต๋า เซน สุขาวดี	7 บาท
- เล่ม 22 เต๋า เต๋อ จิง	7 บาท
- เล่ม 23 อายุวัฒนสูตร	7 บาท
ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม	**ค่าส่งเล่มละ**
- อภินิหารโปรดชาวโลก	7 บาท
- กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปล)	7 บาท

ชุด สิริเทพ เทวาพร **ค่าส่งเล่มละ**

- เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1 7 บาท
- เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก 7 บาท
- เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย 7 บาท
- เล่ม 4 คัมภีร์ละกาม เล่ม 2 7 บาท
- เล่ม 5 เทิดทูนตัวหนังสือ 7 บาท
- เล่ม 6 ตำนานพระโพธิสัตว์ หมด

ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย **ค่าส่งเล่มละ**

- เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว 7 บาท
- เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง 7 บาท
- เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ 7 บาท
- เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเหล่า 7 บาท
- เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน 7 บาท
- เล่ม 6 โยนกนคร 7 บาท
- เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน 7 บาท
- เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร 7 บาท
- เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย 7 บาท
- เล่ม 10 พระพุทธชินราช 7 บาท
- เล่ม 11 พระปฐมเจดีย์ 7 บาท
- เล่ม 12 วัดพระพุทธบาทสี่รอย 7 บาท
- เล่ม 13 วัดพระพุทธบาทตากผ้า:พระธาตุพนม 7 บาท
- เล่ม 14 วัดน้ำบ่อหลวง:วัดใต้พระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ 7 บาท
- เล่ม 15 การสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทอง 7 บาท
- เล่ม 16 การสร้างพระแก้วมรกต 7 บาท
- เล่ม 17 การสร้างวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร:นครศรีธรรมราช 7 บาท
- เล่ม 18 พระธาตุดอยตุง พระธาตุห้วยอ้อ พระธาตุนาดูน
  พระเจ้ามหาโพธิแผ่นดินเย็น 7 บาท
- เล่ม 19 พระเจ้าตาเขียว ตอน 2 พระธาตุแหลมลี่ เมืองลี้
  พระอัฏฐัฐังคะสุวรรณะมหาปรางค์ 7 บาท

ชุด มนุษย์เกิดมาทำไม? ของสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 ว่าด้วยภาคปฏิบัติ	9 บาท
- เล่ม 2 ว่าด้วยภาคธรรมปฏิบัติสู่ธรรมปฏิเวธ	9 บาท
- เล่ม 3 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ถาม-ตอบปัญหาธรรมะฯ)	7 บาท
- เล่ม 4 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ถาม-ตอบเพื่อการศึกษาธรรมะฯ)	7 บาท
- เล่ม 5-6 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ธรรมะจากภาพ เพื่อศึกษาพระพุทธศาสนา)	9 บาท
- เล่ม 7 ว่าด้วยภาคปฏิเวธะธรรม (การทำความเข้าใจคำสอนในบทสวดมนต์แปลเพื่อปฏิบัติ และธรรมบรรยายเรื่อง “อริยมรรค...เส้นทางพระอริยะ”)	7 บาท
- เล่ม 8 ว่าด้วยคู่มือพระอภิธรรมเชิงแนวปฏิบัติ	15 บาท
- เล่ม 9-10 ว่าด้วยพระสุตตันตปิฎก (พระสูตร)	15 บาท
- เล่ม 11 ว่าด้วยพระวินัยเชิงปฏิบัติ (วินัยพระ-วินัยคน)	15 บาท
- เล่ม 12 ว่าด้วยคู่มือมนุษย์พันธุ์แท้	15 บาท
- เล่ม 13 ตอนประกันชีวิตปิดอบายภูมิ	9 บาท
- เล่ม 15 ตอนอรรถกถาธรรมบทแปลจากพระบาลี	15 บาท
- เล่ม 17 ตอนประวัติอสีติมหาสาวก ๘๐ รูป	9 บาท
- เล่ม 18 ตอนจบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ	9 บาท
- คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล พระอาจารย์เกษม อาจิณฺณสีโล	7 บาท
หนังสือเล่มอื่น ๆ	**ค่าส่งเล่มละ**
- ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 (เล่ม 1,2 หมด)	7 บาท
- ธรรมะจากต้นไม้ ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	หมด
- หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดุลย์ อตุโล	7 บาท
- คำสารภาพของวิญญาณบาป ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ	7 บาท
- โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล	7 บาท
- สุสานดำ ของ พระ อ.บุญช่วย ฐิติสาโร	หมด
- หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	7 บาท
- ประสบการณ์ในยมโลก ของ พลโท สมาน วีระไวทยะ	7 บาท

หนังสือเล่มอื่นๆ (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ
- ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ	7 บาท
- การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	7 บาท
- กินเจเว้นกรรม	7 บาท
- คิริมานนทสูตร	7 บาท
- ท่านถามเราตอบ	หมด
- ความถูกต้องคืออะไร	หมด
- ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั้วท้อ	7 บาท
- ชีวิตหนึ่งมีค่าคุณอนันต์ ท่านจิ้กงมหาเถระ 1-3	7 บาท
- แค่เอื้อม	7 บาท
- พระสงฆ์ดีอย่างไร	หมด
- พระกษิติครรภโพธิสัตว์	7 บาท
- ไตรรัตน์ 1-3 (2, 3 หมด)	7 บาท
- มนุษย์ยังจะบริโภคเนื้อสัตว์อีกหรือ? หากรู้ว่า	7 บาท
- ก้าวย่างบิณฑบาต	9 บาท
- มหามงคลคาถา	7 บาท
- พุทธมนต์คาถา	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ้งอี้ เล่ม 1	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ้งอี้ เล่ม 2	7 บาท
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธินันทะ เล่ม 1	หมด
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธินันทะ เล่ม 2	หมด
- ธรรมปฏิทาของอาหมอ ผู้สานต่อเส้นทางธรรม	7 บาท

หนังสือธรรมแจกฟรีคนละ 1 เล่ม
ผู้ใดต้องการมากกว่า 1 เล่ม กรุณาช่วยค่าพิมพ์

ผู้ใดต้องการหนังสือ
กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม
ติดต่อได้ที่

คุณนัยรัตน์ ลกัสเศรษฐสิริ

(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.กลาง)

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505 มือถือ 084-752-4595

โรงเจลั้งเต็กตึ้ง

236 ซอยอาภาภิรมย์

(ข้างอาคารแสดงสินค้ากรมพาณิชย์สัมพันธ์)

ถนนรัชดา แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

โทร. 02-513-1056

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์

กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 7 บาท

แจ้งข่าวการกุศล
ปลดปล่อยชีวิตสัตว์

เนื่องในวันมาฆบูชา - วิสาขบูชา เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา ทางเราผู้จัดพิมพ์หนังสือธรรมะได้จัดให้มีการปลดปล่อยไถ่ชีวิตโค-กระบือและสัตว์น้ำ หากท่านผู้ใดมีจิตเมตตาร่วมสร้างบุญกุศล โปรดส่งจดหมายพร้อมชื่อสกุล ที่อยู่ และธนาณัติในนามของดิฉัน สั่งจ่าย ปณ.กลาง ตามที่อยู่ข้างล่างนี้

คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐสิริ *(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.กลาง)*

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505 มือถือ 084-752-4595

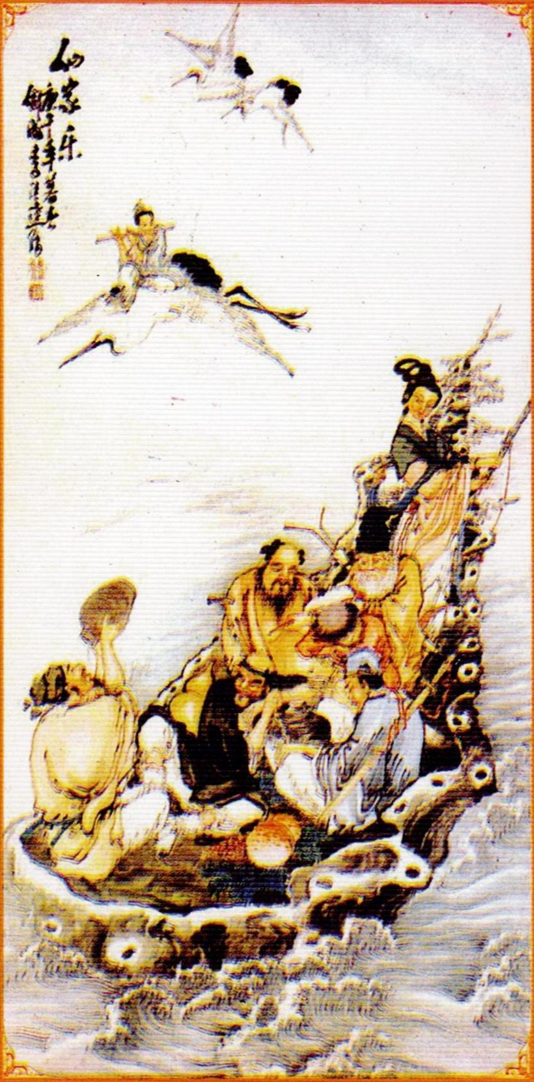
ท่านผู้ใดรวบรวมเงินครบ 1 ตัว ทางโรงฆ่าสัตว์ และกรมปศุสัตว์จะมีใบเสร็จรับเงินและใบอนุโมทนา ส่งถึงท่านโดยตรง (ราคามีการเปลี่ยนแปลงกรุณาโทรสอบถาม)

จาก

นัยรัตน์ ลภัสเศรษฐสิริ

9 กรกฎาคม 2561

เทพวิสุทธิ์หลุดพ้นเหนือสามภพ
แปดเซียนสยบโลกนิจนิรันดร์
พระอิทธิฤทธิ์ระบือทั่วโลกันต์
องค์อนันต์โปรดช่วยทั่วหน้ากัน

กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม บัญชา ศิริไกร - แปล